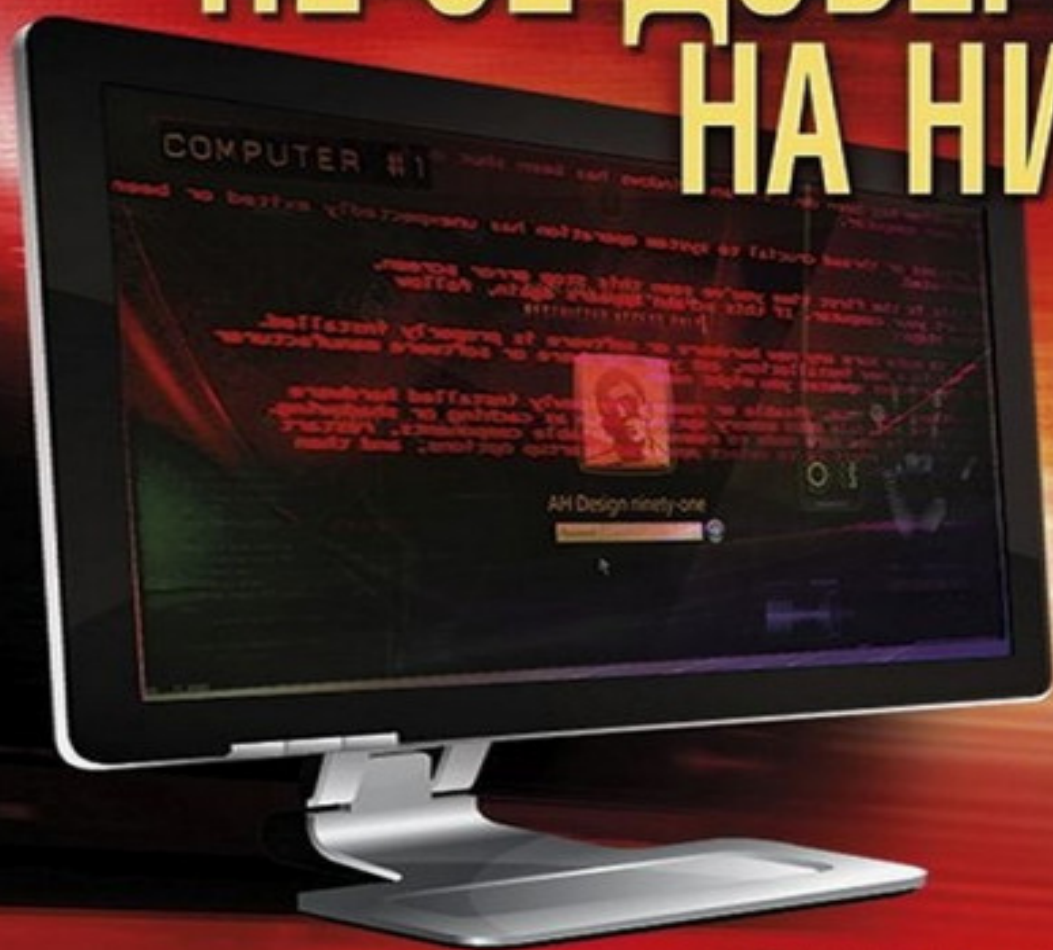

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ

НЕ СЕ ДОВЕРЯВАЙ
НА НИКОГО

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

**ДЖЕЙН АН КРЕНЦ
НЕ СЕ ДОВЕРЯВАЙ НА
НИКОГО**

Превод: Дори Габровска

chitanka.info

Грейс Елънд открива трупа на шефа си, мотивационния лектор Спраг Уидърспуун, и се превръща в първата заподозряна за убийството му. Неотворената бутилка водка на нощното шкафче я връща към кошмар от миналото ѝ. Едва на шестнадесет, тя става свидетел на жестоко убийство. И тогава на местопрестъплението е открита бутилка водка. Грейс вярва в силата на позитивното мислене, но не и в съвпаденията.

Най-добрата ѝ приятелка ѝ урежда среща с непознат, която се оказва доста неловка и... неочаквано приятна. Джулиъс Аркрайт е успешен финансист, натрупал огромно състояние от бизнеса с рискови капитали. Бившият морски пехотинец не се доверява на никого. Отегчен от работата и обезверен от развода си, той се нуждае от ново предизвикателство.

Грейс получава зловещи съобщения от личния имейл на шефа си. Скоро младата жена не се чувства в безопасност дори в собствения си дом и се обръща за помощ към Джулиъс.

За да разкрият убиеца обаче, Грейс трябва да се върне назад в болезненото си минало...

На Франк.

Обичам те извън всякакво съмнение

1.

Бележката, закачена отпред на копринената пижама на мъртвеца, представляваше имейл от едно изречение, разпечатан от компютър: *Направи днешния си ден позитивно страхотен.*

Грейс Елънд се наведе над окървавените чаршафи и се насили да докосне студеното гърло на Спраг Уидърспуун. Сините му очи, някога толкова искрящи и въздействащи, бяха отворени. Взираха се невиждащо в тавана на спалнята. Едър мъж с квадратна челюст и гъста сребристорива коса, той винаги ѝ се беше струвал изключителен. Но смъртта го беше принизила. Чарът и харизматичността, които пленяваха участниците в семинарите на „Уидърспуун Уей“ из цялата страна, се бяха стопили.

Беше сигурна, че той е мъртъв от няколко часа, но ѝ се стори, че забелязва някакъв смътен въпрос обвинение в невиждащите му очи. Разтърсващите спомени я пронизаха. На шестнайсетгодишна възраст беше видяла същия въпрос в очите на една мъртва жена. *Защо не дойде навреме, за да ме спасиш?*

Извърна поглед от лицето на мъртвеца — и видя неотворената бутилка водка на нощното шкафче.

В един ужасяващ момент миналото и настоящето се сляха. Чу отекването на тежки стъпки по старото дървено дюшеме. Паниката почти я задави. Не можеше всичко да се случва отново, не и отново. Това е старият сън, помисли си тя. Сънуваш кошмар и почти си се събудила. Дишай. Съсредоточи се, по дяволите, и дишай.

Дишай.

Мантрата я изтръгна от предизвикания от паниката транс. Отекващите стъпки заглъхнаха в миналото. Леденият адреналин изпълни вените ѝ и тя осъзна с пределна яснота. Това не беше сън. Намираше се в стая, в която имаше мъртвец, и макар да беше сигурна, че стъпките бяха прозвучали от кошмара ѝ, все още беше напълно възможно убиецът да е някъде наоколо.

Грабна най-близкото оръжие — бутилката с водка, и пристъпи към вратата. Спря и се послуша напрегнато. Голямата къща беше празна. Може би звуците от стъпки бяха слухова илюзия, създадена от паниката на спомените. Или не. Във всеки случай беше най-разумно да излезе от имението и да се обади на 911.

Пристъпи в коридора, като се стараеше да не вдига никакъв шум. Плетеница от сенки беше обгърнала голямата къща като мъгла. Навсякъде имаше красиви растения в саксии — искрящо зелени бамбуци, палми, папрати. Спраг твърдо вярваше, че изобилието от зеленина не само подобрява качеството на въздуха, но и подсилва положителната енергия в атмосферата.

Завесите на прозорците бяха спуснати за през нощта. Нямахше кой да ги дръпне на сутринта. Не че от това щеше да има полза. Зимното утро в Сиатъл беше пристигнало с облачно сиво небе и дъждът вече барабанеше по прозорците. В такива дни повечето хора оставаха на светнати лампи.

Никой не се втурна в коридора, за да я спре. Стиснала здраво бутилката с водка, тя слезе по широкото стълбище. Когато се озова в подножието му, прекоси тичешком великолепната дневна стая.

Ориентираше се добре на първия етаж на къщата, защото Спраг Уидърспуун често правеше пищни партита в дома си. Винаги канеше Грейс и останалите служители на „Уидърспуун Уей“ на тези събирания.

Огромната стая беше обзаведена и декорирана с идеята за тези партита. Столовете, тапицираните пейки, масите бяха подредени по начин, който дизайнерите биха определили като подходящ за групиране и водене на разговор. На стените имаше множество скъпи картини.

Спраг Уидърспуун живееше по начина, на който учеше другите в семинарите си. Мотивационният бизнес се беше оказал особено успешен за него. При Спраг всичко се свеждаше до позитивно мислене и оптимистична нагласа.

А сега някой го беше убил.

Тя се изстреля през входната врата и се озова в красиво поддържаната градина. Не спря, за да си вдигне качулката. Докато стигна до малката кола, паркирана на кръглата алея, косата и лицето ѝ бяха подгизнали.

Седна зад волана, заключи вратите, остави шишето с водка на пода и запали двигателя. Премина бързо през високия железен портал, който охраняваше имението в богатия квартал „Куин Ан“, и зави по тихата улица.

Щом се отдалечи малко, спря колата и бръкна в чантата си за телефона. Оказа се изключително трудно да набере 911, защото пръстите ѝ трепереха неудържимо. Когато най-после се свърза с оператора, затвори очи, за да се съсредоточи и да изложи фактите ясно.

Дишай.

— Спраг Уидърспуун е мъртъв. — Тя наблюдаваше големите порти, докато съобщаваше адреса. — Поне мисля, че е мъртъв. Не долових пулс. Изглежда, е бил застрелян. Има... много кръв.

Нова вълна от спомени нахлу в главата ѝ. Мъж с лице, превърнато в кървава маска. Кръв, която я облива. Кръв навсякъде.

— Има ли някой друг в къщата, госпожо? — Гласът на мъжа на линията беше напрегнат и тревожен. — Застрашена ли сте?

— Не мисля. Сега съм отвън. Преди няколко минути влязох, за да проверя какво става с господин Уидърспуун, защото тази сутрин не се появи в офиса. Портите бяха отворени и входната врата беше отключена. Алармата беше изключена. Това не ми направи впечатление, защото реших, че той е в градината. Когато не го открих навън, влязох в къщата. Повиках го. Той не отвърна и аз се разтревожих да не е припаднал или да му е прилошало. Той живее сам и... нали разбирате.

Млъкни, Грейс. Започна да бръщолевиш. Трябва да се съсредоточиш. По-късно ще се отдадеш на паниката.

— Останете отвън — каза операторът. — Вече изпратих екип на адреса.

— Да, добре.

Грейс затвори и се заслуша в звука на сирените в далечината.

Чак когато пристигна първата кола с емблемата на полицейското управление на Сиатъл, тя се сети за един факт, известен на всеки, гледащ полицейски сериали по телевизията. Когато се набелязваха заподозрените, ченгетата винаги обръщаха особено внимание на човека, открил трупа.

Знаеше, че следователите ще се заинтересуват още повече от заподозрян, на която не ѝ беше за пръв път да се натъква на трупове.

Дишай.

Погледна бутилката на пода на колата. Ужасът смрази кръвта ѝ.
Не се паникьосвай. Много хора пият водка.

Обаче не беше виждала Спраг да пие друго, освен зелен чай и скъпи бели вина.

Намери кърпичка в чантата си и вдигна с нея бутилката. Не че имаше значение, отпечатъците от пръстите ѝ вече бяха по нея.

2.

— Предполагам, че ние трите можем само да сме благодарни, че имаме относително надеждни алибита — каза Милисънт Чартуел. Тя се отпусна на облегалката на сепарето и се втренчи в мартинито си с мрачно изражение. — Не ми хареса как ме гледаше онзи готин детектив днес, докато давах показания.

— И на мен не ми се усмихваше — вметна Грейс и отпи от бялото си вино. — Всъщност, ако не бях оптимистка по природа, щях да кажа, че си търсеше повод да ме арестува за убийството на Спраг.

Кристи Форсайт остави чашата си с вино. В очите ѝ проблеснаха сълзи.

— Не мога да повярвам, че господин Уидърспуун е мъртъв. Все си мисля, че това трябва да е някакъв ужасен случай на сгрешена самоличност и че той ще влезе през вратата на офиса утре сутрин както обикновено, с прясно изпечени кексчета или понички за всички.

— Не е грешка — настоя Грейс. — Аз го видях. А Нийла Уидърспуун разпозна тялото на баща си. Още бях в къщата и говорех с полицаите, когато тя пристигна. Беше ужасно разстроена. Плачеше. Честно казано си помислих, че ще припадне.

Беше малко след пет часа. Трите бяха изтощени и замаяни, Грейс го осъзнаваше добре. Близката среща със смъртта изкарваше от релси повечето хора. Тя и колегите ѝ не само бяха загубили един страхотен шеф, те току-що бяха загубили и работата си. Всички споделяха мнението, че работата за „Уидърспуун Уей“ е било най-доброто нещо, случило се в кариерата им. Животът на всички им се беше преобърнал с убийството на Спраг.

След като дадоха показанията си, Милисънт предложи да отидат да пийнат. Съгласиха се единодушно. Сега седяха в едно сепаре в любимото си заведение, което редовно посещаваха след работа — уютно кафене таверна близо до „Пайк Плейс Маркет“.

Денят завършваше така, както беше започнал — дъждовен и мрачен. Зимното слънцестоене беше отминало преди няколко седмици.

Дните ставаха осезаемо по-дълги — жителите на Сиатъл не спираха да се вглеждат в нюансите на неспирно променящата се светлина — но привечерният сумрак създаваше усещането, че още е декември.

Милисънт отпи от мартинито си и присви очи.

— Ако аз бях полицай, Нийла Уидърспуун щеше да бъде първият ми заподозрян.

Като финансов директор и счетоводител на Спраг, Милисънт имаше навика да говори по същество, независимо от темата. Тя беше привлекателна, жизнена червенокоса жена с пищни извивки и си падаше по мартини и случайни свалки в баровете.

Милисънт работеше при Спраг от почти година, когато Грейс се присъедини към екипа на „Уидърспуун Уей“. На пръв поглед тя притежаваше всичко — външност на филмова звезда и компютър вместо мозък. Беше използвала и двете, за да проправя пътя си на този свят. Това, което Милисънт нямаше, беше семейство. Миналото ѝ беше много тъмно. Тя не обичаше да говори за него. Но веднъж беше споменала, че е напуснала дома си на шестнайсет и че няма никакво намерение да се върне там. Тя беше боец. Въпреки трудностите в миналото, се беше приземила стабилно на високите си токчета.

Кристи примигна няколко пъти, за да спре сълзите си.

— Нийла наистина печели най-много от смъртта на Спраг, нали? Но тя му е дъщеря, за бога. Всички знаем, че двамата си имаха проблеми. Връзката помежду им не беше лесна. Но да убие баща си?

Кристи беше най-новият член на екипа на Уидърспуун. Родена и израснала в малко градче в Айдахо, тя се беше преместила в Сиатъл в търсене на приключения и — както често обясняваше на Грейс и Милисънт — на по-богат избор на съпрузи. Със светлокестенявата си коса, топли очи и приятни черти, тя беше привлекателна по един сладък, мил начин, който допадаше на клиентите на Уидърспуун.

За разлика от Милисънт Кристи беше близка със семейството си. Макар да беше доверила на колегите си, че не иска да се омъжи за някой фермер, беше ясно, че тя е силно привързана към селския живот, от който беше избягала. Постоянно обсипваше служителите в офиса със смешни истории от детството си във фермата.

Грейс и Милисънт бяха обсъдили насаме, че Спраг е съжалил Кристи, на която не ѝ беше никак лесно в големия град. Може би ѝ беше предложил работата като акт на благотворителност. Но за

всеобща изненада Кристи бързо прояви безценен нюх за организиране на пътувания и умееше да очарова клиентите. С нарастването на търсенето на семинарите на „Уидърспуун Уей“ се беше увеличила и работата по координирането на натоварения график на Уидърспуун. Напоследък бизнесът беше толкова изтощителен, че Спраг се канеше да наеме асистентка на Кристи.

— Няма да е първият случай, в който някой наследник ускорява нещата — изтъкна Милисът. — Освен това знаем, че Нийла беше бясна на Спраг. Постоянно се караха. Нещата помежду им само се влошиха, когато Господин Перфектен се появи в живота ѝ. Спраг не го одобряваше и това ядосваше Нийла още повече. Мисля, че тя беше готова на всичко, само и само да се докопа до наследството си. Мразеше Спраг, защото той ѝ отпускаше фиксирана месечна издръжка.

— Е, тя е възрастна, не е дете — изтъкна Грейс.

— Ако питаш мен, решила е, че не иска повече да чака парите — заяви Милисът. Тя отпи отново от мартинито си, остави чашата и изгледа Грейс и Кристи със сериозно изражение. — Мисля, че има нещо друго, което не трябва да забравяме.

Кристи се намръщи.

— Какво?

Милисът извади малката пластмасова сабичка от мартинито и сдъвка маслината.

— Вярно е, че Нийла имаше проблеми с баща си, но тя не обичаше много и нас трите. Трябва да си пазим гърбовете.

Кристи се ококори.

— Боже, говориш сериозно, нали?

— О, да — каза Милисът.

Грейс взе чашата си и отпи. Виното започваше да смекчава усещането за напрежение, което не я отпускаше целия ден, но тя знаеше от опит, че ефектът нямаше да бъде дълготраен. Каза си да мисли позитивно, но имаше лошото предчувствие, че старият кошмар щеше да се завърне тази нощ.

Вгледа се в Милисът.

— Наистина ли мислиш, че Нийла е заплаха?

Милисът сви рамене.

— Просто казвам, че ще е добре известно време да сме повнимателни. Казвам ви, Нийла Уидърспуун е нестабилна. Двамата със

Спраг вечно бяха на нож, но появата на новия годеник преля чашата.

— Бърк Марик — обади се Кристи. — Още известен като Господин Перфектен.

— Знаете ли какво? — каза Милисът. — Бърк Марик беше въплъщение на най-ужасния кошмар на Спраг. Спраг все се тревожеше, че някой привлекателен сладкодумен измамник ще се появи и ще замае главата на Нийла. Защо, мислиш, Спраг настояваше да ѝ плаща сметките и да ѝ дава издръжка? Той се опитваше да я предпази.

Кристи изсумтя.

— Някои малки държави биха завидели на издръжката на Нийла.

— Конкретната сума е без значение. — Милисът посочи със сабичката към Кристи. — Ако има нещо, от което разбирам, това са парите и знам как реагират хората на пари. Повярвай ми, никой никога не е казвал, че парите му стигат. Нийла не можеше да понесе мисълта, че голямата част на наследството ѝ е заключена в специален тръстов фонд и че тя не можеше да има достъп до тези пари преди смъртта на баща си. Имам предчувствие, че Господин Перфектен я е подтикнал да получи контрол над парите.

Мрачна тишина настана на масата. Грейс се замисли, че всички те бяха имали своите сблъсъци с избухливата дъщеря на Спраг. Нийла като че ли завиждаше и на трите им. А сега тя щеше да разполага с наследството си в комплект с чаровния си годеник. От определена гледна точка животът изведнъж беше станал розов за Нийла. Както и за Господин Перфектен.

Грейс се прокашля.

— Осъзнаваш ли какво казваш, Милисът? Ако си права, това означава, че Бърк Марик също е заподозрян.

Кристи бързо остави чашата си.

— Ами ако Нийла и Бърк са планирали убийството на Спраг заедно?

Милисът сви рамене.

— Не бих се изненадала.

— Мисля, че е най-добре да се въздържаме от теории за конспирации — обади се Грейс. — Ако ще съставяте списък на заподозрените, ще се нуждаете от много голям лист хартия.

Кристи и Милисът я погледнаха.

— Какво искаш да кажеш? — попита Кристи. — Спраг беше толкова мил. Толкова щедър.

Очите на Милисънт проблеснаха с разбиране.

— Права си, Грейс. След Нийла и Марик, следващият в списъка трябва да е Ларсън Рейнър.

— Всички знаем, че между Ларсън и Спраг нямаше много позитивна енергия — продължи Грейс. — Разногласията между бизнес партньори са сериозен мотив.

— Така е — кимна Кристи. — Помните ли как Ларсън нахлу в офиса миналия месец и обвини Спраг, че краде клиентите му?

— Професионална завист и голяма доза ревност, да не споменаваме за спада в приходите — усмихна се Милисънт. Зелените ѝ очи блестяха. — Страхотни мотиви за убийство. — Тя погледна Грейс. — Чудя се дали Ларсън си дава сметка, че ти си причината за подема в бизнеса на Спраг преди година и половина.

Грейс усети как се изчервява.

— Това е крайно преувеличено. Просто имах някои идеи и Спраг ми позволи да ги осъществя, нищо повече.

— Глупости — възрази Милисънт. — Преди да се появиш ти, Спраг Уидърспуун беше просто един от многото мотивационни лектори в страната. Ти си тази, която изстреля бизнеса му в друга орбита.

— Милисънт е права — потвърди Кристи. — Ако бедният Спраг не беше убит, благодарение на теб до няколко месеца щеше да стане номер едно. Гуруто на мотивацията и самопомощта.

— „Уидърспуун Уей“ се развиваше добре, преди ти да се появиш — продължи Милисънт. — Но големите пари започнаха да идват чак след като излезе готварската книга. После и блогът наля масло в огъня. През последните няколко месеца Кристи не насмогваше да потвърждава поканите за лекции и семинари. Нали така, Кристи?

— Да. — Кристи се усмихна замислено. — Спраг беше на път всяка седмица. Не знам как успяваше. Но никога не се оплакваше, нито веднъж не ме упрекна, че семинарите му са един след друг без почивка.

— Той обожаваше всичко това — каза Грейс. — Пътуванията и тълпите го караха да цъфти. Беше толкова харизматичен и умееше по невероятен начин да установява контакт с публиката.

Кристи кимна в съгласие.

— Но готварската книга и блогът изведоха Уидърспуун на върха. Ти си тази, която предложи и двата проекта.

— Готварската книга и блогът никога нямаше да успеят, ако не бяха под логото на „Уидърспуун Уей“ — не отстъпи Грейс. — Аз само измислих няколко маркетингови идеи, които пасваха на подхода на Спраг към позитивното мислене.

— Това се нарича брендиране. Не бих се изненадала, ако скоро получиш обаждане от Ларсън Рейнър с някое неустойимо предложение.

Кристи грейна.

— Може би той ще предложи работа и на трите ни. Ние сме, или по-скоро, бяхме екипът на Спраг. Ларсън сигурно си дава сметка, че притежаваме идеалната квалификация, за да му помогнем да стигне до върха.

— Така е — съгласи се Грейс. — Но може да преосмислиш този вариант за кариера, ако се окаже, че Ларсън Рейнър е заподозрян за убийството на Спраг. Ще се окаже проблем да му осигуриш семинари при това положение.

Кристи примигна.

— Да, има го този проблем.

— Що се отнася до списъка на заподозрените — продължи Грейс, — той не свършва с Нийла, Бърк и Ларсън Рейнър. Ще трябва да добавите всички онези странни и недоволни посетители на семинарите — същите, които пращаха имейли на Спраг, за да се оплачат, че животът им не е претърпял драматична промяна, след като са започнали да изпълняват съветите на Уидърспуун.

— По дяволите. Права си, Грейс. Това би оформило доста дълъг списък.

Кристи въздъхна.

— Може да прозвучи гадно при дадените обстоятелства, не мога да не отбележа, че ако Ларсън Рейнър е в списъка на заподозрените, евентуалните ни работодатели стават изключително малко. Не мога да се сетя за много хора, които си търсят хора с умения да управляват офиса на известен мотивационен лектор.

— От друга страна — започна Милисът замислено, — ако подозренията паднат от Рейнър, той ще се нуждае от нас. Чудя се дали той го осъзнава.

Грейс взе чашата си.

— Време е за позитивно мислене, както би казал Спраг.

— Нуждаем се от подхода на Уидърспуун, преди да започнем да си търсим работа — съобщи Кристи и се усмихна на Грейс през сълзи.
— Ти пишеше позитивните утвърждения. Имаш ли някое подходящо за нас?

Милисънт се засмя.

— Е, Грейс? Какво би било добро утвърждение в стил „Уидърспуун“ за тези от нас, които внезапно се озовахме без работа?

Грейс прокара пръст по ръба на чашата и обмисли проблема.

— Ако Спраг беше тук, щеше да ни напомни, че никой не може да намери вълнуващото си бъдеще, ако си стои вкъщи и чака слънцето да изгрее — каза тя. — *За да откриеш бъдещето си, трябва да излезеш навън и да се разходиш под дъжда.*

— Добре звучи — обади се Кристи. Топлият ѝ поглед стана сериозен и дори мрачен. — Не знам за вас, но работата в „Уидърспуун Уей“ наистина промени живота ми. — Тя вдигна чашата си. — Да пием за Спраг Уидърспуун.

— За Спраг — каза Милисънт.

— За Спраг — повтори и Грейс.

Милисънт допи мартинито си и направи знак на сервитьора да ѝ донесе още едно.

— Вероятно не трябва да го казвам, след като съм изкарала толкова много пари, работейки за „Уидърспуун Уей“, и изобщо не искам да те засегна, Грейс, но трябва да знаеш, че наистина мразя някои от утвържденията на Уидърспуун.

3.

Сънят я очакваше...

Вятърът, който пищеше през стария, изоставен приют, разклати вратата на горния етаж и я затръшна силно.

Мракът в мазето я обгърна. Изведнъж ѝ беше трудно да си поеме дъх. Знаеше, че не може да позволи на страха си да се прояви. Трябваше да бъде силна заради момчето. То беше необичайно спокойно, както се държаха хората в сънищата. Стисна ръката ѝ и вдигна поглед към нея.

Тя знаеше, че то чака да види дали тя ще го спаси. Това трябваше да направят възрастните — да спасяват малките деца. Искеше да му обясни, че тя не е точно възрастна. Беше само на шестнайсет.

— Той ще се върне — каза момчето. — Нарани онази жена и ще нарани и нас.

Тя насочи фенерчето на телефона си към дългия сноп на пода. Първата ѝ мисъл беше, че някой е оставил разпънат спален чувал в мазето. Но това не беше спален чувал. Очите на мъртвата жена се взираха в нея през дебелиите слоеве найлон.

Тежки стъпки отекнаха по дървения под над главите им. Тя бързо изгаси фенерчето.

— Скрий се — каза на момчето на езика на сънищата.

Вратата на върха на стъпалата се отвори. Входът към мазето отново се освети от сивкавата светлина. Скоро чудовището щеше да се появи.

— Прекалено късно е — каза момчето. — Той е вече тук.

На пода до жената имаше шишенце с някакви хапчета. До него — бутилка с алкохол. Не се виждаше добре етикетът на бутилката, но тя забеляза думата водка.

Единственият път за бягство беше през вратата на върха на стъпалата...

Изпиукването на имейла я изтръгна от кошмара, предизвикал прилив на адреналин, стегнал гърлото ѝ и вледенил кръвта ѝ. В продължение на няколко секунди сърцето ѝ биеше в мрачния ритъм на стъпките на убиеца. Тя се луташе в сумрачната зона между съня и будното състояние.

Дишай.

Беше минало известно време, откакто сънят не беше нахлувал в нощите ѝ, но тя беше превърнала упражненията за дишане в част от ежедневната си рутина. Това беше един от трите ритуала, които практикуваше редовно. Всички бяха свързани с кошмара на миналото.

Седна рязко на ръба на леглото и се съсредоточи в дишането си. Но напрегнатото усещане, че трябва да се бие или да побегне, отказваше да я напусне. Не можеше да седи спокойно, затова се изправи, отиде в дневната и закрачи напред-назад. Понякога ѝ трябваша няколко минути, за да успокои нервите си.

Нежното сияние на нощните лампи осветяваше всички стаи в малкия апартамент. Освен това завесите бяха дръпнати, за да могат светлините на града да навлизат през прозорците на петнайсетия етаж. Не включи останалите лампи, защото не искаше да напруга допълнително сетивата си.

Дишай.

Образите от съня проблясваха и изригваха, разяждайки спокойствието ѝ. Опитваша да я завлекат в тъмната, кипяща пропаст на суровата паника. Кожата ѝ настръхна. Пулсът ѝ се ускори.

Докато крачеше, тя си даде обещанието, което винаги си даваше в подобни кризи. Ако не успееше да удържи нещата под контрол, щеше да изпие една доза от успокоителното лекарство, което лекарят ѝ беше предписал. През изминалите няколко години това обещание, комбинирано с упражненията за дишане, ѝ беше достатъчно, за да издържи дори най-тежките кризи.

Просто дай на упражненията за дишане възможност да действат. Лекарствата са в чекмеджето. Не се тревожи, можеш да изпиеш едно хапче, ако наистина имаш нужда от него. Знаеше, че тази вечер ще е особено тежка.

Дишай.

Трябваше да мине през вратата. Трябваше да излезе навън.

Отключи плъзгащата се врата. Студеният въздух нахлу в стаята. Излезе на балкона. Дъждът беше спрял. Светлините на нощния Сиатъл блестяха наоколо. Космическата игла грееше успокояващо като гигантски фенер в мрака.

Съсредоточи се върху упражненията.

Стъпките на убиеца отекнаха тежко в паметта ѝ и после заглъхнаха.

Постепенно пулсът ѝ се успокои.

Когато беше сигурна, че се е овладяла, се върна в дневната. Затвори и заключи вратата.

— Гадост — каза на глас в притихналата стая.

А всички се чудеха защо още не беше омъжена, защо никога не позволяваше на мъж да прекара нощта при нея. Паник атаките бяха като земетресения. Въпросът не беше дали отново ще има такава. Единственият въпрос беше кога ще настъпи следващата. Беше научила по трудния начин, че можеха да минат седмици, месеци или дори години между атаките. А можеше да се повтори още утре вечер. Как би могла една жена да обясни това на потенциалния си любовник?

Може би, ако социалният ѝ живот излезеше извън модела на краткосрочните връзки, с които беше свикнала, можеше да намери мъж, на когото да повери тайните си. Но по една или друга причина това още не се беше случило.

Беше преодоляла напрежението и нервността си, но знаеше, че няма да успее да заспи отново, поне не известно време. От друга страна, сутринта не я чакаше работа, напомни си тя. Можеше да спи до късно. Ето това беше депресираща мисъл, защото винаги ставаше рано, дори и след тежка нощ. Беше обречена да е от хората, които се будят рано.

Застана до прозореца. Въпреки че наоколо имаше доста високи сгради с апартаменти и офиси, се виждаше и голяма част от квартала „Куин Ан“. Хълмовете бяха осеяни със светлините на скъпите резиденции, построени там, за да се възползват от гледката. Тази вечер една от големите къщи беше празна и тъмна. Тялото на Спраг Уидърспуун вероятно беше в хладилната камера на съдебния лекар в очакване на аутопсията. Издирването на убиеца беше започнало.

Тя се замисли за шишето с водка, което беше намерила на местопрестъплението. Нова вълна от тревожност прошумоля в главата

й. Трябваше да е съвпадение. Нямахте друго обяснение.

Изведнъж си спомни изпиукването, което я беше пробудило от кошмара. Върна се в спалнята и взе телефона си. Когато видя името на изпращача, потъна в помитащата бездна на нова паника. Няколко секунди просто се взираше в екрана невярваща и слисана. Това не можеше да се случва.

Спраг Уидърспуун й беше изпратил имейл от гроба. Съобщението беше мрачна вариация на едно от утвържденията на „Уидърспуун Уей“:

Всеки ден ни носи нова възможност да променим бъдещето.

Поздравления, скоро бъдещето ти ще бъде много различно.

4.

— Е, това беше най-неловката вечер, която съм прекарвала от доста време — каза Грейс. — Включително вечерта на абитуриентския ми бал, когато открих, че кавалерът ми е дълбоко депресиран от това, че момичето, което е искал да бъде негова дама, отказала на поканата му.

— Да ти кажа ли какво значи неловко? — попита Джулиъс Аркрайт. — Опитай годишната бизнес вечеря с благотворителен търг, на която трябва да ходя по-късно тази седмица.

Грейс обмисли това за момент.

— Не мисля, че това се брои за неловко. Бизнес вечеря и благотворителен търг — скучно, но не неловко.

— Да, също и скучно — съгласи се Джулиъс. — Ще трябва да водя неангажиращи разговори с куп хора, които са не по-малко досадни от мен самия. Но най-неловката част е, че трябва да изнеса най-скучната реч на света. Благотворителният търг не е толкова зле. Ще ми се наложи да купя някакво произведение на изкуството, което не ми трябва, но това не е неловко. Само скъпо.

Той сякаш нехаеше за финансовата страна на събитието, забеляза Грейс. Интересно.

Бяха я запознали с Джулиъс тази вечер. Почти не го познаваше, но вече беше сигурна, че той е най-малко скучният мъж, когото беше срещала. Това обаче нямаше значение, каза си бързо. Говореха за неловки ситуации, не за скучни. Съмняваше се, че която и да е бизнес вечеря може да е толкова смущаваща като срещата с непознат, на която бяха подложени двамата с Джулиъс.

А срещата още не беше приключила — не и докато не се върнеше в къщата на езерото. А за да стигнеше там, трябваше да се настани на предната седалка на лъскавия черен джип на Джулиъс. Грейс мразеше джипове. Не ги проектираха за жени, които пазаруваха от секциите с дрехи за хора с нисък ръст.

Пристегна шлифера около кръста си и опита дискретно да повдигне подгъва на тясната си права пола, за да може да постави високото токче на левия си сандал върху стъпенката на джипа. Протегна ръка, стисна дръжката от вътрешната страна и се подготви да повдигне тежестта на тялото си до седалката.

Нямаше шанс да се справи с тази задача грациозно. Дори и ако носеше дънки и маратонки, пак щеше да има проблем. А облечена в тясна черна рокля и с токчета, можеше само да се надява да се намести на седалката от първия опит и с възможно най-малко подскачане.

Стисна дръжката още по-силно и се отблъсна от десния си крак.

— Пази си главата — каза Джулиъс.

Преди да осъзнае какво възнамерява да направи той, усети как ръцете му се склучиха около кръста ѝ. Той я вдигна с лекота, сякаш държеше торба с продукти, и я настани на седалката.

Тя опита да овладее траекторията и приземяването си, но все пак подскочи леко. Шлиферът ѝ се разтвори и разкри доста от бедрото ѝ. Докато тя оправи положението, Джулиъс вече затваряше вратата.

Гадост.

Неловката вечер не показваше признаци на подобрение. Сигурно имаше някое утвърждение за несполучливите срещи с непознат, но сега си мечтаеше само за една успокояваща чаша вино.

Видя как Джулиъс мина пред джипа. За момент изсеченият му профил и широките рамене се очертаха на фона на светлините от верандата на къщата на Накамура. Въпреки предупрежденията, които си отправяше сама цяла вечер, някакво непознато и определено опасно усещане за напрежение изригна в нея. По време на краткото пътуване до дома ѝ щеше да бъде насаме с Джулиъс. Това вероятно не беше добра идея.

Той отвори вратата и се настани зад кормилото. Намести се с лекотата на голяма хищна котка, която се спотаява във високите треви в очакване на жертвата си.

Е, разбира се, той правеше така, че всичко изглеждаше лесно. Никой не го беше метнал върху седалката.

Той затвори вратата. Зловещо, но някак вълнуващо чувство за интимност изпълни тъмната вътрешност на колата. Поне на нея ѝ се стори зловещо и вълнуващо. Джулиъс сякаш изобщо не забелязваше

напрегнатите вибрации. Без съмнение нямаше търпение да я стовари на прага ѝ.

Тя насочи вниманието си към домакините им тази вечер. Айрийн и Девлин Накамура им махаха весело от верандата на дома си.

Айрийн беше висока привлекателна блондинка, чиито предци бяха от норвежците, заселили се в тихоокеанския северозапад в края на деветнайсети век. Тя беше от жените, родени да бъдат съпруги на мъж, който работи в правоохранителните органи. Беше и много оправна бизнес дама с бързо разрастваща се местна компания, специализирана в продажбите на скъпи готварски съдове и аксесоари.

Девлин Накамура притежаваше непогрешимото излъчване на човек, към когото другите се обръщат в случай на криза. Кое то беше добро нещо за полицаи, каза си Грейс, освен когато не наблюдава точно теб. Излъчваше решимост и силна воля и имаше очи на ченге. Беше лесно да си го представи как изритва някоя врата, за да я отвори, или как чете на някого правата му. Ако си престъпник, не би искал той да е по следите ти. Грейс потрепери. Не се изненада, когато откри, че някога Девлин и Джулиъс Аркрайт бяха служили във флота заедно.

— Сигурна съм, че Айрийн и Девлин имаха добри намерения — каза тя.

Джулиъс запали двигателя на джипа.

— Винаги ли правиш такива изказвания, след като някой ти е уредил среща с непознат, без да те предупреди?

— Не драматизирай. Не беше чак толкова зле. Просто... неловко.

Грейс беше сигурна, че Айрийн го беше направила за добро. Двете с Айрийн бяха израснали заедно. Бяха близки приятелки от детската градина.

Мотивите на Девлин обаче не бяха толкова ясни. Той беше относително отскоро в живота на Айрийн. Двамата се бяха запознали малко след като Девлин се беше преместил в Клауд Лейк преди година, за да заеме поста шеф на градската полиция. Грейс беше главната шаферка на Айрийн на сватбата ѝ с Девлин.

Грейс харесваше Девлин и усещаше, че той е всеотдаен съпруг. Но тази вечер имаше чувството, че той не спира да я наблюдава със същото подозрение като сиягълския детектив, който беше записал показанията ѝ след убийството на Спраг преди десет дни.

— Добре — съгласи се Девлин. — Ще приемем неловко като описание на срещата. Засега.

Веселата нотка в тъмния му, дълбок, измамно непринуден глас отново предизвика ледени тръпки по гръбнака ѝ. Погледна го. На светлината от уредите на таблото лицето му беше неразгадаемо, но очите му бяха леко напрегнати в тъгълчетата, сякаш се канеше да натисне спусъка, след като се е прицелил с пушката си.

Не че тя разбираше нещо от оръжия или от хората, които ги използваша. Единственият човек, когото познаваше и който ходеше въоръжен, беше Девлин. Но при неговата професия това беше нещо естествено.

Трябваше да признае, че вероятно беше отчасти виновна за усещането за надвиснало бедствие, което беше изпълнило атмосферата на малкото парти тази вечер. Проблемът беше, че напоследък не се справяше особено добре с позитивното мислене.

След като попадна на местопрестъплението и откри трупа на шефа си, нямаше как да не изпита някои неприятни последствия. От друга страна, бяха минали десет дни оттогава, а мракът не я пускаше от капана си. Въпреки медитацията и утвържденията, както и трите ритуала, които изпълняваше редовно, негативната енергия сякаш се влошаваше още повече и влияеше на мислите и сънищата ѝ. Те ставаха все по-мрачни и неспокойни.

А смущаващите имейли от починалия продължаваха да пристигат всяка вечер.

Джулиъс изкара джипа от алеята и пое по Лейк Съркъл Роуд със спокойната увереност, която, изглежда, беше в основата на характера му. От този човек може да излезе наистина добър приятел или много лош враг, помисли си Грейс. Съмняваше се той да си пада по позитивното мислене — по-скоро беше стратег и тактик.

Отказа да си представи какъв любовник би бил.

Каквото и да правиш, не мисли за това, предупреди се мислено тя.

Беше прекалено напрегната — прекалено смутена — от Джулиъс през цялата вечер, за да обмисли причината той да въздейства така силно на сетивата ѝ. Единственото обяснение, което ѝ хрумна, беше аналогия със старото предупреждение за айсбергите — че най-опасната част от тях е скрита под повърхността. Женската ѝ интуиция

й подсказваше, че у Джулиъс Аркрайт много неща остават невидими. И какво от това. Същото можеше да се каже за всеки човек. Нямаше причина да обмисля какви са скритите страни на Джулиъс. Напоследък си имаше достатъчно свои проблеми.

Единствените сигурни факти, които знаеше за Джулиъс, бяха откъслечните реплики, подхвърлени по време на вечерята. Той беше финансист, занимаваше се с рискови капитали и според Айрийн беше постигнал огромни успехи. Други инвеститори редовно му поверявали милиарди, за да ги инвестира от тяхно име.

Не че тя имаше нещо против печеленето на пари. В момента за нея беше особено наложително да измисли как да генерира някакви приходи. Когато загуби работата си, човек най-добре оценява стабилността на трудовия договор. А тя би трябвало да го знае особено добре — вече не помнеше на колко различни места беше работила след завършването на колежа, докато търсеше истинското си призвание.

Работата в „Уидърспуун Уей“ беше продължила по-дълго от всяка от предишните — цели осемнайсет месеца. Грейс знаеше, че майка ѝ и сестра ѝ бяха започнали да се надяват, че най-после се е установила стабилно. Тя самата се надяваше на същото.

Джулиъс караше изненадващо бавно по тесния двулентов път, който обикаляше Клауд Лейк. Повърхността на дълбоките води на езерото беше като тъмно огледало, което отразяваше студената сребриста светлина на луната.

Мълчанието на предната седалка стана потискащо и Грейс се зачуди как да го прекрати.

— Благодаря ти, че ще ме закараш до къщи. — Беше се насилила да говори любезно, но усети, че прозвуча леко намусено.

— Няма проблем — отвърна Джулиъс. — На път ми е.

Това беше вярно. Къщата на брега на езерото, която Джулиъс беше купил неотдавна, беше само на километър и половина от дома, в който Грейс беше израснала. Независимо от това, тя не очакваше да пътува дотам с него.

Възнамеряваше да отиде до къщата на Накамура с колата си, но Девлин беше предложил да мине да я вземе. Тя беше предположила, че после пак той ще я закара обратно. Но когато Джулиъс изтъкна, че все едно минава точно покрай къщата на Елънд и няма да е никакъв

проблем да закара Грейс, нямаше как тя да откаже, без да прозвучи грубо — не и след като Айрийн и Девлин вече кимаха одобрително.

Вечерята далеч нямаше да е толкова неловка, помисли си Грейс, ако не беше така очевидно, че Айрийн се опитваше да се прави на сватовница.

Колкото и да беше странно, сега, когато беше насаме с Джулиъс, почти успяваше да погледне на ситуацията откъм смешната ѝ страна. Почти. Отпусна се назад на седалката си.

— Знаеше ли предварително, че Айрийн и Девлин искат да ни сватосват? — попита тя.

— Казаха ми, че ще има още един гост. — Устните на Джулиъс леко се извиха в ъгълчетата. — Както сама каза, имали са добри намерения.

— Сега, след като свърши, дори ми е малко смешно.

— Мислиш ли?

— Свикнала съм хората да ми уреждат срещи с непознати — обясни Грейс. — Майка ми и сестра ми са го превърнали в нещо като хоби от няколко години насам. А сега и Айрийн се е заела с това. Между нас казано, всички вече са започнали да се отчайват.

— А ти не се интересуваш?

— О, обикновено се интересувам — отвърна Грейс.

— Но не и тази вечер, така ли? За теб е проблем това, че съм разведен?

Тонът му беше малко прекалено нехаен. Дотук с непринудения разговор. Нещата ставаха все по-неловки с всяка изминала минута.

Тя опита да се измъкне.

— Всъщност изобщо не е свързано с теб — каза Грейс. — Просто имам други приоритети в момента. Опитвам се да си намеря работа и това изисква цялото ми внимание.

Джулиъс не се впечатли от проблемите ѝ с работата.

— Имаш ли представа защо нещата не са се получили с другите мъже, с които са те запознавали? — попита той.

— Просто така и не прехвърча искра — отвърна тя предпазливо. — За което съм виновна аз, според Айрийн и семейството ми.

— Защо да си виновна ти?

— Казват ми, че имам лошия навик да се опитвам да помагам на хората да се справят с проблемите си. И ако успея, ги изпращам по

пътя им и продължавам напред.

— А ако не успееш?

Тя почука с пръст по конзолата между седалките.

— Същото. Изпращам ги по пътя им и продължавам напред.

— Значи разбиваш сърца наред?

Тя се разсмя.

— Мили боже, не! Почти съм сигурна, че никога не съм разбила нечие сърце. Мъжете обичайно ме възприемат като приятел. Разказват ми за проблемите си. Обсъждаме ги. Аз предлагам разни решения. После те отиват на среща с някоя сладка блондинка, която са срещнали в бара, или с някоя симпатична колежка от офиса.

Джулиъс я изгледа за момент.

— А твоето сърце? Разбивали ли са го?

— Не и след като завърших колежа. Като се замисля, добре стана, че тогава ми разбиха сърцето, защото връзката ни беше пълна катастрофа и за двамата ни. Много драматична и бурна, но без никаква подплата.

Джулиъс замълча за известно време.

— Като обръщам поглед назад, моят брак пък изобщо не беше бурен или драматичен.

— Дори и накрая?

— И двамата изпитахме облекчение, че всичко свърши, доколкото си спомням.

Това беше трудно за вярване, помисли си Грейс, но последното нещо, което искаше, беше да рови в темата за нечий провален брак. Нямахте да се опитва да помага на Джулиъс Аркрайт.

— Хмм...

— Не се тревожи, няма да прекарам остатъка от пътуването до дома ти в изповеди. Ти не искаш да слушаш за развода ми и аз не искам да говоря за него.

— Ух! — Грейс се престори, че изтрива потта от челото си. — Много се радвам.

Джулиъс се засмя.

Част от напрежението в атмосферата се разсея. Грейс се отпусна малко и потърси някаква неутрална тема за разговор.

— Колко време ще останеш в Клауд Лейк? — попита тя.

— Смятам да използвам къщата целогодишно. Имам апартамент в Сиатъл, но върша повечето си работа онлайн. С някои изключения мога да работя отгук по същия начин като от офиса си. Клауд Лейк е само на час от града. Ще пътувам дотам един-два пъти седмично, за да държа нещата под контрол.

Тя си напомни, че Джулиъс е много успешен финансист. Сигурно си купуваше къщи и апартаменти така, както тя си купуваше нови обувки и рокли. Не че човек би могъл да го отгатне по вида му, помисли си тя. През последните години Северозападът се беше оказал благодатна почва за стартъп компаниите и за инвеститорите като Джулиъс, които ги финансираха. Бяха се появили много нови пари напоследък, но малцина богаташи парадираха с възможностите си. Повечето се сливаха с тълпите, които пазаруваха от евтините супермаркети и си купуваха велосипеди и якета за дъжд от местните вериги магазини.

Грейс беше сигурна, че парите на Джулиъс не са наследени. Той имаше излъчването на човек, който е успял сам — и който е свикнал да се бори за това, което иска.

— Къщата, която си купил, беше собственост на съседа ти, Харли Монтоя — каза тя. — Изненадах се, че я е продал. Къщата беше негова собственост от почти десетилетие, също като тази, в която живее.

— Харли обясни, че му се налага да се посвие. Ами ти? Възнамеряваш ли да се задържиш в Клауд Лейк?

— За известно време. Сега като съм без работа, трябва да внимавам за всеки цент. Мама не продаде къщата на езерото, след като двамата с Кърк се пенсионираха, но я използва само през лятото. Те ми предложиха да живея тук, за да спестя парите от наема, докато си търся работа.

— А къде живеят те? — попита Джулиъс.

— Преместиха се в Скотсдейл преди две-три години. Мама продаде магазина си за сувенири тук в Клауд Лейк, а Кърк прехвърли застрахователния си бизнес на синовете си. В момента двамата с мама са на околосветско пътешествие с круизен кораб.

— Айрийн спомена, че имаш сестра?

— Да, казва се Алисън. Тя е адвокат в Портланд.

— Значи възнамеряваш да останеш в Клауд Лейк, докато си стъпиш на краката?

— Това е планът — кимна Грейс.

— А каква е стратегията ти?

Тя примигна.

— Мисля, че току-що ти обясних плана си.

Джулиъс я погледна развеселено.

— Говоря за стратегията ти да си намериш нова работа.

— О, това ли — усети, че се изчерви. — Още я обмислям.

Не му дължеше обяснения, напомни си сама.

— Би трябвало да имаш някакви идеи по въпроса — каза той.

— Всъщност не, нямам — каза тя с леден, резервиран тон. — Напоследък животът ми е доста объркан.

— Знам. Сигурно не е лесно да намериш трупа на шефа си, както ти се е случило.

Тя се поколеба, защото не беше сигурна дали ѝ се говореше точно на тази тема.

— Старая се да не мисля за това — отвърна хладно.

— „Уидърспуун Уей“ ще се срине без Уидърспуун начело на компанията.

Тя скръсти ръце и се загледа втренчено в пътя пред тях.

— Повярвай ми, всички ние, които работехме за Спраг Уидърспуун, сме наясно с това.

— Значи се нуждаеш от работа. Струва ми се, че проблемът ти е съвсем ясен и лесен за решаване.

— Така ли? А ти кога за последно си си търсил работа?

За нейна изненада той се замисли за момент.

— Доста време е минало — призна той.

Тя се усмихна мрачно.

— С други думи нямаш никаква представа за сегашната ситуация с пазара на труда, камо ли колко е сложен моят конкретен случай.

— Как си намери работата при Уидърспуун?

Въпросът я изненада.

— Случайно. Обикновено така се намира нова работа.

— Случайно си започнала работа за мотивационен лектор?

— Ами да. Преди година и половина започнах да търся нова насока в живота си. Реших да посетя един от семинарите на

„Уидърспуун Уей“, за да получи някои идеи. След като Спраг Уидърспуун приключи с лекцията си, го изчаках, за да говоря с него.

— За какво? — Джулиъс прозвуча искрено заинтригуван.

— Докато Спраг изнасяше лекцията си за позитивното мислене, ми хрумнаха идеи как би могъл да развие работата си в съвсем различни посоки. — Тя отпусна скръстените си ръце и разпери пръсти. — За моя изненада той ме изслуша. А в следващия момент ми предложи работа. Щом се присъединих към екипа му, той ми даде картбланш. Работата за „Уидърспуун Уей“ беше най-добрата, която някога съм имала.

— А колко работи си имала?

— Много. — Тя въздъхна. — Истината е направо смущаваща. А и резюмето ми не изглежда добре поради тази причина. Няма нищо лошо човек да смени няколко работи, но от един момент нататък започваш да изглеждаш...

— Непостоянен. Безотговорен. Ненадежден.

Тя примигна.

— Всичко това. Сестра ми знаеше, че иска да бъде адвокат още в гимназията. А ето ме мен, все още търся призиванието си, както и работа, която да трае повече от осемнайсет месеца.

— Имаш проблем — каза Джулиъс. — Трябва ти бизнес план.

Тя го изгледа недоумяващо.

— Бизнес план, за да си намеря работа?

— Опитът ме е научил, че всичко в живота се получава по-добре, ако имаш хубав, добре обмислен план.

Тя едва не се разсмя. Той говореше толкова сериозно.

— Да не говориш за петгодишен план? — попита тя развеселено. — Защото не мисля, че мама ще ме остави да живея тук без наем за пет години.

— Не петгодишен план, а план за намиране на подходяща кариера. По-скоро максимум тримесечна стратегия. Ако намеренията ти са сериозни, трябва да си поставиш цели и да ги преследваш.

— Никога не съм си падала по дългосрочното планиране.

— Без майтап? Не бих си го и помислил.

Тя му се усмихна кисело.

— Спраг Уидърспуун казваше, че силата ми е в това, че мисля нестандартно.

— Имаш нестандартно мислене или не успяваш изобщо да намериш стандарта, който ти трябва? Не можеш да оцениш новия модел, докато не разбереш стария и защо той вече не носи резултати.

Раздразнението се надигна в нея.

— Боже, може би трябва да се заемеш с мотивационни лекции. Говориш почти в стила на утвържденията на „Уидърспуун Уей“.

— Какви утвърждения?

— Похват на позитивното мислене. Доброто утвърждение ти помага да фокусираш мисълта си по продуктивен и оптимистичен начин.

— Дай ми пример — каза Джулиъс.

— Ами да кажем, си имал лош ден на работата...

— Да използваме нещо по-конкретно. Да кажем, че си се озовала на вечеря с приятели, които са опитали да ти уредят скучна среща с непознат. Какво утвърждение би ти помогнало да мислиш позитивно за ситуацията?

Тя замълча.

— Може би е добре да не ставаме прекалено конкретни.

— Аз съм бизнесмен. Свикнал съм да боравя с конкретни факти.

— Чудесно — изстреля тя. — Искаш утвърждение за тази среща? Какво ще кажеш за: *Винаги е най-тъмно преди изгрева?* Върши ли ти работа?

— Не мисля, че това е измислено от Уидърспуун. Чувал съм го и преди.

— Имаш ли по-добър вариант?

— Аз не измислям утвърждения. Имам няколко правила, които никога не нарушавам, но никое от тях не пасва на сегашната ситуация.

— Точно това е моята работа — изтъкна тя.

Но той вече беше намалил, за да завие по оградената от дървета алея, която водеше към малката спретната къща на брега на езерото. Рязко спря джипа пред верандата и изгаси двигателя.

— Благодаря, че ме докара — каза Грейс. Разкопча колана си и посегна към дръжката на вратата. — Радвам се, че се запознахме. Сигурна съм, че ще се засичаме в града. Няма нужда да слизаш от колата. Мога да се справя сама.

Тя усети, че той не обръща внимание на бърборенето ѝ. Седеше неподвижно, отпуснал силните си уверени ръце върху кормилото, и

съзерцаваше къщата, сякаш никога не беше виждал подобна.

— Аз имах план за кариерата си още когато бях на единайсет — каза той.

— Добре, не съм изненадана. — Тя отвори вратата, притисна краищата на шлифера си и се приготви да скочи на земята. — Досетих се, че си такъв.

— Какъв?

— От хората, които винаги знаят какво искат да правят. — Стисна дръжката и се оттласна от седалката. За момент се олюля във въздуха. Испита облекчение, когато се приземи на два крака. Обърна се и го погледна. — Сигурно е хубаво.

Той отвори вратата си, измъкна се иззад кормилото и заобиколи предницата на колата. Стигна до Грейс, преди тя да се качи на верандата.

— Помага да знаеш какво искаш — каза той. — Изяснява възможностите и направлява модела на вземане на решения.

От хладния пресметлив поглед, с който я наблюдаваше, я побиваха тръпки. Или това беше вълнение? Тази възможност я накара да ахне. *Неподходящ момент и неподходящ мъж най-вероятно. Изпрати го да си ходи.*

— Какъв беше планът ти на единайсет? — попита вместо това.

— Исках да стана богат.

Тя спря и се вгледа в лицето му.

— Защо?

— Защото осъзнах, че парите дават на човека власт.

— Над останалите?

Той обмисли това и сви рамене.

— Може би. Зависи от ситуацията. Но не затова исках да стана богат.

Тя го наблюдаваше внимателно.

— Искал си да контролираш собствения си живот.

— Да, точно казано.

— Това е съвсем разумна цел. Изглежда, при теб е проработила. Поздравления. Лека нощ, Джулиъс.

Тя намести каишката на чантата на рамото си и бързо изкачи стъпалата на верандата. Решителното скърцане на чакъл зад гърба ѝ я

накара да се закове на място. Когато се обърна към него, той също спря.

— Няма нужда да ме изпращаш до вратата. Всичко е наред.

— Казах, че ще те изпратя до дома ти. Още не си влязла.

Поради някаква причина това я ядоса.

— Не носиш отговорност за мен.

— Напротив, не и докато не си в дома си. — Той изчака.

Тя стисна ключовете.

— Не мога да повярвам, че ти се сопнах, защото се държиш кавалерски. Извинявай. Боже. Къде ми е възпитанието? Съжалявам. Напоследък съм малко напрегната. Благодаря ти.

— Моля. — Той стоеше неподвижно, сякаш беше готов да чака до зори, но да я види как тя влиза през вратата.

— Добре. Влизам.

Тя се обърна и пак забърза по стъпалата. Джулиъс я последва на верандата, като поддържаше известно разстояние помежду им, за да не я притесни.

Тя извади ключовете си от чантата, отвори вратата, прекрачи през прага и включи осветлението. Две лампи светнаха и разкриха топлото, непретенциозно, но уютно помещение. Майка ѝ беше на вълна рустикален стил при последното обзавеждане на къщата.

Дървеният под беше изтъркан от годините. Две масивни кресла и дълбок диван, тапициран с тъмнокафява кожа, бяха разположени върху килим с меден цвят. В голяма месингова кошница край камината стояха дървата, приготвени да я стоплят в студеното, тъмно огнище.

Няколко пейзажа с чаровни селски къщи, дървени кейове и стари лодки край брега на Клауд Лейк висяха на стените. Посетителите рядко забелязваха, че сред тях няма картина на най-живописната постройка край езерото — отдавна изоставената странноприемница.

Грейс се обърна отново с лице към Джулиъс. На светлината на верандата златистокафявите му очи се губеха в сенките. Тя забеляза, че той попива всяка подробност от дневната зад гърба ѝ. Потърси подходяща дума, с която да опише това, което долови в изражението му, и ѝ хрумна *глад*.

Не започвай, каза си бързо. Ако му предложиш храна, той ще се застои. Сега не беше подходящ момент за разсейване. Не беше тук, за

да се занимава с Джулиъс Аркрайт. Ако го направеше, той сигурно щеше да си тръгне като всички останали.

А може би щеше да съжалява за този мъж.

Отвори уста да му благодари учтиво и да му пожелае лека нощ.

— Искаш ли чаша билков чай? — чу се да казва вместо това.

5.

— Благодаря — каза той. Пристъпи през прага и затвори вратата.
— Не мисля, че някога съм пил билков чай. Звучи... интересно.

Няколко секунди тя остана като вкаменена, шокирана от това, което беше направила. Когато осъзна, че той я гледа в очакване да помръдне, се овладя. Не беше му предложила храна. Само чай.

— Чай — каза на глас. Обърна се на пети. — Кухнята.

Пусна чантата си на едното кресло и отиде в голямата старомодна кухня. През тънките пердета се виждаше огряната от луната водна повърхност. Тук-там светлините на някоя от къщите край езерото примигваха между дърветата. Дълга огърлица от ниски лампи маркираше пътеката, която обикаляше езерото.

Грейс осъзна, че трябва да се концентрира, за да си спомни как да кипне вода в чайника.

Включи газовия котлон и си напомни отново, че това е само чай. Фактът, че поради някаква причина изпитваше прилив на въодушевление, вероятно щеше да се окаже проблем по-късно. Но в момента това не я интересуваше.

Джулиъс се подпря на кухненския плот и скръсти ръце. Някак успяваше да изглежда като у дома си в нейната кухня — сякаш имаше навик да прекарва много време там. Наблюдаваше я как извади две пакетчета чай от стъкления буркан.

— Какъв е чайът? — попита той.

— Лайка. Помага за спокоен сън.

— Обикновено разчитам на малко уиски за тази цел.

Тя се усмихна.

— И аз понякога прибягвам до това лекарство.

— Проблеми със съня ли имаш напоследък?

Тя съсредоточено постави пакетчетата в две чаши.

— Доста — призна си. — Прав си. Отриването на трупа на шефа ми беше голям шок.

— Проследих някои от репортажите в медиите — каза той. — Историята привлече вниманието ми, защото „Уидърспуун Уей“ беше една от изгряващите звезди в бизнеса на региона.

Тя поклати глава.

— Сега всичко свърши. Всичко, което Спраг изгради, скоро ще изчезне.

— Това е проблемът с всеки бизнес, който се основава на дадена личност, а не на продукт. Знаменитости, спортисти, актьори — все тая. Може да направят милиони, докато работят, но ако нещо им се случи, цялата империя се срива.

Чайникът засвири. Грейс изключи котлона и наля горещата вода в чашите.

— При бизнеса с мотивационните семинари и лекции всичко се свежда до харизматичността на човека на върха — каза тя.

— Значи си безработна.

— Отново. — Тя постави едната чаша на плота до Джулиъс. — Все не успявам да реализирам потенциала си. Няма друг термин за това. Време е да се взема в ръце. Просто ми се ще да разбера какво наистина искам да направя в живота си. Всеки път, когато избира някаква кариера, се случва нещо, което ме отклонява в друга посока.

— Като прекратяването на дейността на „Уидърспуун Уей“?

— Ами да.

— Аз веднъж съм планирал бъдещето си.

— Каза, че си знаел накъде вървиш още на единайсет. — Тя издуха леко чая си. — Искал си да бъдеш богат. Как избра точно с какво да се занимаваш?

— Родителите ми се разделиха. Татко се ожени повторно и се премести на другия край на страната. След това почти не го видях, освен веднъж, много години по-късно, когато дойде да ми иска заем. Майка ми работеше много, за да запази покрива над главите ни. В онези години жертва всичко заради мен.

Грейс кимна.

— Тогава си осъзнал колко са важни парите. Че с тях би могъл да купиш властта, от която се нуждаеш, за да промениш живота на майка си.

Джулиъс се усмихна леко.

— Опитваш се да ме анализираш ли? Защото, ако е така, бих искал да сменим темата.

— Айрийн ми каза, че си много успешен финансист и че се занимаваш с рискови капитали. Спомена ми, че в бизнес средите те наричат Алхимика, защото, като става въпрос за инвестиции, ти превръщаш оловото в злато.

— Добър съм — потвърди Джулиъс. — Но не чак толкова добър.

— Достатъчно добър, за да станеш много богат, нали?

— Достатъчно богат.

— Предполагам, че сега майка ти е добре.

— Да, така е. След като не ѝ се налага да се тревожи за пари, направи нещо, което винаги е искала — върна се в университета, за да завърши бакалавърската си степен. В крайна сметка се омъжи за един от професорите си. Живеят в Северна Калифорния. Дъг преподава в общински колеж. Мама работи в офиса за работа със студенти. Скоро ще се пенсионира. Аз управлявам инвестициите им.

Тя се усмихна.

— Предполагам, че и двамата имат достатъчно добри пенсионни фондове.

Той сви рамене, сякаш това нямаше особено значение.

— Естествено.

Тя повдигна вежди.

— Доволен ли си от сегашното си финансово състояние?

— Имам повече пари, отколкото някога ще ми трябват. Колко ризи може да носи човек? Колко коли може да кара? Колко къщи може да иска да поддържа? Да, Грейс, достатъчно богат съм.

Тя се вгледа изпитателно в него.

— Знаеш ли, не мисля, че някога съм чувала някой да казва, че има достатъчно пари. Вярно, че никога не съм срещала наистина богати хора. Но съм останала с впечатлението, че от един момент нататък хората използват парите като един вид състезание.

— Това върши работа. — Джулиъс отпи предпазливо от чая и остави чашата. — За известно време.

Тя повдигна вежди.

— Би ли предпочел да се върнеш към това да не си богат?

Той се усмихна бавно.

— Не.

— Но няма да е голяма трагедия, ако загубиш всичко утре. Всъщност се обзалагам, че ще приемеш ситуацията за интересна.

— Интересна?

— Като противоположна на скучна. Да започнеш наново, би било предизвикателство за теб.

— Може би. За мен. Но вече нещата не опират само до мен. Ако утре загубя всичко, няколко малки, обещаващи нови компании ще се сринат с мен. Много хора, които работят за тях, ще останат без работа, както и хората, които пряко или непряко работят за мен самия. Без да вземаме предвид хората, които са ми поверили парите си, като майка ми.

Тя се облегна на плота до него и отпи от чая си.

— Прав си, разбира се. Ти си яхнал тигъра. Нямах избор, не можеш да скочиш от гърба му. Ако го направиш, ти ще се оправиш, но много други хора ще бъдат изядени.

— Не очакваше ли, че ще се сетя за този аспект на ситуацията?

— Напротив. Абсолютно бих очаквала да осъзнаваш отговорностите си като работодател. Айрийн е най-добрата ми приятелка от детската градина досега. Познавам я достатъчно, за да знам, че не би опитала да ме сватоса с теб, ако не беше сигурна, че си добър човек.

Устните на Джулиъс леко се подсмихнаха.

— Мога да ти дам дълъг списък на хора, които не са на това мнение.

— О, не се съмнявам, че си си създал и врагове по пътя.

— Създаването на врагове не ме ли прави лош човек?

— Зависи от враговете.

Приглушено изпиукване отекна в дневната. Тя замръзна на място. Джулиъс я погледна и после хвърли поглед към вратата.

Тя си пое дълбоко дъх. После още веднъж. Напрежението я отпусна леко.

— Телефонът ми — каза бързо тя. — Просто имейл. Ще го видя после.

Той кимна веднъж и отпи отново от чая си.

— Сега аз имам въпрос към теб.

— За несъществуващите ми професионални планове?

— Малко по-специфичен въпрос. Ти ли уби Спраг Уидърспуун?

Тя го изгледа напълно слисана. Мозъкът ѝ отказа да работи. Думите ѝ се губеха. Първо имейлът, а сега и това.

Чу трясъка, когато чашата, която държеше, се разби в пода, но не можа да разбере причината за шума още няколко секунди.

Джулиъс я гледаше така, както ентомолог би наблюдавал рядка пеперуда, уловена в буркан.

— Върви си — прошепна тя. Гласът ѝ беше станал дрезгав от яростта, която я изпълни. — Веднага.

— Добре.

Той остави недопития си чай съвсем спокойно, сякаш беше направил някакво небрежно изказване за времето.

Прекоси кухнята и влезе в дневната. Тя се отблъсна от плота и го последва, буквално по петите до входната врата.

На прага той спря и я погледна през рамо.

— Лека нощ. Беше интересна вечер. Напоследък не ми се случват често такива.

— Нима? Май се сецам защо.

— Вече знам отговора. — Той отвори вратата и излезе на верандата. — Много съм скучен, когато човек ме опознае. По дяволите, понякога отегчавам дори себе си. Не забравяй да заключиш вратата.

Той тръгна надолу по стъпалата.

Вбесена тя прекоси верандата и стисна парапета с две ръце.

— Не съм убила Уидърспуун.

— Вярвам ти. — Той отвори вратата на джипа. — Имаш ли идея кой го е направил?

— Не. За бога, ако имах, щях да кажа на полицията.

— Според информацията на Дев, сиатълската полиция има излишък от заподозрени, включително озлобената му дъщеря, годеника ѝ, както и недоволни клиенти на семинарите, които смятали, че не са получили това, за което са платили. Следват и служителите на Уидърспуун.

— Защо някой от нас би убил работодателя си? Всички печелехме добре, докато работехме във фирмата.

— Дев казва, че има основания да се смята, че някой, свързан с „Уидърспуун Уей“, е източил солидна сума пари от печалбите и е използвал фалшиви документи за инвестиции, за да прикрие липсите.

— Какво? Сериозно ли говориш?

— Питай Дев. Каза, че чул новината от ченгетата в Сиатъл тази сутрин. Липсват много пари. В моя свят това се брои за мотив за убийство.

Тя го изгледа възмутена.

— Да не намекваш, че съм присвоила пари от „Уидърспуун Уей“?

— Не. Имах някои колебания по-рано вечерта, но се съмнявам, че си способна на подобна злоупотреба.

— Защо не? Защото не съм финансов гений като теб?

Той се усмихна.

— Може да се изненадаш, но не е нужно човек да е финансов гений, за да измисли как да присвои голяма сума пари от успешен бизнес като „Уидърспуун Уей“. Всъщност е адски просто — особено ако никой не внимава особено.

— Това е обидно на няколко нива.

— Нямах предвид това. Просто ти излагах фактите.

— Ето ти един факт, на който можеш да повярваш — тази среща приключи официално. — С ъгълчето на окото си Грейс забеляза, че завесата в дневната на Агнес Гилрой помръдна леко. — Гадост.

Тя се обърна на пети, влезе наперено в къщата и затръшна вратата. Обърна се и дръпна резето. После сложи и веригата.

Когато чу, че Джулиъс потегли, издиша бавно. После отиде в кухнята, откъсна няколко парчета от кухненското руло и седна на плота до печката.

Избърса разлетия чай и се замисли за възможността някой да е източвал печалбите на „Уидърспуун Уей“. Дори и това да се окажеше вярно — а като се имаше предвид, че Девлин беше полицаи, нямаше причина да не е вярна информацията му — каква беше връзката с убийството на Спраг?

Освен ако Спраг не е разкрил злоупотребата и не се конфронтирал с измамника?

Доизчисти следите от чая и събра парчетата от чашата. Скочи на крака и изхвърли всичко в кофата за боклук.

По-рано през деня беше правила медитация за дишане. Сега беше ред на един от другите три ритуала, които ѝ помагаша да се справя с кошмарите през годините.

Методично обходи къщата, провери всички нови ключалки и резета, които беше инсталирала на вратите и прозорците. После провери всички шкафове и гардероби, в които би могъл да се скрие човек. Дразнеше се на себе си, както обикновено, особено когато коленичи, за да огледа под леглата в трите малки спални. Нямахте идея какво щеше да прави, ако наистина откриеше някого скрит в килера или под леглото, но знаеше, че няма да може да заспи, докато не се увери, че няма никой, освен нея в къщата.

Когато приключи с проверката, си наля чаша вино, седна на едно от креслата и извади телефона от чантата си. Отвори имейла си със същата неохота, с каквато би протегнала ръка да докосне змия.

Имейлът я чакаше. Поредна вечер, поредно съобщение от един мъртвец. Първият ред беше познат.

Положителното отношение е като фенер в тъмна стая.

Но който беше изпратил имейла, беше променил второто изречение.

Можеш да го използваш, за да видиш кой те чака в сенките.

6.

— *Поздравления, Аркрайт, наистина знаеш как да прецакаш една среща.*

Джулиъс рязко спря джипа пред къщата си. Изгаси двигателя и остана седнал няколко секунди, вперил поглед в тъмната къща и замислен за загадъчната Грейс Елънд.

Къщата беше скромна, но пропита с удобната патина, която само няколко поколения обитатели биха могли да ѝ придадат. В къщата се криеха няколко приятни изненади, като великолепната гледка към езерото и необикновено пищната градина. Такава къща би могла да е достатъчна на човек за цял живот.

Грейс Елънд също криеше някои изненади. Не беше за вярване, че някой интелигентен човек би се вързал на всички тези глупости за позитивното мислене и силата на самовнушението. Едно нещо беше да работиш добре. Джулиъс не я винеше, че беше работила за гуруто на мотивацията. Работа като работа. Правиш каквото се налага. Той се възхищаваше на компетентността и трудолюбието, независимо от вида на работата. Но тази вечер беше останал с впечатлението, че Грейс е възприела присърце фантазиите на Уидърспуун. Тя сякаш наистина вярваше, че позитивната енергия е сила, носеща добро на света.

Или наистина вярваше, или беше една от най-умелите измамнички, които беше срещал през живота си — а в неговия свят беше срещал доста добри измамници.

Мислено систематизира впечатленията си от нея. Тя беше дребна. Дори и на абсурдно високите си токчета тази вечер едва му стигаше до рамото. Но се движеше като танцьорка. Имаше някаква лекота и грация у нея — и някаква смътно доловима сила. Беше усетил женствената ѝ енергия, когато я повдигна да седне на седалката на джипа. Споменът за това докосване развълнува сетивата му.

Косата ѝ беше с цвят на отлежало уиски. Тази вечер я беше вдигнала на висок кок, вероятно в опит да създаде илюзията за ръст. Прическата подчертаваше очите ѝ, които бяха интересен нюанс на

кехлибарено и златисто. Когато го погледнеше, го изпълваше смущаващото чувство, че тя може да види много повече неща, които пазеше скрити от света, отколкото би искал тя или който и да е друг да види.

Теоретично тя беше от типа жени, след които не би обърнал глава на улицата. Но тази вечер той определено беше обърнал глава — и то неведнъж — и искаше да я погледне отново и отново, да бъде близо до нея. Много въпроси останаха да висят във въздуха помежду им. Нямахше да се успокои, докато не научеше отговорите.

Страшен алхимик. Беше превърнал златната възможност на тази среща в олово. А сега трябваше да измисли как да преобърне ситуацията.

Отвори вратата и слезе от колата. Харли Монтоя се появи от съседната къща и излезе на верандата.

— Как мина голямата среща? — попита Харли високо.

Нямаше нужда да повишава глас. Двете къщи бяха една до друга, разделени само от тясната алея, където Харли изкарваше любимата си лодка от водата, за да я ремонтира. Звуците се разнасяха без проблем в тихата зимна нощ. Но Харли Монтоя оглушаваше с едното ухо и беше склонен да смята, че и всички останали чуват трудно.

Както всички знаеха, първото му име беше типично за семейство Монтоя, дадено му от неговите родители. Но в дните, когато той трупаше състоянието си от строителство и инвестиции в имоти, се носеше слухът, че името му е свързано с определена марка мотоциклети. Нямахше отървяване от шегите, че е правен да прилича на моторите „Харли Дейвидсън“. Вече беше минал осемдесетте и беше поомекнал малко с годините, но все още имаше здраво мускулесто тяло, което неизменно извикваше асоциации с прочутите мотоциклети.

— Беше среща с непозната — каза Джулиъс. Затвори вратата на джипа си. — Не мина добре. Рядко става обратното. Всички в Клауд Лейк ли знаеха, че тази вечер ще ни сватосват двамата с Грейс?

— Общо взето — отвърна Харли. — Рано се връщаш. Явно си се издънил. Какво се обърка?

— Допуснах грешката да я попитам дали тя е убила Уидърспуун. Тя се вбеси.

— Има си хас — изсумтя Харли. — Защо, за бога, ти хрумна да я питаш подобно нещо?

— Беше ми любопитно как ще реагира.

— Явно си получил отговор на този въпрос. Казах ти, Грейс Елънд не е способна на убийство. Като става въпрос за жени, се държиш като идиот.

— Давам си сметка за това.

— Е, не се тревожи прекалено много, че си се издънил — успокой го Харли. — Изглежда, че и двамата с Грейс ще поостанете в града. Изиграй си картите както трябва и ще получиш нов шанс.

— С други думи да опитам да мисля позитивно, така ли?

— Глупости — изсумтя Харли. — Говоря за умна стратегия, не за позитивните дрънканици. Стратегия и планиране, това са твоите таланти, синко. Използвай ги.

— Благодаря за съвета. Ще го имам предвид.

— Непременно.

Джулиъс прекоси моравата и излезе през малката градинска порта. Пристъпи на тясната алея, която разделяше двете къщи.

— Ти не си живял в Клауд Лейк, когато е станало убийството на Трейгър, нали? — попита Джулиъс.

— Не. В онези дни още бях прекалено зает да правя пари. Повечето неща, които съм чувал за убийството и за Грейс Елънд, ги знам от Агнес.

— Подобно жестоко преживяване несъмнено оставя тежки следи, особено у толкова млада девойка, каквато е била тя по онова време.

— Накъде биеш? — попита Харли.

— Просто се чудех защо Грейс така и не се е омъжила?

— Казват, че напоследък много млади жени чакат прекалено дълго, преди да се омъжат, ако изобщо решат да го направят.

— Леле! Ти да не си станал експерт по съвременните социални тенденции?

— Не, но Агнес ме информира редовно. Тя казва, че Грейс все чакала истинския мъж за нея да се появи. И двамата се надяваме ти да се окажеш този мъж.

— Какво, по дяволите, ви наведе на тази мисъл? — попита Джулиъс искрено изненадан.

— Нямам представа, сега като се замисля.

— Вие двамата с Агнес Гилрой да не сте участвали в конспирацията на Айрийн и Дев за тази среща?

— Разбира се, че не — отрече Харли засегнато. — Приличам ли ти на сватовник? Беше идея на Айрийн Накамура. Двете с Грейс са приятелки от деца. Чух, че твоето приятелче Дев също харесало идеята. Вини него, ако трябва да обвиняваш някого.

— Благодаря. Ще го направя. — Джулиъс тръгна по алеята към кея и навеса за лодки. — Лека нощ, Харли.

— Не се отказвай, синко. Мисля, че Грейс е жена, която би дала втори шанс на един мъж.

Джулиъс спря и погледна Харли.

— Сигурен ли си, че не си слушал лекциите на някой мотивационен гуру?

— Майтапиш ли се с мен? — настоя да знае Харли.

— Повярвай ми, изобщо не ми е до смях.

Джулиъс отиде до края на алеята и стъпи на кея. Водата плискаше тихо в подпорите. Езерото не отразяваше облаците нощем, само лунната светлина — поне в нощите, когато луната се виждаше като тази вечер. Водата беше като лист от тъмно стъкло, осеян със сребро, под студеното, обсипано със звезди небе.

Старият навес за лодки се издигаше вляво от кея. Джулиъс мина край него и спря в края на пристана. Въпреки че дърветата бяха доста гъсти покрай езерото, светлините на някои от къщите и вилите се виждаха от мястото, където стоеше.

Къщата на Елънд беше само на половин километър по права линия през езерото. Джулиъс видя лампите в кухнята и на задната веранда. Докато се взираше в тях, един прозорец потъмня, но друг светна внезапно. Сигурно спалнята. Грейс си лягаше. Това беше смущаваща мисъл, осъзна той. Мисъл, която можеше да държи един мъж буден цяла нощ.

Извади телефона си. Девлин вдигна на четвъртото или петото позвъняване. Звучеше раздразнен.

— Дано да е нещо важно. Тук в Клауд Лейк си лягаме рано. Не сме в големия град.

— Каза, че искаш да чуеш какво впечатление ми е направила Грейс Елънд.

— Чакай.

Последва някакво шумолене. Джулиъс чу как Девлин измърмори нещо за работа — сигурно обясняваше на Айрийн — и после някаква врата се затвори.

— Добре — каза тихо Девлин. — В кухнята съм да си наля чаша вода. Говори бързо.

— Първо, не мисля, че Грейс е убила Уидърспуун.

— Радвам се, че споделяш мнението на Айрийн по въпроса. Грейс има относително добро алиби.

— Но не желязно?

— Ако съдя по опита си, има много малко желязни алибита. Контактите ми в сиягълската полиция потвърдиха, че видеото от камерата в гаража на сградата, където живее Грейс, я показва как се прибира вкъщи в седем вечерта и не е излизала никъде до седем и половина на следващата сутрин. Според съдебния лекар Уидърспуун е бил убит малко след полунощ.

— Само от любопитство, какво според теб е желязно алиби?

— Ако заподозреният може да докаже, че е бил мъртъв по време на убийството на жертвата, приемам, че това е желязно алиби. Но дори и тогава бих го проверил внимателно. Не е трудно да се направи постановка с убийство и самоубийство, при който самоубийството уж става преди убийството.

Джулиъс обмисли чутото за момент, заинтригуван от проблема.

— Мога да си представя няколко начини мъртвец да извърши убийство. Оръжие със забавено действие, като бавно действаща отрова, например.

— Казвал съм ти и друг път, мислиш като ченге.

— В моя бизнес заплащането е по-добро.

— Няма спор — призна Девлин. — Добре, да кажем, че в името на спора вие с Айрийн сте прави, като ми казвате, че Грейс не би могла да убие Спраг Уидърспуун.

— Никога не съм казал, че не би могла да го направи. Казах, че според мен не го е направила.

Последва кратка пауза от другата страна на линията.

— Мислиш, че е способна да извърши убийство? — попита Девлин накрая с осезаемо любопитство.

— Ти си ченгето. Доколкото си спомням, си ми казвал неведнъж, че всеки е способен да извърши убийство при подходящите

обстоятелства.

— Така е — съгласи се Девлин.

— Не подценявай Грейс Елънд. Под външността на оптимизма и позитивното мислене, тя е костелив орех.

— Без съмнение. Аз съм човекът, който ти разказа за случилото се в Клауд Лейк преди толкова години, забрави ли?

Джулиъс наблюдаваше светлините в къщата на Грейс.

— Не съм.

— Грейс е нещо като местна легенда в този град. Това е една от причините да поискам да чуя мнението ти за нея. Ти си външен човек. Знаех, че няма да се повлияеш от историята от миналото.

— Тя казва, че е тук, за да обмисли бъдещето си и да реши с какво да се заеме в професионален аспект.

— Да, Айрийн ми обясни, че Грейс е прекарала последните няколко години, сменяйки работата си през няколко месеца — съгласи се Девлин.

— Ще ти кажа едно — продължи Джулиъс. — Когато Грейс най-после реши какво иска да прави с живота си, аз не бих искал да стоя на пътя ѝ.

Освен ако не реши, че иска мен.

Тази мисъл се появи изневиделица и го стресна толкова силно, че той изтърва телефона си.

— По дяволите.

Каза го тихо, но Девлин го чу.

— Добре ли си?

— Да, чудесно. Малък проблем с телефона.

— Е, как мина срещата тази вечер?

— До един момент вървеше добре. Тя ме покани на чай.

— Чай? — Тонът на Девлин подсказа, че той никога не беше чувал за подобно питие.

— Нещо с билки.

— Звучи обещаващо. И какво се обърка?

— Защо мислиш, че нещо се е объркало?

— Очевидно си се прибрал вкъщи много рано — изтъкна Девлин търпеливо. — Говориш с мен по телефона. Какъвто съм детектив, веднага заключих, че вече не си с Грейс.

— Бива си те. И си прав в заключението си. Срещата завърши доста внезапно, когато попитах Грейс дали тя е убила Уидърспуун.

— Попита я? — повтори Девлин с равен тон.

— Да.

— Така направо?

— Аха.

— Ти си идиот.

— И Харли каза нещо подобно.

— Предполагам, че тя е отрекла.

— Разбира се. Точно тогава ме изрита от дома си. Но ето нещо важно, Дев, нещо не е наред в цялостната картина. Тя е изплашена.

— От какво?

— Не знам, по дяволите. Но забелязах чисто нови ключалки и резета на предната и задната врата на къщата. Докато бяхме в кухнята, се чу сигнал от телефона ѝ, че е получила имейл. Тя подскочи стреснато. Пребледня.

— Тя е жена, която живее сама. Логично е да има надеждни ключалки. Що се отнася до сигнала за нов имейл, и аз се стряскам, когато чуя моя.

— Нещо става, Дев. Усещам го.

— Както Айрийн ми напомня постоянно, намирането на труп е травмиращо преживяване за човек, който не е свикнал с това.

— За разлика от теб.

Девлин издиша тежко.

— Знаеш не по-зле от мен, че дори и за нас, които постоянно си имаме работа с трупове, това не е нещо, с което се свиква.

— Това те прави добро ченге.

— Защо мислиш приех спокойната, скучна работа тук в Клауд Лейк? Писна ми от трупове в големия град.

— Знам.

И двамата замълчаха за няколко секунди.

— Добре, да се върнем на Грейс Елънд — каза Девлин накрая. — Ето какво са открили колегите в Сиатъл. Тя е влязла в къщата на шефа си и го е намерила мъртъв в леглото, прострелян два пъти с пистолет, който е бил регистриран като откраднат.

— Някой го е купил на улицата, за да го използва срещу Уидърспуун. Грейс не ми прилича на жена, която знае как да си купи

пистолет на някоя задна уличка.

— Имам новина за теб, не е толкова трудно да се купи краден пистолет — каза Девлин. — От къщата не е откраднато нищо. Не е било опит за обир, осуетен от внезапната поява на собственика. Както казвах, колегите в Сиатъл смятат, че най-вероятно убиецът е някой свързан с Уидърспуун. Грейс знае това. Така че ако тя е невинна...

— Невинна е.

— Тогава вероятно тя се опитва да се справи с факта, че в някакъв момент пътищата ѝ са се пресекли с тези на убиеца — заключи Девлин. — Нищо чудно, че е решила да вземе някои допълнителни мерки за защита на собствената си безопасност.

— Но да подскочи от един имейл...

— Може да има милион причини защо се е стреснала — каза Девлин. — Може да е очаквала съобщение от приятеля си — например от някое старо гадже, с което не иска да се чува, или някой нов, чието обаждане е очаквала. А ти си стоял наред кухнята ѝ точно в този момент. Може би твоето присъствие я е напрегнало.

— Тя си е напрегната, въпросът е защо. Добре, това беше всичко, което можех да ти кажа. Сега ще поработя на компютъра си и после ще си лягам. Благодаря за вечерята и кажи на Айрийн, че няма нужда да ми урежда други срещи с жени. Една ми стига.

Девлин се прокашля.

— Остава и проблемът с парите, които по някакъв начин са изчезнали от сметките на Уидърспуун. Като оставим настрана въпросът за убийството, мислиш ли, че Грейс е способна на злоупотреба с пари?

— Обмислих този вариант, но ако тя разполага с голяма сума пари, щеше ли да се забие в Клауд Лейк, докато умува как да си намери работа?

— Ако вярваме, че това е причината тя да е тук.

Последва ново кратко мълчание.

— Е — продължи Девлин, — стигнал си до кухнята, а? Може ли да кажа на Айрийн това?

— Затварям, Дев.

— Не мога да си те представя как пиеш билков чай. Имаше ли запален тамян или някакви напеви?

Джулиъс прекъсна връзката.

7.

Той стоеше накрая на кея, загледан в отражението на луната върху водата, и си мислеше за реакцията на Грейс при сигнала за получен имейл. После отново се замисли за новите ключалки и резета.

Погледна към къщата на Елънд. Лампите още светеха.

Какво, по дяволите. Нямахме какво да губи. Вече беше прецакал нещата.

Отново извади телефона си и набра най-новото име в краткия списък с лични контакти.

Грейс вдигна на първото позвъняване.

— Кой се обажда?

Напрежението в гласа ѝ му подейства като леден душ. Осъзна, че тя вероятно не беше разпознала номера му.

— Джулиъс е. Извинявай. Не исках да те плаша. Просто исках да се уверя, че всичко е наред.

Последва кратка пауза.

— Добре съм. Защо реши, че може да не съм?

— Четири нови ключалки и резета на вратите ти.

Нова пауза. Този път по-дълга.

— Много си наблюдателен.

— Звучиш изненадана.

— Реших да подменя ключалките, защото ще остана тук известно време и живея сама. Клауд Лейк вече не е малкото сънено градче, което беше някога.

— Доколкото съм чувал, не е бил най-безопасното място на планетата и по времето, когато си била дете.

Ново мълчание, пропито от напрежение.

— Някой ти е разказал за случилото се в приюта — каза Грейс накрая.

Не беше въпрос. Изрече го примирено.

— И Харли Монтоя, и Дев го споменаха — обясни Джулиъс. — Заинтригувах се, така че изчетох част от репортажите във вестниците

от онова време. Но според Харли, Девлин и репортажите, се е случило в старата странноприемница на Клауд Лейк от северната страна на езерото, не в приют.

— Странноприемницата първоначално е била построена като частен приют за душевноболни. Това е било в края на миналия век. След закриването му, имотът мина през няколко различни собственици, които опитаха да го направят на хотел. Последният собственик го нарече „Странноприемница Клауд Лейк“. Сградата е изоставена от години.

— Това, което чух, е, че си намерила труп в мазето на онова място, когато си била на шестнайсет. Убиецът е бил още там.

Последва ново дълго мълчание от другия край на линията.

— Колко подробно си проучил тази история?

— Спасила си едно дете. При това едва не си била убита. Но в крайна сметка убиецът е бил този, който е загинал.

— Беше преди много време. Старая се да не мисля за това.

— Това ли е подходът на позитивното мислене? Да забравяш лошите неща?

— Да — натърти тя. — Накъде биеш с тези изказвания?

— Преди десет дни си попаднала на друг мъртвец.

— И?

— Откриването на трупа на Уидърспуун сигурно е пробудило много неприятни спомени. А в случая с Уидърспуун убиецът още е на свобода, сигурно не ти е лесно да не мислиш за миналото.

— Какво става тук? На психоаналитик ли се правиш?

— Просто изреждам фактите — отвърна Джулиъс. — Свързвам точките.

— Не е нужно да ми ги напомняш, повярвай ми.

— Изплашена си.

Ново мълчание се възцари в разстоянието помежду им. За момент Джулиъс се зачуди дали Грейс ще отрече страха си.

— По-скоро... притеснена — призна Грейс накрая. — Не очаквах да ми е толкова нервно, не и тук в Клауд Лейк.

— Защото не си в Сиатъл, където е станало убийството? Схващам логиката ти. Но тя е дълбоко погрешна и затова не работи. Искаш ли да ми кажеш защо подскочи, сякаш те удари ток, когато телефонът ти изпиука, че имаш нов имейл?

— Не съм подскочила.

— Стресна се, и то не радостно.

— Има радостно стряскане ли? — попита Грейс сдържано.

— Добре, ще използваме твоето определение. Притеснена. Сигналът те накара да се почувстваш притеснена. — Реши да опита някоя от теориите, споменати от Девлин. — Някое старо гадже ли те притеснява?

— Не, изобщо не е това — каза Грейс.

Тя отговори спокойно и толкова убедено, че той ѝ повярва. Но това повдигна нови въпроси. Сигурно имаше разни стари гаджета в миналото ѝ.

— Някой друг ли те притеснява? — настоя той.

Нова пауза.

— Получавам странни имейли всяка вечер — каза Грейс накрая. — Съобщенията са кратки, заядливи вариации на утвърждения, извадени от готварската книга и блога. Бих казала, че е просто някой недоволен клиент, но злоещата част е, че всички идват от личния имейл на Спраг.

Побиха го тръпки и пробудиха сетивата му по стария, неприятен начин. Изведнъж усети острия нощен въздух, безформената повърхност на езерото и тихото шумолене на клоните на дърветата. Врагът можеше да е навсякъде.

— Права си, това е много злоещо.

— Има и още нещо — продължи Грейс. — В деня, когато намерих тялото на Спраг, на пижамата му също беше закачено листче с едно такова утвърждение. Някой, вероятно убиецът, го беше разпечатал от компютър.

Той усети, че сега, след като му беше казала истината, тя не искаше да спре да говори.

— Каза ли на полицаите за това? — попита той.

— Те са го видели с очите си. Не съм го пипала.

— А съобщи ли за имейлите, които получаваш?

— Разбира се — отвърна Грейс. — Казаха ми, че някой ще провери какво става. Всеки път, когато получа такъв имейл, го препращам на детектива, който отговаря за разследването, но според мен той си мисли, че аз си ги изпращам сама.

— С каква цел?

— За да докажа невинността си. — Грейс издиша дълбоко. — Важното в случая е, че полицаите още не са открили нищо.

— Имаш ли представа кой изпраща имейлите?

— Може би — каза Грейс. Сега тя говореше по-бавно и подбираше думите си. — Спраг не беше в добри отношения с дъщеря си, Нийла Уидърспуун. Поради някаква нейна изкривена логика тя ревнуваше от всички нас, които работехме в офиса на „Уидърспуун Уей“, и особено от мен.

— Защо особено от теб?

— Сложно е за обяснение.

Джулиъс се почувства, сякаш беше паднал от кея в ледената вода на езерото.

— Имала си връзка с Уидърспуун? — попита той с равен тон.

— Мили боже, не! — Грейс прозвуча удивена от тази идея, не засегната. — Как ти хрумна подобно нещо?

— Не знам. Често се случва шефовете да спят със свои подчинени.

— От личен опит ли го казваш? — попита тя. Този път думите ѝ прозвучаха леко хапливо.

И тя умееше да показва ноктите си. Джулиъс се усмихна странно доволен. Радваше се, че не е спала с Уидърспуун. Радваше се и че тя можеше да се озъби, ако някой я притиснеше твърде много.

— Не. Много отдавна ме предупредиха да не се обвързвам емоционално с жена, която работи за мен. *В тази посока дебне лудостта.*

Грейс го изненада, като се разсмя.

— О, цитираш сентенции на Шекспир. Утвържденията на „Уидърспуун Уей“ не могат да се мерят с тях.

— Това е стриктна политика, не сентенция и не съм я научил от Шекспир. Чух я от съседа си.

— Харли Монтоя? Той пък какво разбира от опасностите на връзките в офиса? Мислех, че се интересува само от риболов и от градината си. Двамата с моята съседка, Агнес, се състезават за годишната купа на клуба на градинарите в Клауд Лейк, откакто той се установи да живее тук.

— Харли не е прекарал целия си живот като пенсионер.

— Разбира се. Понякога забравям, че преди да се премести тук, е бил успешен бизнесмен.

— Цитатът за връзките със служителите не е сентенция, а реалистична оценка на потенциалните рискове. Аз не си служа със сентенции. Вместо това имам няколко правила.

— Наистина ли? — Грейс прозвуча искрено заинтригувана. — Какви са те?

— Правило номер две е: *Всеки си има скрити цели.*

— Обзалагам се, че не е лесно да се живее с това правило.

— Всъщност е адски полезно. Не можеш да успееш в моя свят, ако не знаеш какво действително мотивира клиентите, конкурентите и хората, които работят за теб. Когато се сключва сделка, трябва да знаеш истинските цели на всички замесени.

— Мислех, че парите са начело в списъка на всеки човек в твоя свят.

— Всички ангажирани със сигурност ще твърдят това. Хората предпочитат да мислят, че основават рисковите решения, които вземат, на финансовата логика. Но това не е вярно. Те вземат решения на основата на емоциите си абсолютно всеки път. След това винаги намират и логично обяснение, и доводи, с които да подкрепят решението си.

— И ти се възползваш от това прозрение, за да печелиш много пари, това ли ми казваш?

— Невинаги съм в печелившата позиция, но обикновено знам как да огранича загубите си. — Време беше да сменят темата. — Каза, че според теб Нийла Уидърспуун е ревнувала от теб и от останалите служители на фирмата. Колегите ти получават ли такива имейли?

— Попитах Милисънт и Кристи. Никоя от двете не е получила подобен имейл, но и двете смятат, че Нийла е най-вероятният изпращач.

— Получи ли нещо от наследството на Уидърспуун?

— За бога, не. Никой от служителите на Спраг не е споменат в завещанието му. Той ни плащаше добре, но е оставил всичко на Нийла.

— А сега голяма сума пари липсва.

— Това е новина за мен, но щом ти и Девлин го знаете, може да се предположи, че и Нийла е научила за злоупотребата. А аз започнах

да получавам имейлите веднага след убийството на Спраг — преди да се разбере, че някой е крадял от сметките на „Уидърспуун Уей“.

— Ако тя е започнала да ти изпраща имейлите, защото е искала да излее гнева и ревността си, тогава липсващите пари са я вбесили още повече.

— Ободряваща мисъл. Определено не си оптимист по природа, а?

Той се загледа в набраздената искрящо черна повърхност на езерото.

— Говорила ли си с Дев за случая?

— Малко. Но не съм навлизила в подробности. Работата е там, че не познавам Девлин много добре. Между нас казано, мисля, че той се съмнява в невинността ми.

Джулиъс реши, че не е добра идея да потвърди теорията ѝ.

— Дев знае ли, че някой те тормози?

— Не съм му казала за имейлите, ако това имаш предвид.

— Да, точно това имам.

— Той не работи по случая — опита да се оправдае Грейс.

— Спомена ли ги пред Айрийн?

— Не, не искам да я тревожа още повече.

— Дев е шеф на полицията в града. Той трябва да знае какво става. Говори с него утре сутрин.

Грейс се поколеба.

— Добре. Но всъщност няма какво да направи.

— Дев е добър полицай. Може да му хрумне нещо. Междувременно опитай да поспиш.

— О, разбира се, лесно ти е да го кажеш.

Не можа да измисли как да отговори на това. Имаше чувството, че и той ще има проблеми със съня.

— Лека нощ — повтори той.

— Чакай, имам един въпрос. Каза, че баща ти дошъл да ти иска пари, след като си забогатял.

Трябваше да си държа устата затворена, помисли си той.

— Точно така. И?

— Даде ли му заема?

— И двамата знаехме, че това няма да е заем, защото той никога нямаше да го върне.

— Даде ли му парите? — попита Грейс тихо.

Джулиъс се загледа в далечината.

— Ти как мислиш?

— Мисля, че си постъпил, следвайки емоциите си. Дал си му парите и предполагам, че той така и не ти ги е върнал.

Джулиъс се подсмихна леко.

— Позна и за двете. Това беше най-лошата инвестиция, която съм правил. Още не знам защо му ги дадох.

— Това е лесно — отвърна Грейс. — Това е бил баща ти. Нарушил си правило номер две заради него.

— Нищо чудно, че нещата завършиха зле.

— Направил си каквото е трябвало.

— Лека нощ.

— Чакай, какво е правило номер едно?

— *Не се доверявай на никого.*

Той затвори и закачи телефона на колана си. Остана на кея още известно време, разсъждавайки върху разговора.

Не беше истински телефонен секс, реши накрая. Но разговорът с Грейс му се беше сторил много по-интимен от всяка сексуална връзка, която беше имал след развода си.

Оказа се прав за едно — не можа да заспи. В два и петнайсет стана, навлече дънките си и едно яке и излезе навън в студената нощ. Отиде до края на кея и погледна над тъмната вода към къщата на Елънд.

Лампата на задната веранда още светеше, а през завесите на всички прозорци се процеждаше слаба светлина. Знаеше, че лампите щяха да светят и рано сутринта, когато минеше покрай къщата по време на сутрешния си крос. Светеха по цяла нощ, всяка нощ, откакто Грейс беше пристигнала в Клауд Лейк.

8.

Телефонът иззвъня точно когато Грейс пъкна една филия пълнозърнест хляб в тостера. Погледна екрана, видя името на сестра си и прие обаждането.

— Обаждаш се да ми кажеш, че си пак бременна ли? — попита тя. — Ако е така, честито.

— Обаждам се — каза Алисън, — защото току-що видях новината за злоупотребата със средства в корпорация „Уидърспуун Уей“. Добре ли си?

Алисън говореше с прагматичния си делови тон на адвокат. Това не беше добър знак.

— Новините се разчуват бързо. Да, добре съм.

Стиснала телефона, Грейс отиде до прозореца. Това беше любимата ѝ част от деня. Късното зимно слънце още не се беше показало, но имаше достатъчно светлина, за да се превърне повърхността на езерото в стоманено огледало. Забеляза мъжа, облечен в сив анцуг. Бягаше със спокойно, равномерно темпо, сякаш можеше да продължи да бяга вечно. Движеше се по обществената пътека, която следваше очертанието на езерото. Лампите в кухнята ѝ светеха. Грейс знаеше, че ако мъжът погледне към къщата ѝ, ще я види. Махна с ръка.

Джулиъс вдигна ръка в отговор. За няколко секунди ѝ се стори, че той забави ритъма си, може би дори се поколеба дали да не спре, за да ѝ каже добро утро. Но после продължи.

Тя живееше в къщата край езерото вече цяла седмица. Макар да се беше запознала с Джулиъс едва снощи, беше научила графика му за бягане отдавна. Той минаваше край нея всяка сутрин точно преди зазоряване. Това беше първата сутрин, в която тя му махна. До снощи той беше само интересен непознат. Днес беше мъжът, на когото беше доверила някои тайни.

— Тревожа се от това ново развитие — каза Алисън. — Злоупотребата със средства е опасна територия. Има голяма

вероятност да се окаже, че това е причината за убийството на Уидърспуун.

Грейс гледа Джулиъс, докато той не изчезна в далечината. След това включи телефона на високоговорител и го остави на кухненския плот. Извади буркан с фъстъчено масло и един нож.

— По някакъв ужасен начин ми действа почти успокояващо да знам, че има логичен мотив за убийството — тези пари. Иначе съвсем не можех да проумея смъртта на Спраг.

Тя погледна часовника. Толкова рано обаждане не беше типично за Алисън, която живееше в строгия график на добре организираня си живот, въртящ се около дома и работата. Дори раждането на първото ѝ дете преди година не бе успяло да смути реда в домакинството ѝ. Тя балансираше между кариерата и семейството с лекота, на която останалите жени се дивяха.

Грейс знаеше, че в момента сестра ѝ довършваше приготвянето на закуската, след което щеше да облече един от деловите си костюми и да се отправи към офиса. Алисън изглеждаше страхотно в строгите си костюми. Всъщност изглеждаше чудесно, облечена в почти всичко, помисли си Грейс. По-голямата ѝ сестра беше висока и слаба. Но като успешен адвокат в сферата на градското планиране, Алисън беше избрала по-консервативно излъчване. Носеше тъмната си коса, стегната на кок, който допълваше класическите пропорции на профила ѝ. Елегантни строги очила подчертаваха очите ѝ.

— Проблемът с присвояването на пари като мотив за убийството е, че това насочва подозренията към човек, който е работел пряко за Уидърспуун — отбеляза Алисън мрачно.

— И аз се сетих за това. — Грейс отвори капака на буркана с фъстъчено масло. — Тревожиш се, че ченгетата ще заподозрат мен за присвояването ли?

— Ти си тази, на която Уидърспуун дължеше огромния си успех.

— Това не е вярно. Защо трябва да обяснявам отново и отново, че Спраг Уидърспуун беше истинският талант — човек, който искрено желаше да твори добро. И да, вярно, че финансовите резултати през последните осемнайсет месеца бяха особено добри. Но това не означава нищо. Защо, за бога, бих искала да го убия? Защо изобщо някой от хората в офиса би искал да го убие? Той се грижеше не само за собственото си богатство, а и за хората около себе си. Плащаше ни

много добре. Освен това и двете знаем, че нямам никаква представа как може да се осъществи подобна схема на присвояване на средства.

— Това с присвояването е много по-лесно, отколкото си мислят хората — вметна Алисън. — Виж, от гледна точка на статистиката, вероятността човек, който не работи в правоохранителните органи и не е свързан с криминалния свят, да попадне на два пъти на сцена на убийство, е изключително малка.

— Статистиката никога не е била сред силните ми страни. Все си казвам, че се случват съвпадения. Затова са измислили думата съвпадение.

— Как вървят нещата в Клауд Лейк? — попита Алисън.

— Добре. Обаче нямам никакъв напредък с търсенето на работа.

— Дай си време. Достатъчно ти се струпа на главата напоследък — и убийството, и това, че остана без работа.

— На мен го обяснявай. — Препечената филийка изскочи от тостера. Грейс я сложи в една чиния и я намаза с фъстъчено масло. — Но колкото и да искам да виня липсата на късмет за случилото се, знам, че това не е истинският проблем.

— А какъв е истинският проблем?

Грейс се поколеба, чудейки се точно колко да каже на Алисън. Сестра ѝ не можеше да направи нищо, само щеше да се разтревожи. Но те бяха семейство, в края на краищата. Никога не бяха имали тайни една от друга, поне не за дълго.

— Пак сънувам онзи кошмар, Алисън. Върнаха се и паник атаките.

— По дяволите. Страхувах се, че травмата от смъртта на Уидърспуун може да довлече нещо такова. Може би трябва да си запишеш час при доктор Питърсън.

— Вече знам какво ще ми каже тя. Ще ми напомни да се упражнявам да променям сценария на съня, преди да си легна, и редовно да правя упражненията за дишане, медитацията и ако се наложи, да пия лекарствата. Правя всичко това. Просто...

Малко от фъстъченото масло падна от ножа и се приземи на плота.

— Чакай — каза Грейс и се пресегна за парче от кухненското руло.

— Това ли е всичко? — настоя да знае Алисън.

Грейс избърса фъстъченото масло.

— Просто не мога да се отърся от странното чувство, че има връзка между смъртта на Уидърспуун и убийството на Трейгър.

Алисън замълча.

— Заради бутилката с водка, нали? — каза тя накрая.

— Да.

— Съвсем разбираемо, предвид на случилото се в миналото. Но ти каза, че полицаите са открили плащането за нея в разпечатките на една от кредитните карти на Уидърспуун. Спраг Уидърспуун си е купил водката няколко дни преди да бъде убит.

— Той не пиеше водка, Алисън.

— Може би, но често канеше гости, нали?

— Вярно е. Полицаите казаха, че имало най-различни видове алкохол в кухнята. Но ти казаха, това шише с водка беше на нощното шкафче точно до трупа му.

Последва ново дълго мълчание от другата страна на линията. Грейс отхапа от филията, която беше намазала щедро с фъстъчено масло.

— Грейс, искаш ли да дойдеш да постоиш при нас с Итън и Хари за известно време? — попита Алисън след малко. — Можеш да работиш по резюмето си и тук, в Портланд.

— Благодаря, но наистина трябва да се съсредоточа върху търсенето на работа в района на Сиатъл. Не мога да правя това, ако съм в Портланд.

— Имаш ли представа каква ще бъде следващата ти стъпка?

— Да. — Грейс отхапа отново от филията си. — Казаха ми, че трябва да си направя бизнес план за това как ще си търся работа.

— Бизнес план за търсенето на работа? Предполагам, че в това има известна логика. Кой ти даде този съвет?

— Един непознат, с когото бях на среща, която Айрийн ми уреди снощи.

— И двамата стигнахте до разговори за бизнес планове? — засмя се Алисън. — Звучи като типичната катастрофална среща.

— Казва се Джулиъс и е много по-интересен от всички останали, с които съм излизала в последно време.

— Което не е много, не мислиш ли? Социалният ти живот беше близо до точката на замръзване напоследък.

— Да приемем фактите. Социалният ми живот рядко се отдалечава от точката на замръзване.

— За което си си виновна сама — не отстъпи Алисън. — Трябва да спреш да изпращаш вибрации към мъже, които си търсят сестра или най-добра приятелка.

— Ще се заема с това веднага щом си намеря работа.

— Мама пак се тревожи за теб — каза Алисън. — Мисли, че си прекалено стара, за да скачаш от една работа на друга в търсене на себе си. Права е.

— Аз съм намерила себе си отдавна. Проблемът е да намеря с какво искам да се занимавам. Трябва да ти кажа, че работата в „Уидърспуун Уей“ беше най-добрата, която някога съм имала. Бих била щастлива да остана там.

— Е, този вариант отпадна, нали така?

— Внимавай, започваш да звучиш като мама.

— Просто си върша работата на по-голяма сестра — заяви Алисън. — Знаеш, че и двете с мама смятахме, че Спраг Уидърспуун се възползва от теб.

— Това не е вярно. Той ми даде възможност за изява.

— Ти написа готварската книга и блога, които го изведоха на върха, а там пишеше само неговото име.

— Обясних ви, че не е необичайно успешните хора да плащат на други, за да им пишат книгите и блоговете.

Не за пръв път Алисън изтъкваше този конкретен аргумент. Грейс реши, че няма нерви да спори за това тази сутрин. Работеше по един план, който ѝ беше хрумнал преди няколко минути, когато Джулиъс мина, бягайки покрай къщата. Времето беше от съществено значение.

— Съжалявам, трябва да затворя.

— Къде отиваш толкова рано сутринта?

— Ще се съсредоточа върху първия етап от плана за новата ми кариера. Тъкмо ме осени вдъхновение.

— Звучиш сериозно — каза Алисън. — Впечатлена съм. Не може ли да кажа, че е време да се спреш на някой реалистичен вариант за кариера. Започвам да се тревожа, че накрая ще станеш уличен мим пред „Нордстрьомс“.

— Благодаря, сестричке. Знаеш как да мотивираш човек. Сега наистина трябва да затворям и да се залавям за работа.

— И какво точно ще правиш?

— Казах ти, мъжът, с когото бях на среща снощи, ми предложи да си съставя бизнес план за това как да си намеря работа. Той току-що мина покрай къщата, прави сутрешния си крос.

— И?

— Като стигне до южния край на езерото, където пътеката свършва при пристанището, ще обърне и ще поеме назад.

— Не разбрах.

— Обяснявам ти, че след няколко минути ще се върне. Ще го спра.

— Защо? — попита Алисън.

— Ще го попитам дали иска да ме консултира.

— За какво?

Алисън звучеше озадачена.

— За бизнес плана — обясни Грейс. — Очевидно той е експерт по бизнес стратегии и така нататък. Ще се чуем по-късно.

— Чакай, не затваряй. Какво знаеш за този мъж, когото се каниш да пресрещнеш?

— Далеч не достатъчно — отвърна Грейс.

9.

Грейс затвори телефона си и погледна часовника. При скоростта на Джулиъс и постоянството му, можеше да предположи, че ѝ оставаха десет минути да се приготви. Отвори хладилника и извади две твърдо сварени яйца и бутилка минерална вода. После отиде в килера и намери стара раkitова кошница за пикник.

След осем минути беше готова. Опакова се в дебелото си яке, взе кошницата за пикник и излезе на задната веранда. Валеше леко. Сложи си качулката.

Прекося верандата, слезе по стъпалата и забърза през голата зимна градина. Сега, когато майка ѝ и Кърк прекарваха повечето от годината на по-слънчеви места, растителността в градината беше сведена до минимум. Храстите и дърветата, които бяха останали, бяха в рязък контраст с пицната зеленина край симпатичната къщичка на Агнес Гилрой. Но пък Агнес беше сериозна градинарка.

Сякаш получила телепатичен сигнал, Агнес излезе на верандата си и помахаше с ръка.

— Добро утро, скъпа — каза с напевния си глас тя. — Чудесен ден, нали?

Агнес открай време беше един от любимите хора на Грейс. Агнес беше непоклатим оптимист, но както майката на Грейс беше отбелязала неведнъж, под веселяшката си повърхност старицата беше не само много умна, но и умееше изключително добре да преценява хората.

Носеше дългата си побеляла коса стегната на кок на тила и се обличаше в широки дънки, карирани ризи и градинарски налъми. Беше родена със свободен дух и очевидно беше прекарала живота си по този начин. Ботаник по професия, тя беше пътувала надлъж и шир в помладите си години, събирайки екземпляри от растения за академични и фармацевтични цели. Ако можеше да се вярва на историите ѝ, покрай това беше събрала и многобройни любовници. Грейс вярваше на спомените на Агнес без никакво съмнение.

След пенсионирането си Агнес се беше отдала на градинарство и градинарски състезания в Клауд Лейк. Никога не се беше омъжвала и беше заявила категорично, че предпочита да живее сама. Но скоро след като Харли Монтоя дойде да живее в градчето, ситуацията малко се промени. Конкуренцията между Агнес и Харли беше довела, може би неизбежно, до една дискретна дългосрочна връзка помежду им. Камионът на Харли беше неизбежно паркиран на алеята на Агнес всяка сряда и събота вечер и после винаги изчезваше преди зазоряване.

— Рисквано е да позволиш на мъжа да остане за цялата нощ, скъпа — обясни веднъж Агнес на Грейс. — Това ги оставя с впечатлението, че ще започнеш да им готвиш и да ги переш.

Грейс спря в средата на градината.

— Здравсти, Агнес. Да, страхотен ден.

Дъждът се засилваше, но Грейс знаеше, че никоя от двете няма да спомене този факт. Имаше някаква естествена, подразбираща се конкуренция между оптимистите, точно като между градинарите.

— Каниш се да заприказваш господин Аркрайт ли, скъпа? — попита Агнес. — Видях го да минава преди известно време.

— Мислех да опитам, да — потвърди Грейс.

— Значи срещата е минала добре. — Агнес прозвуча доволна. — Сигурна бях в това, като те чух да го гониш от къщата снощи. Подобни случки в началото на връзката винаги са знак за обещаващо развитие.

— Целият град ли знае за срещата ми с Джулиъс снощи? — попита Грейс.

— Е, сигурно има неколцина, които не са обърнали внимание, но можеш да приемеш, че повечето знаят. Ти си доста известна в града, скъпа, поне сред хората, които живеят в Клауд Лейк от повече време. Приятен ден, скъпа.

Агнес влезе обратно в къщата и затръшна вратата след себе си.

Малката желязна порта беше предвидена като декоративна. Не за да пази от нежелани посетители. Грейс я отвори и излезе на пътеката. Разчетът на времето ѝ беше идеален. Видя Джулиъс да тича насреща ѝ.

Скоро той я забеляза и забави крачка. Когато помежду им оставаха няколко метра, той вече ходеше.

Джулиъс спря пред нея и се усмихна бавно и дяволито. В очите му грееше същото изражение. Изведнъж ѝ се стори млад и почти безгрижен.

— Виж ти, и това ако не е Червената шапчица. — Усмивката му стана по-хищническа. — А като си помисля, че не вярвам на приказки.

Грейс погледна червеното си яке. Усети как страните ѝ пламват.

— О, червеното яке и качулката са съвпадение.

— Щом казваш.

Джулиъс беше мокър от потта и дъжда. Предницата на сивото му горнище беше подгизнала. Косата му беше залепнала за главата. Струйки вода се смесваха с потта, която се стичаше по лицето му.

Обичайно Грейс не си падаше по потни мъже. Знаеше, че някои жени ги намираха за привлекателни, но тя не беше от тях. Но плувналият в пот Джулиъс Аркрайт беше съвсем различен звяр. Изправена близо до него, тя усети някаква първична възбуда да се надига в нея.

Съсредоточи се, Грейс.

— Сигурно се чудиш защо съм излязла в дъжда и препречвам пътя ти — каза тя.

— Ще направя смело предположение, че кошницата за пикник не е без значение.

— Така е — съгласи се тя. — Ето ти и още една подсказка. Не съм тръгнала към къщата на баба си.

— Тогава значително се увеличава вероятността съзнателно да си ме пресрещнала.

— Много вероятно — съгласи се тя.

Той погледна затворения капак на кошницата с подчертан интерес.

— Какво носиш там?

— Подкуп.

— И кого смяташ да подкупваш?

— Един консултант, надявам се.

Той повдигна вежди.

— Нуждаеш се от консултант?

— Очевидно.

— За какво ти е консултант? — попита Джулиъс.

— Да ми помогне с бизнес плана за търсенето на нова работа. Работа, която е предизвикателство за мен, но също така е вълнуваща и удовлетворяваща, и за предпочитане работа, която да работя за повече от осемнайсет месеца. Искам да откроя истинското си призвание.

— Мислех, че просто си търсиш работа.

— Всъщност се стремя към нещо повече. Предполагам, мога да благодаря на опита си в „Уидърспуун Уей“ за това. Сигурна съм, че подходящата работа за мен е там някъде и ме очаква да я намеря.

Джулиъс огледа кошницата.

— Да приема ли, че в замяна на помощта в намирането на мечтаната работа консултантът ще получи това, което е в кошницата?

— Точно така — потвърди тя. — Имаме ли сделка?

— Искаш да се съглася на сделка, без да знам какъв точно е подкупът?

— Е, може да ти дам да надникнеш.

Тя повдигна за момент капака, за да му покаже нещата, подредени вътре — две твърдо сварени яйца, един портокал, две дебели парчета пълнозърнест хляб, малко бурканче с фъстъчено масло, бутилка минерална вода и един термос.

— Това е закуска за пикник — обясни тя и затвори капака, за да опази съдържанието на кошницата от дъжда. — В термоса има кафе.

— Хмм... С изключение на кафето и фъстъченото масло, всичко ми се стори доста здравословно.

— То е съвсем здравословно. Кафето е органично, фъстъченото масло е био и без никакви подсладители и консерванти.

— Това, изглежда, е вегетариански пикник?

— Това проблем ли е? — предизвика го тя.

— Не. Храната си е храна. — Той взе кошницата от ръката ѝ с едно бързо, уверено движение. — Намери си консултант. Кога искаш да започнем?

— Какво ще кажеш за тази сутрин?

— По-добре на обяд. Сутринта ти вече е заета.

— Така ли?

— Ще ходиш да говориш с Дев за онези имейли, забрави ли?

— О, да, вярно.

— Ще се видим на обяд.

Джулиъс се отдалечи с кошницата за пикник. Грейс остана неподвижна под дъжда и го гледа, докато той не изчезна от погледа ѝ, когато свърна зад дърветата. Интересен вълк.

Това е само делова уговорка, каза си тя.

Но беше вероятно това да не е цялата истина. Всъщност беше съвсем възможно някой обективен наблюдател да опишеше ситуацията по съвсем различен начин.

Някои хора, тези, които не бяха получили просветление, биха помислили, че тя беше флиртувала с големия лош вълк.

10.

Доволна от първата стъпка в търсенето на призиванието си, Грейс се върна в къщата. Свали якето и го закачи на куката в малкия дрешник до кухнята, предназначен за връхните дрехи. Сега беше добър момент за третия ѝ ритуал. Трябваше да си вдъхне сили, преди разговора с шефа на полицията Накамура. Трудно ѝ беше да си мисли за него като за Девлин, когато той беше в униформа.

Заклучи вратите, облече спортния си екип и разпъна килимчето за йога. Известно време постоя в центъра му, като се опитваше да се успокои от главата до върховете на пръстите на краката. Цялото ѝ тяло и душа трябваше да бъдат спокойни, така я бяха учили.

Когато беше готова, направи първата стъпка от плавните движения на древната система за физическа медитация, която заедно с вечерната проверка на къщата и упражненията за дишане ѝ помагаше да държи кошмарите и паник атаките що-годе под контрол.

11.

— Трябвало е да кажеш на Девлин за имейлите, които си получавала от името на Уидърспуун — каза Айрийн.

— Не виждах смисъл — отвърна Грейс. — Той не може да направи нищо. Освен това, те бяха само няколко.

Говореше, свела глава към чашата си с кафе, защото знаеше какво ще последва.

Страшно ме бива с предположенията — помисли си тя. Може би трябваше да се пробва като ясновидец.

— Получила си само няколко имейла от някакъв психар? — извика Айрийн. — Чуй се само. Някой те тормози и ти казваш, че те били само няколко имейла.

— Добре, добре, може би се оправдавам, защото всички ме подгониха за тези имейли тази сутрин. Не мисля, че някой ме преследва. Не точно. И може ли да говориш по-тихо? Стига ми, че приятелите ми, семейството и Джулиъс Аркрайт ме мислят за наивна идиотка. Ще ти бъда благодарна, ако не информираш за това и клиентите си.

Двете седяха на една маса в офиса на Айрийн. Грейс се беше отправила натам веднага след срещата си с Девлин в полицейското управление, което се намираше на две пресечки разстояние. Джулиъс беше настоял да я придружи на този тежък разговор. Когато приключиха, Грейс се чувстваше напълно изцедена и имаше нужда от приятелско рамо. Но се оказа, че получи от Айрийн само още упреци.

Вратата между офиса и магазина беше затворена, но имаше дълъг прозорец. През него се виждаше по-голямата част от магазина. Още не беше обяд, но магазинът беше пълен с клиенти, които разглеждаха колекцията от готварски книги, възхищаваха се на букетите от разноцветни силиконови шпатули и изучаваха лъскавите тенджери и тигани.

Служителите, облечени с тъмнозелени престилки с логото на магазина, изглеждаха заети, но това не означаваше, че не можеха да

дочуят разговора им, ако Айрийн продължеше да вика.

Айрийн се прокашля и понижи глас.

— Не мога да не забележа, че постави Джулиъс в отделна категория.

Грейс се намръщи.

— Какво?

— Каза, че приятелите ти, семейството и Джулиъс Аркрайт те мислят за наивна идиотка — напомни ѝ Айрийн. — Постави Джулиъс в отделна категория.

— Е, той не е от семейството и не ми е точно приятел.

— Тогава какъв е?

— Не съм сигурна как да го опиша — призна Грейс.

— Но си сигурна, че те мисли за наивна идиотка? — попита Айрийн видимо заинтригувана от ситуацията. — Той ли го каза?

Грейс се приведе на стола си.

— Не използва точно тези думи, но не е трудно да се отгатне какво мисли. Явно това е всеобщото мнение.

— Не е вярно. Приятелите ти и семейството, а сигурна съм и Джулиъс, просто се тревожат за теб, това е всичко.

— Да, знам. И дълбоко в себе си го оценявам, наистина. Но въпреки че изглежда така, не съм напълно неспособна да се грижа за себе си.

— Всички го знаем.

— Да, сигурна съм. — Грейс отпи от кафето си. — Кажете истината. Мислиш ме за наивна идиотка.

Айрийн я погледна с присвити очи, внезапно осъзнала истината.

— Ти знаеш кой ти изпраща онези имейли, нали?

— Не съм сигурна, но подозирам, че вероятно ги изпраща Нийла Уидърспуун. — Грейс остави чашата си на масата. — Обзалагам се, че е научила случайно паролата за имейла на Спраг. Надали той е пазел паролата си като особено важна тайна.

— А сега тя е ядосана и ти изпраща имейлите, защото смята, че ти си отмъкнала парите, които тя е трябвало да получи.

— Ако предположим, че Нийла стои зад имейлите, трябва да напомня на всички, че тя започна да ги изпраща, преди да разбере за липсващите пари. Тя ревнуваше от служителите на Спраг, защото

всички ние бяхме толкова близки с баща й. Но си е наумила, че точно аз съм проблемът й.

— Защото ти си тази, която помогна за възхода на компанията му — каза Айрийн спокойно.

— Всички го повтарят, но това не е вярно.

— Няма никакво съмнение. Твоята готварска книга и блогът изстреляха Уидърспуун на върха.

— Постоянно опитвам да обясня, че самият Спраг Уидърспуун беше движещата сила на успеха си. Аз просто му помогнах да продава идеите си.

— Глупости — не отстъпи Айрийн. — Готварската книга и блогът с всички онези ежедневни утвърждения го направиха толкова известен в мотивационния бизнес. Ти си тази, която написа всичко.

Грейс повдигна вежди.

— Глупавите дневни утвърждения?

— Извинявай — примигна Айрийн. — Като маркетингова техника онези утвърждения бяха абсолютно гениални. Но да се върнем на имейлите, кой друг би могъл да знае паролата за имейла на Уидърспуун?

— Доста хора, включително и аз — отвърна Грейс кисело.

— Обзалагам се, че Нийла или който стои зад имейлите, се надява ченгетата да предположат, че сама си ги изпращаш.

— Тази теория ми хрумна и на мен — каза Грейс. — Защо мислиш не ги споменах пред Девлин? Реших, че и той ще стигне до този извод.

— Не — заяви Айрийн твърдо.

— Който и да ми изпраща съобщенията от имейла на Спраг, внимава много съдържанието им да е само завоалирано заплашително. Мисля, че това означава, че изпращачът не иска ченгетата да ровят много усърдно в тази посока.

— Но имейлите със сигурност целят да разклатят нервите ти.

— Определено. — Грейс отпи от кафето и остави чашата. — Трябва да призная, че изпращачът постига известен успех в това отношение. Напоследък не мога да спя добре.

— При такива обстоятелства и аз нямаше да спя — каза Айрийн. Тя замълча за момент и после смекчи тона си. — Наистина ли вярваш, че Джулиъс те смята за наивна и не особено умна?

Грейс понечи да отговори с да, но се поколеба и сви рамене.

— Може би. Но той е труден за разгадаване. Трябва да приема факта, че има и друг вариант.

— Какъв?

— Може би още се чуди дали аз съм убила Спраг Уидърспуун.

Айрийн остави рязко чашата си на масата и тропването отекна в офиса.

— Сигурна съм, че не го вярва.

— Познаваш ли го достатъчно добре, за да знаеш какво мисли?

— Е, не. Както каза, той е труден за разгадаване. Но Джулиъс и Дев са приятели от години. Сигурна съм, че Дев никога не би се съгласил за вечерята снощи, ако не беше убеден, че двамата с Джулиъс си подходите.

Грейс се усмихна мрачно.

— И всички мислят, че съм наивна.

Айрийн я изглежда ядосано.

— Моля?

— Стъпи на земята. Ти ме познаваш достатъчно добре, за да ми имаш доверие, но Девлин — не. Още повече той е полицай — който случайно има стар приятел в града, някой, на чиито инстинкти вероятно се доверява. Но той се съгласява с твоя сватовнически план, защото преценява, че това ще му даде идеалната възможност Джулиъс да ме види и после да му каже мнението си за мен.

Айрийн отвори уста да възрази, но след няколко секунди я затвори, без да каже нищо. Забарабани с пръсти по масата.

— Хम्म...

— Не се тревожи. Не приемам недоверието на Девлин като лично отношение.

Айрийн повдигна вежди.

— Много великодушно от твоя страна.

— Говоря сериозно. Основният приоритет на Дев е да те защити. Виждам го в очите му всеки път, когато те погледне. Възможността най-добрата ти приятелка да е убийца — и/или измамничка, присвоила чужди пари — естествено го интересува много.

— Сигурна съм, че не смята, че си убила Уидърспуун или че си откраднала парите.

— Не съм казала, че го вярва. Просто е загрижен — отчасти защото сега живея в неговия град, но най-вече заради теб. Той е добро ченге. Но е и добър съпруг. Ще направи всичко необходимо, за да те защити.

— Да, но още не мога да повярвам, че би отишъл толкова далече, че да пита Джулиъс какво е мнението му за теб — настоя Айрийн.

— Звучи съвсем логично, като се замислиш.

Айрийн я изглежда втренчено.

— Нали знаеш, че някои хора биха се подразнили, ако открият, че това, което са мислели за среща с непозната, се окаже операция под прикритие.

— Оказва се, че имам по-голям проблем — каза Грейс. — Както бихме казали ние в „Уидърспуун Уей“: *Днес ще се фокусирам върху приоритетите и ще пренебрегна всички маловажни глупости.*

Айрийн я изглежда засегната.

— Току-що сътвори едно от утвържденията си, нали?

— Да. Добре звучи, не мислиш ли?

Двете пиха кафето си мълчаливо известно време. Тишината помежду им беше такава, каквато е възможна само между дългогодишни приятелки. След известно време Айрийн се размърда на стола си.

— Да обърнем нещата — каза тя. — Ти какво мислиш за Джулиъс Аркрайт?

— Той е отегчен — отвърна Грейс.

— Какво? — изглежда я слисана Айрийн. — Двамата с Девлин се чудехме дали Джулиъс не изпада в някаква депресия. Почти не е ходил на срещи след развода си преди две-три години.

Грейс сви рамене.

— Просто се носи по течението. При някои хора отегчението може да изглежда като депресия.

— Кога взе дипломата си по психология?

— Добре, обори ме. Но ако си спомняш, мама ме караше да ходя при психотерапевт доста дълго след онази история за стария приют. Тогавя научих много. Какво ви накара двамата с Девлин да смятате, че Джулиъс е депресиран?

— Дев ми каза, че Джулиъс обмисля сериозно да продаде бизнеса си или поне е имал такива идеи в определен момент — обясни

Айрийн.

— Е, и? Много хора изграждат компании и после ги продават. Това е сбъдната мечта за повечето бизнесмени.

— Дев казва, че не вярва това да е случаят с Джулиъс.

— Защо не?

— Джулиъс е изградил „Аркрайт Венчърс“ от нулата. Вложил е сърцето и душата си в компанията и според Дев Джулиъс обожава бизнеса с рискови капитали или поне го е обожавал преди. Направил е огромно състояние, защото е много добър в това, с което се занимава. Но преди около две години жена му го напуснала заради друг мъж.

Грейс повдигна рамене.

— Пак казвам: е, и?

— Леле. Доста си твърдоглава напоследък.

Грейс стисна чашата си по-силно.

— Не ме гледай така. Постоянно се случват разводи.

— Да, но обикновено проявяваш повече съчувствие.

— Може би Джулиъс е вложил прекалено много от сърцето и душата си в бизнеса — обясни Грейс. — Може би е трябвало да запази част от тях за жена си.

Айрийн кимна бавно.

— Може и да си права. Наистина Дев каза, че Джулиъс е бил женен за компанията си. Напълно възможно е жена му да се е почувствала пренебрегната. Но наистина не е било нужно да избяга с вицепрезидента на компанията и един от най-доверените приятели на Джулиъс.

Грейс обмисли това.

— Добре, права си, това е жестоко.

— Дев казва, че оттогава Джулиъс изглежда като вцепенен, сякаш е на автопилот. Продължава да изкарва пари, но тръпката я няма.

— Има проблеми и проблеми — заяви Грейс с равен тон. — Честно казано, способността да изкарва пари дори и когато не се старае, не ми се струва като непосилен товар.

Айрийн се усмихна леко.

— Днес наистина не си склонна да проявиш съчувствие към Джулиъс Аркрайт, а?

— Той не се нуждае от съчувствие. Но ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, ще ти кажа, че тази сутрин го наех да ме консултира.

Айрийн зяпна от изненада.

— Какво си направила?

— Снощи той ме изпрати до вкъщи и ми каза, че трябва да имам стратегия и бизнес план, за да си намеря нова работа. Тази сутрин го наех да ми покаже как да направя този план.

— Наела си го? — попита Айрийн неразбиращо.

— Ако трябва да бъдем точни, го подкупих.

— Все едно, явно се шегуваш. Не можеш да си позволиш услугите на Джулиъс Аркрайт.

— Вече му дадох подкупа. Той го прие. Имаме сделка.

Айрийн се ококори.

— Моля те, не ми казвай, че спиш с него. Поне не още. Харесвам Джулиъс, наистина. Мисля, че вие двамата може да станете интересна двойка. Но още е твърде рано — особено за теб. И двете знаем, че не е типично за теб да скочиш в леглото на мъж още на първата среща.

— Не, разбира се, че не спя с Джулиъс Аркрайт. — Грейс отхвърли това с широко махване с ръка. Изражението ѝ показваше, че няма намерение да скача в леглото с Джулиъс. За нещастие не беше сигурна дали опитваше да убеди Айрийн или себе си. — Но мисля, че той е прав, като казва, че се нуждае от план за това как да си намеря работа — добави забързано.

— Така ли е?

— Със сигурност нямам никакъв напредък, като действам сама. Не мога да се съсредоточа. Той, изглежда, е експерт по планиране и стратегии. Така че, когато тичаше покрай дома ми тази сутрин, аз го пресрещнах с кошница за пикник, в която имаше закуска, и му я предложих като подкуп в замяна на услугите му като консултант. Той прие.

— Така ли? — Айрийн почука с химикалката си по бюрото. — Значи срещата снощи не е била пълен провал.

— Не и ако ми помогне да не свърша като уличен мим пред „Нордстрьомс“.

Айрийн я погледна.

— Е, поне ще работиш пред „Нордстрьомс“. Няма да си просто уличен мим.

— Разбираш какво искам да кажа. Трябва да открия какво е призванието в живота ми, Айрийн. Моето призвание. Моята страст. Онлайн въпросниците, които обещават да ме ориентират коя професия е подходяща за мен, не са ме довели доникъде. Така че нямам какво да губя, като получа съвети от експерт.

— С други думи — харесваш Джулиъс — каза Айрийн доволно. — Поне дотолкова, че да потърсиш съветите му.

Грейс се усмихна лукаво.

— Някои хора биха казали, че го използвам.

Очите на Айрийн грейнаха развеселено.

— Много се съмнявам, че Джулиъс би позволил на някого да го използва. Обаче знам, че от време на време прави услуги.

— Наистина ли?

— Кой мислиш ми уреди финансирането, когато започвах с магазина? Кой ми помогна да си намеря уебдизайнер, за да си направя електронен магазин? Кой ми помогна с данъчните и счетоводни въпроси и ме научи как да си правя счетоводния баланс?

— Аха — кимна Грейс. — Разбирам.

Изражението на Айрийн стана сериозно.

— Както казах, много съм привързана към Джулиъс и съм му благодарна. Нещо повече, знам, че Дев би му поверил живота си. Всъщност това се е случило, когато двамата са служили в армията преди години. Дев е поверил на Джулиъс и нашите пенсионни фондове. Но ако се каниш да се обвържеш с Джулиъс Аркрайт, мисля, че има нещо, което трябва да знаеш за него.

— Слушам те.

— Вицепрезидентът на компанията му, този, който се ожени за бившата на Джулиъс, е Едуард Хейстингс. Той е от имотната империя Хейстингс. Четвърто поколение предприемачи. Семейството му притежава огромна част от имотите в центъра на Сиатъл, включително и няколко офис кули.

Грейс обмисли информацията за момент и повдигна небрежно рамене.

— Какво значение има? — попита тя.

— Малко след като напусна „Аркрайт Венчърс“, Едуард Хейстингс не само се ожени за бившата жена на Джулиъс, но и стана президент и изпълнителен директор на семейната империя на Хейстингс.

— Все още не разбирам накъде биеш, Айрийн.

— Има слухове, че под ръководството на Едуард Хейстингс фирмата е претърпяла няколко сътресения през последните осемнайсет месеца. Техни конкуренти са им отмъкнали доста важни сделки.

Грейс наблюдаваше Айрийн над ръба на чашата си.

— Какво общо има това с Джулиъс?

— Аз съм дребна риба в бизнеса и плувам в съвсем малкото езеро тук в Клауд Лейк. Признавам, че не знам много за морето, където е пълно с акули и където се вихри Джулиъс. Но следя новините от Сиатъл и покрай приятелството на Дев с Джулиъс от време на време дочувам по някоя клюка.

— Какво си чула, което те тревожи? — попита Грейс.

Айрийн се наведе напред и скръсти ръце върху бюрото си.

— Хейстингс има сериозни неприятности. Някои хора предричат, че под ръководството на Едуард Хейстингс ще се стигне до краха на семейната империя, която е на почти сто години. Светът на бизнеса е като един малък град, щом плъзнат слуховете, лесно се оказва, че предсказанията се сбъдват.

Грейс обмисли чутото.

— Какво общо има това с Джулиъс?

— Според клюките зад неуспехите на империята на Хейстингс стои един човек — Джулиъс Аркрайт.

— Мислиш, че той се е заел да отмъщава? Че по някакъв начин саботира Хейстингс?

— Да.

Грейс обмисли и това.

— И откога продължава това?

— Почти две години. Времето е от съществено значение.

— Защото съвпада по време с развода на Джулиъс?

— Хората приказват, че Джулиъс възнамерява да унищожи Хейстингс. Дев ми е казал, че когато Джулиъс си постави някоя цел, не се отказва, докато не я постигне. Като торпедо е, просто не спира, докато не достигне мишената си.

— Не мога да повярвам, че ми уреди среща с мъж, когото си склонна да описваш с военни термини.

— Това беше описанието на Дев. Просто исках да знаеш за слуховете, преди да се сближиш повече с Джулиъс. Ако е вярно, че е тръгнал да отмъщава, може да има двустранни щети.

— Ти си тази, която ми устрои среща с него. А сега ме предупреждаваш да внимавам с Джулиъс?

— Наистина смятам, че двамата с Джулиъс бихте се чувствали добре заедно. Но ще призная, че с Дев се надявахме вие да си допаднете и Джулиъс да се... разсее от плановете си по отношение на Хейстингс.

— Престани с опитите да ме накараш да съжаля Джулиъс Аркрайт.

Айрийн примигна.

— Не това се опитвам да направя.

— Напротив. Опитваш се да ми внушиш, че е депресиран и обсебен от идеята за отмъщение и че има нужда от помощ. Но доколкото мога да определя, Джулиъс е напълно способен да се грижи за себе си. Казах ти, имам други приоритети в момента. Опитвам се да оправя собствения си живот, забрави ли?

— Точно така. Животът ти. — Айрийн се облегна на стола си. — И си наела Джулиъс Аркрайт да ти помогне в измислянето на план как да стане това.

— Точно — потвърди Грейс. — Просто делови отношения. Няма какво да ровиш повече. Няма да откриеш нищо.

— Не ме занасяй. Какво се случи, когато Джулиъс те изпрати до дома ти снощи?

Грейс се нацупи.

— Освен всичко останало, ме попита направо дали аз съм убила Уидърспуун.

— О, боже — изстена Айрийн. — Надали се е получил добър разговор.

— Никак. По-скоро набързо приключихме с разговора. В известен смисъл. Изгоних го от къщата. Докато вървеше към вратата, той ме увери, че ми вярва.

— Но ти все пак го изрита.

— Разбира се. — Грейс отново отпи от кафето си. — Но после той ми се обади по телефона.

— Аха!

— В крайна сметка му разказах за странните имейли и в следващия момент той ми нареждаше да кажа на Девлин за имейлите, затова ходих в управлението при Девлин тази сутрин и т.н. и т.н. Това е всичко. Пълната картина на срещата с непознат, която се оказала категоричен провал, но евентуално с обещаващи признаци за бъдещата ми кариера.

Айрийн почука с химикалка по бюрото си, дълбоко замислена.

— Дали онова обаждане снощи може да се определи като телефонен секс?

— В никакъв случай.

Разговорът с Джулиъс по телефона всъщност бе странно интимно преживяване, помисли си Грейс. Но не би го определила като телефонен секс. Не че някога беше правила такъв. Просто след получаването на поредния имейл беше изпитала нужда да сподели историята с някого. Джулиъс случайно се беше оказал човекът, който ѝ се обади в онзи момент. Съвпадение. Игра на съдбата. Или теория на хаоса. Нещо такова вероятно обясняваше всичко.

— Не съм сигурна какво да кажа — поклати глава Айрийн. — Също като Дев и Джулиъс си има своите скрити страни.

— Каква изненада!

Айрийн не обърна внимание на сарказма ѝ.

— Предполагам, че всичко се свежда до факта, че според мен можеш да му имаш доверие. И както вече казах, той е такъв човек, който е готов да прави услуги на приятелите си. Рисува с мен, когато всички останали отказваха.

— Всяка инвестиция е риск, но ти и магазинът ти сте възможно най-далече от риска.

— Да, магазинът работи. — Гордостта и задоволството на Айрийн озариха лицето ѝ. — Всъщност тази година ще постигна солидна печалба. Но никога няма да печеля парите, които Джулиъс е свикнал да изкарва с големите си инвестиции. Сумата за този проект беше като джобни пари за него.

— В интерес на истината, Джулиъс ми каза, че има достатъчно пари.

Очите на Айрийн светнаха изненадано. После тя се усмихна.

— Така ли каза?

— Да.

— Не помня да съм чувала някого да казва подобно нещо.

— Казах ти, напоследък Джулиъс Аркрайт си търси начин да избяга от скуката.

— Въпреки факта, че се запозна с него преди по-малко от двайсет и четири часа, изглежда знаеш доста за него.

— Той е труден за разгадаване, но не невъзможен. — Грейс допи кафето си и остави чашата. — Знам, че ми мислиш доброто, но ми обещавай да не ми уреждаш повече срещи с непознати, поне докато не си намеря работа и не си стъпя на краката. — Тя се изправи. — Най-добре да тръгвам. Трябва да напазарувам някои продукти и после имам среща с консултанта си за обяд. Предполага се да започнем работа по моя бизнес план.

— Какво ще направиш, ако не измислите стратегия как да откриеш призванието си?

— Ще уволня консултанта.

12.

Когато Грейс приключи с пазаруването и се настани зад волана на колата си, дъждът беше спрял. Високата облачност си оставаше обаче и пропиваше атмосферата с особено заслепяваща сива светлина, която налагаше носенето на слънчеви очила дори и през зимата.

Грейс не беше виждала скъпия сребрист седан, паркиран пред къщата ѝ, но познаваше прекалено добре блондинката на предната му седалка. Нийла Уидърспуун.

Първо посещение при шефа на полицията, а сега Нийла. Денят не се развиваше добре, реши Грейс. Опита да измисли утвърждение, приложимо към ситуацията. Не ѝ хрумна нищо.

Спря колата си и мислено се мобилизира за сблъсъка. Нийла изскочи от предната седалка на седана.

Тя беше слаба жена с остро лице, което, ако се усмихваше по често, би изглеждало доста привлекателно по един изтънчен, ефимерен начин. Но когато не се усмихваше, което беше през повечето време, доколкото Грейс беше установила — Нийла изглеждаше така, сякаш ѝ липсваше само една метла, за да довърши вида ѝ на вещица. Горчивината и гневът, които кипяха в очите ѝ, сякаш изригваха отнякъде дълбоко в нея.

Тя се доближи с решителна крачка до колата на Грейс точно когато тя отвори вратата си.

— Смяташе, че можеш да се скриеш тук в Клауд Лейк ли? — Слънчевите очила скриваха очите ѝ, но яростта в гласа ѝ беше непогрешима. — Мислеше, че няма да те намеря ли?

— Не знаех, че ме търсиш — отвърна Грейс. Тя свали собствените си очила. — Можеше да се обадиш. Какво искаш, Нийла?

— Знаеш защо съм тук. Искам парите на баща ми — парите, които по право ми принадлежат.

— Вече ти казах, не са у мен.

— Лъжеш. Ти си ги присвоила с измама. Сигурно си ги скрила в някоя офшорна сметка.

Грейс затвори очи за секунда-две и си напомни, че Нийла си има сериозни проблеми.

— Не знам нищо за изчезналите пари. — Опита да говори с успокояващ тон. — Между другото, казах на полицията за онези имейли, които ми изпращаш от името на баща си. Това се брои за тормоз, ако не знаеш.

— Какви ги дрънкаш? Какви имейли?

— Нийла, ако ти ми изпращаш онези имейли, това трябва да спре. Полицайте се опитват да заловят убиеца на баща ти. Те се нуждаят от помощта ти. Няма никаква полза да насочваш гнева си към мен.

Острите черти на Нийла се напрегнаха.

— Много хора, включително и от полицията, смятат, че може би ти си убила баща ми.

Грейс разпери ръце.

— Защо да го убивам, за да спра да получавам заплатата си? Помисли си, Нийла. Спраг беше човекът, който печелеше парите на фирмата, не аз. Неговото име стоеше на блога и готварската книга. Аз бях просто негова асистентка. Повярвай ми, след смъртта на баща ти притокът на пари ще пресъхне много бързо.

— Ти си го застреляла, защото е открил, че крадеш от парите му. Сигурно ти е казал всичко в очите, може би е заплашил да те издаде на полицията. И се е наложило да се отървеш от него.

— Това просто не е вярно — заяви Грейс. — Бях си вкъщи в нощта, когато баща ти е бил убит.

— Така нареченото ти алиби няма да издържи. Знам, че записът от охранителните камери показва колата ти паркирана в гаража на блока през цялата нощ, но това не означава, че не си напускала сградата. Би могла да се измъкнеш пеша и да вземеш такси до къщата на баща ми.

— Не можеш да докажеш подобна теория. Не можеш да я докажеш, защото не се е случила.

— Отпечатъците от пръстите ти са открити на сцената на местопрестъплението. — Нийла вече не звучеше толкова убедена.

— Отпечатъците ми са там, защото аз намерих трупа — отвърна Грейс, като се стараеше да запази спокойствие. — Мисли трезво, Нийла. Това не е никакво доказателство.

— Някой трябва да те е видял как излизаш от сградата, където живееш, в онази нощ.

— Не лъжа — настоя Грейс, като се стараеше да успокои ситуацията. — Когато ченгетата заловят убиеца на баща ти, сигурна съм, че ще намерят и парите.

Но Нийла вече не я гледаше. Беше се втренчила някъде зад рамото на Грейс. На лицето ѝ се изписа колебание. После отново насочи вниманието си към Грейс.

— Готова съм да се договорим — каза Нийла бързо. — Ще ти дам процент. Ще кажем, че е комисиона или такса за намирането на парите. Кълна се, няма да си тръгнеш с празни ръце. Върни парите и няма да предявя обвинение за злоупотреба. Помисли си. Давам ти четирийсет и осем часа.

Без да изчака отговор, тя се обърна и бързо закрачи към колата си.

Любопитна какво или кой беше разсеял Нийла и я беше принудил да се изнесе така бързо, Грейс се обърна и видя Джулиъс, който се задаваше покрай къщата. Тя осъзна, че той беше дошъл пеша по пътеката край езерото.

Не изглеждаше забързан, но напредваше със стабилно темпо. Беше облечен с дънки, кафеникава риза, боти и черно яке. Слънчевите му очила проблясваха зловещо в сивкавата светлина. Цялостният ефект беше доста страховит. Грейс разбра защо Нийла беше решила да си тръгне така бързо.

Джулиъс стигна до Грейс секунди преди Нийла да профучи край тях. Гумите ѝ разхвърляха чакъла. Джулиъс хвана Грейс за ръката и я дръпна настрани, за да я предпази от едно хвъркнало по-високо камъче.

— Това случайно да беше Нийла Уидърспуун? — попита Джулиъс.

— Отгатна. Нийла Уидърспуун. — Грейс опита да издърпа ръката си от пръстите на Джулиъс. Той сякаш беше забравил, че я държи. — Убедена е, че аз съм откраднала парите на баща ѝ и съм го убила. Но интересното е, че ми предложи сделка.

Джулиъс най-последно забеляза опитите ѝ да освободи ръката си и я пусна.

— Каква сделка?

Грейс обмисли отговора си, докато отключваше багажника и вадеше торбата с покупките.

— Иска да получи парите си толкова отчаяно, че ми предложи комисиона, ако ѝ ги върна. Без да задава въпроси. Обеща да не предявява обвинения в злоупотреба.

Джулиъс взе торбата с продуктите от нея, като я хвана с една ръка въпреки тежестта ѝ.

— Тя каза ли нещо друго?

— Изглежда смята, че алибито ми за нощта на убийството на Спраг е много неубедително. Напомни ми, че отпечатъците от пръстите ми са открити на местопрестъплението.

— Но се интересува единствено от това да си получи парите?

— Това е единственото, което ѝ е останало от баща ѝ — обясни Грейс. — Мисля, че тя скърби за загубената връзка с баща си, макар че никога не е имала такава. Смята, че парите по някакъв начин ще компенсират загубата.

— Знаеш ли причината за проблемите ѝ?

— О, да. Всички в офиса знаехме, че Нийла вини баща си за самоубийството на майка ѝ преди години.

Грейс отвори предната врата на къщата. Джулиъс я последва вътре и двамата отидоха в кухнята.

— Тук е хладно, нали? — попита Грейс.

Отиде до термостата и провери настройките му. Бяха на обичайната дневна температура.

— Това не е добре. Май има проблем с отоплението. Ще трябва да се обадя на фирмата за поддръжка след обяд. За късмет имам камина като резервен вариант.

— Опитай първо да рестартираш системата — предложи Джулиъс.

— О, да, все едно знам как се рестартира централното отопление.

— Ще погледна контролите след обяда.

Тя се обърна към него.

— Благодаря.

— Няма гаранция, че ще го оправя.

Той остави покупките на кухненската маса и свали очилата си. Пусна ги в джоба на якето си и загледа Грейс, която извади кутия с

яйца и пакет с екологично чисти червени чушки от торбата. Остави ги на плота до хладилника и се върна при масата.

— Да се върнем на Нийла Уидърспуун — каза Джулиъс. — Твоята теория е, че тя се интересува повече от парите, отколкото от това кой е убиецът на баща ѝ?

— Мисля, че парите са важни и поради емоционални, и поради финансови причини. Но не бих се изненадала, ако тя самата е под напрежение да получи наследството си.

— Какво напрежение? — наостри уши Джулиъс. — Дългове ли има?

— Не съм чула да има — отвърна Грейс. Тя бръкна в торбата и извади бадеми, слънчогледови семки и лешници, с които смяташе да направи домашни зърнени блокчета. — Нещо ми подсказва, че годеникът ѝ я притиска да намери парите.

— Дев спомена за годеника, да.

— Казва се Бърк Марик. Спраг не го одобряваше. Ние с Кристи и Милисът също имахме някои резерви. Марик се появи в живота на Нийла преди няколко месеца и направо я помете от краката ѝ. Беше шеметно ухажване. Сгодиха се само след няколко седмици. Според нея той е Господин Перфектен.

Джулиъс я гледаше с разбиране.

— Но ти и колежките ти смятате, че Марик иска да се ожени за Нийла поради традиционната причина — парите ѝ.

Грейс отвори един шкаф и прибра ядките и семките вътре.

— Не си романтик по природа, а?

— Реалист съм.

— Както и да е. — Грейс извади брюкселското зеле от торбата и го нареди до останалите продукти, които трябваше да прибере в хладилника. Спря за момент и срещна погледа на Джулиъс. — Ето какво мисля: Нийла се страхува, че ако загуби парите, ще загуби и Господин Перфектен. А тази възможност, в комбинация със скорошното убийство на баща ѝ, ѝ идва прекалено много. Тя се разпада — изпълнена е с гняв, огорчение и дълбоко чувство за загуба. Като кипящо гърне от емоции, затова търси на кого да излее напрежението си.

— Хората, които изливат негативните си емоции върху другите, са опасни, Грейс.

— Знам.

Джулиъс замълча за момент. Тя го погледна крадешком, докато вадеше последните неща от торбата с покупките. Почти си представи как щрака компютърът в главата му, за да обработи огромно количество информация. Аркрайт Алхимика беше зает с пресмятания, сигурно обмисляше стратегия. Не беше сигурна, че това е добре. Вярно, че го беше поканила в живота си, подкупвайки го с кошницата за пикник, но знаеше, че трябва да бъде много предпазлива с него. Мъжете като Джулиъс бяха склонни бързо да поемат контрол над нещата. Това беше в природата им.

Изневиделица едно от утвържденията на Уидърспуун блесна ярко като халогенна крушка в съзнанието ѝ. *Прегърни непознатото. То е единственото сигурно нещо.*

— Какво мислиш? — попита тя.

— За липсващите пари на Уидърспуун. — Джулиъс погледна през прозореца към сивата повърхност на езерото, сякаш там се отразяваха отговорите. — Това сякаш е един от ключовете към случващото се. Ти си експертът по просветляващи утвърждения. Обзалагам се, че знаеш някое, което подхожда на ситуацията.

— Проследи парите?

— Да, в това утвърждение вярвам и аз — каза той и срещна погледа ѝ. — Никога не ме е предавало.

— Сигурна съм, че и ченгетата го знаят — изтъкна Грейс. — Сигурно гледат телевизия точно като всички останали.

— Може и те да са се заели да проверят въпроса с парите, но няма да навреди още някой от нас да огледа нещата.

— Някой от нас? — попита тя изненадана.

Джулиъс повдигна вежди и я погледна развеселен.

— Ако има едно нещо, което „Аркрайт Венчърс“ може да осигури без проблем, то е финансова експертиза. Сред служителите ми има хора, които са много, много добри в проследяването на пари.

— Ясно. — Грейс не беше сигурна как да реагира.

— Сега да се върнем на обяда и твоя бизнес план.

— Леле. — Грейс вдигна ръка с изпъната длан. — Чакай малко. Трябва да помисля за предложението ти.

Джулиъс някак успя да придобие изненадано и леко засегнато изражение.

— Не искаш ли да проуча въпроса с парите?

— Не е това. — Тя замълча, опитвайки да измисли разумно обяснение на възраженията си. Истината беше, че импулсивната ѝ реакция беше емоционална, а не логична.

— Какъв е проблемът? — попита Джулиъс.

Това беше основателен въпрос.

— Знам, че го правиш с добри намерения и ги оценявам — каза тя внимателно. — Наистина.

— Това не е въпрос на добри намерения. Това е прост, логичен подход към проблема. — Той огледа кухнята. — Какво планираш за обяда?

— Забрави за обяда — заяви решително тя.

Ако той беше изглеждал изненадан и леко засегнат преди малко, сега беше направо съкрушен.

— Мислех, че ще има обяд.

— Внимавай какво ти говоря, Аркрайт. Това не е корпорация и никой не те е избрал за изпълнителен директор. Това е моят живот и моето бъдеще. Ако ще правиш неща, които могат да ми повлияят, трябва първо да ги обсъдиш с мен. Не може просто да влезеш с валсова стъпка в дома ми и да съобщиш, че ще възложиш на някого, когото дори не познавам, да проверява финансите на човек, когото според някои хора съм убила аз. Може да е добра идея, а може и да не е. Въпросът е, че трябва да участвам в разговора. Разбра ли?

В кухнята се възцари напрегнато мълчание, докато Джулиъс осмисляше нейната декларация за независимост. После очевидно стигна до някакъв извод.

— Добре.

Тя го изгледа с дълбоко подозрение.

— Добре. Това е всичко? Просто добре?

Джулиъс я гледаше с любезно недоумение.

— Още нещо ли трябва да кажа?

— Не, предполагам, че не трябва.

— Е — продължи Джулиъс. — Какво мислиш по въпроса някой от финансовите експерти на „Аркрайт“ да опита да проследи изчезналите пари на Уидърспуун?

Тя вдигна поглед към тавана.

— Това е нарушение на поверителността, за бога. Да не говорим, че сигурно е незаконно.

— Не е проблем — настоя Джулиъс.

— Моля?

— Не за пръв път „Аркрайт Венчърс“ предлагат професионалната си помощ на полицията за целите на някое разследване. Ще говоря с Дев. Той ще ме свърже с когото трябва в Сиатъл. Работил е с тези хора по разни случаи, които са излизали извън рамките на града.

— Разбирам. — Тя обмисли обяснението му. — Добре, тогава съм съгласна.

— Отлично. Ще се заема веднага след обяда. — Джулиъс се прокашля. — Бих ти напомнил, че не съм влязъл с валсова крачка в кухнята ти. Просто влязох. Носейки торба с покупки.

— Както и да е. — Тя се отблъсна от плота. — Добре, разбрахме се. *Нов ден, нови възможности да промениш бъдещето си.*

— Това някое от утвържденията на Уидърспуун ли е?

— Да, точно така. Вървеше заедно с рецептата за зърнени блокчета в готварската книга на Уидърспуун. — Тя замълча, докато се чудеше с какво да се заеме. Джулиъс стоеше наред кухнята и не даваше вид да се кани да ходи някъде. Трябваше да направи нещо с него. — Докъде бяхме стигнали?

— До обяда — отвърна той с надежда.

— Да. Обядът. — Тя се отправи към хладилника, благодарна, че има конкретна работа, с която да се заеме. — И после с плана за търсенето на работа.

— Ще започнем, като съставим подробен списък на ученията ти. Но първо имам един страничен въпрос към теб.

— Какъв? — попита тя, докато посягаше към дръжката на хладилника.

— Трябва ми дама за утре вечер — каза Джулиъс, без да отмества поглед от очите ѝ. — Налага се да присъствам на една скучна делова вечеря с благотворителен търг. Вече ти споменах за това. Освен това трябва да изнеса една скучна реч по скучната тема за инвестиционния климат в Тихоокеанския северозапад. Би ли ме придружила, за да не се налага да седя начело на масата сам? Може да ме пазиш да не задрема.

Тя отвори хладилника, опитвайки да осмисли поканата.

Но всичките ѝ рационални мисли се изпариха, когато видя нещата, подредени на средния рафт.

Няколко секунди стоя неподвижна. Мозъкът ѝ отказваше да приеме реалността на гледката. Сигурно беше халюцинация.

Но не беше.

Тя изпищя, изтърва кутията с яйца и затръшна вратата.

— Не се надявах точно на такъв отговор — каза Джулиъс.

За секунда той вече беше до нея. Отвори вратата на хладилника. Двата погледнаха заедно мъртвия плъх, сложен в плато за сервиране. Около него бяха подредени клонки магданоз. В устата имаше резен лимон. До платото имаше неотворена бутилка водка.

— Вече е сигурно — заяви Джулиъс. — Някой те преследва.

13.

— Поне не беше сготвен — каза Грейс и потрепери. — Въпреки че този, който го е сложил в хладилника ми, си беше направил труда да украси бедния плъх, сякаш беше готов за сервиране.

Девлин вдигна поглед от тефтера си.

— Бедният плъх?

— И аз като повечето хора не си падам особено по плъхове — каза Грейс. — Но е много лоша карма да убиеш невинно същество, само за да го използваш като елемент от някаква откачена фантазия за отмъщение.

— Нещо ми подсказва, че който е оставил онова нещо в хладилника ти, не се тревожи особено за кармата си — изтъкна Джулиъс.

Тримата бяха в кухнята. Джулиъс се беше обадил на Девлин веднага след като бяха открили мъртвия плъх. Девлин и един от местните полицаи, мила и много компетентна на вид жена на име Линда Браун, бяха извършили обичайния полицейски оглед и бяха направили снимки на плъха и бутилката с водка, но беше ясно, че никой не очакваше да намери следи.

Както беше изтъкнала полицаи Браун, дори и престъпникът да не се е сетил за отпечатъците от пръсти, повечето хора не биха докоснали мъртъв плъх без ръкавици. Тя беше прибрала водката, плъха, платото и декорациите в пликове за веществени доказателства.

Докато наблюдаваше процеса от дъното на кухнята, Грейс реши, че може да изключи кариера в полицията от списъка си с възможности. А боравенето с мъртви плъхове вероятно дори не беше сред най-неприятните задачи, с които се сблъскваха полицаите.

Сега Грейс седеше на един стол до кухненската маса, стиснала ръце в скута си. Беше изплашена. Нямахше как по друг начин да опише състоянието си в момента — чувстваше се като на тръни и по гърба ѝ току се спускаха ледени тръпки.

Дишай.

Хладилникът трябваше да бъде почистен и дезинфекциран от горе до долу, реши тя. Всичката храна вътре трябваше да бъде изхвърлена. Нямахте да понесе мисълта да яде нещо, стояло заедно с мъртвия плъх.

Не, заключи тя. Дезинфекцирането на хладилника нямаше да бъде достатъчно. Трябваше да го смени. Зачуди се колко струва нов хладилник.

Освен това трябваше да се погрижи и за счупения прозорец в спалнята за гости. Нападателят беше действал безцеремонно. Просто беше счупил стъклото и беше влязъл през отвора. Това обясняваше защо в къщата беше толкова хладно, когато тя и Джулиъс влязоха, осъзна Грейс.

Джулиъс ѝ беше казал, че ще вземе шперплат от железарията и ще покрие отвора. Ралф Джонсън от стъklarската работилница я беше уверил, че ще може да смени стъклото на следващия ден.

Купуването на нов хладилник и ремонтът на прозореца щяха да причинят сериозна дупка в спестяванията ѝ, но нямаше друг избор. Тя беше причината нападателят да се озове в къщата на майка ѝ. Заради нея беше станала тази бъркотия. Тя трябваше да оправи нещата.

Девлин стоеше в средата на стаята леко разкрячен и продължаваше да си води записки.

— По-рано днес, когато обсъждахме имейлите, ти ми каза, че си започнала да ги получаваш от деня, в който си намерила Уидърспуун мъртъв, нали? — попита той.

— Първият имейл пристигна онази вечер, но до днес не вярвах, че си имам работа с преследвач. — Грейс обви ръце около тялото си. — Досега бяха само имейлите. Както обясних, те не са открито заплашителни. Мислех, че може би дъщерята на Спраг Уидърспуун ги изпраща. Но честно казано, не мога да си я представя да се занимава с мъртъв плъх.

Джулиъс, който стоеше облегал на плота, скръстил ръце на гърдите си, поклати глава. Не каза нищо, но и не се налагаше. Грейс беше сигурна какво си мисли той. Може би той беше прав. Може би тя бе проявила наивност.

— Джулиъс е прав, този инцидент потвърждава, че имаме случай на преследване и тормоз — заяви с равен професионален тон Девлин. — Разкажи ми за отношенията си с дъщерята на Уидърспуун.

Грейс отново обясни цялата история, въпреки че вече му я беше разказала сутринта.

— Това е всичко, което мога да кажа — завърши тя. — Тя се появи тук, пред къщата днес, настояваше да ѝ върна парите, които мисли, че съм откъснала от „Уидърспуун Уей“. Обвини ме, че съм измамила баща ѝ и съм го убила. Предложи ми да си мълчи, ако ѝ върна парите. Тръгна си, когато Джулиъс се появи. А след това открих мъртвия плъх в хладилника.

— И бутилката с водка — напомни Джулиъс.

Устните ѝ се напрегнаха.

— Да, да. И преди да попиташ, Девлин, това е същата марка водка като онази, която намерих в спалнята на Спраг.

Девлин я изгледа продължително.

— Каква е тази история с водката?

— Не знам — отвърна Грейс. — Но имаше бутилка алкохол в мазето на стария приют в деня, когато открих тялото на госпожа Трейгър. Помня, че беше бутилка водка. Не забелязах марката, но мисля, че етикетът беше със зелено и златно, също като етикета на бутилката в спалнята на Спраг и този на шишето в хладилника ми. В онзи ден, когато намерих госпожа Трейгър и Марк, използвах бутилката, за да...

Тя млъкна. Никой не опита да довърши изречението ѝ.

Девлин се намръщи.

— Казваш, че си намерила бутилката в мазето на странноприемницата, така ли?

— Двете с Айрийн и всички останали по онова време наричахме мястото приюта. Там се беше помещавала болница за душевноболни.

— Според Айрийн си попаднала на онзи труп, когато си била ученичка в гимназията — каза Девлин.

— Бях на шестнайсет.

Чака ме поредната тежка нощ — помисли си тя. Нямахше спасение. Можеше изобщо да не си ляга. Гадост.

— Според досието, Трейгър се прибрал вкъщи за обяд онзи ден. — Девлин погледна записките си. — Очевидно избухнал спор. Трейгър убил съпругата си по някое време около обяд. Момчето било свидетел. Детето разказало на полицията, че Трейгър увил тялото и го натоварил в камиона си. Трябвало да го скрие, докато намери как да се отърве от

него. А оставал и проблемът с момчето. Трейгър закарал трупа и Марк до странноприемницата — до приюта — и оставил момчето в мазето. Не смеел да се отърве от телата, преди да мръкне.

— И междувременно трябвало да се върне на работа — добави Грейс.

— Трябвала му лодка, за да изхвърли труповете в езерото — обади се Джулиъс.

Девлин отново вдигна поглед от записките си.

— Трейгър имал малка моторна лодка, с която ходел за риба. Тя обаче била прибрана в гаража му за зимата. Сигурно е планирал да я извади оттам след мръкване и да я закара до езерото. Можел да я пусне на вода от приюта. Там има стар кей.

— Но се изнервил, докато чакал да се стъмни — продължи Грейс.

— Често срещан проблем за убийците — обясни Девлин. — Има истина в старата поговорка, че престъпниците се връщат на местопрестъплението. Не могат да се сдържат.

Джулиъс кимна.

— Връщат се, за да проверят да не са допуснали някоя грешка.

— В този случай Трейгър се върнал в приюта следобед и открил Грейс и момчето.

— Марк Рамшоу — поясни Грейс. Тя стисна още по-силно дланите си една в друга. — Госпожа Трейгър понякога го гледала, докато майка му била на работа. Господин Трейгър не позволявал на жена си да излиза от къщата, докато него го нямало, но ѝ давал да изкарва малко пари, като гледа момчето на Рамшоу. Марк беше само на шест по онова време.

— Защо Трейгър оставил момчето живо в мазето? — попита Джулиъс.

— Предполага се, че не убил Марк веднага, защото искал смъртта на момчето да изглежда като нещастен случай — обясни Девлин. — Ако го беше удушил или разбил черепа му, аутопсията щяла да покаже, че смъртта не била настъпила от удавяне.

— А как смятал да обясни смъртта на госпожа Трейгър? — попита Джулиъс.

— Разследващите заключили, че предвид водката и лекарствата, намерени там, Трейгър смятал да нагласи нещата, все едно жена му се

самоубила. Нагълтала се с хапчета и водка и после излязла с лодката в езерото и скочила във водата. Случва се.

— Ами следите от побоя, който ѝ нанесъл в онзи ден? — попита Джулиъс.

Девлин сви рамене.

— Мога само да гадая, но съм чувал не един негодник да твърди, че жена му се насинила при падане по стълбите.

Грейс го погледна.

— Проучил си доста подробно случая „Трейгър“, а?

— Веднага след убийството на Уидърспуун — потвърди Девлин. Не звучеше, сякаш се извиняваше. — Съжалявам, Грейс. Ти си най-добрата приятелка на Айрийн. Трябваше да проверя миналото ти.

Грейс въздъхна.

— Разбирам.

Джулиъс отиде и застана зад стола на Грейс. Постави длан върху рамото ѝ. Докосването му ѝ поддейства успокояващо.

Девлин отново зачете записките си.

— Трейгър опитал да те спре, когато си тръгнала да бягаш заедно с момчето. Последвало боричкане. Трейгър паднал по стъпалата на мазето и си счупил врата. Вие с малкия Марк сте избягали навън и сте повикали помощ. Майка ти и сестра ти не били вкъщи в онзи ден, така че си отишла при Агнес Гилрой за помощ. Тя те прибрала в дома си и се обадила на полицията. Според показанията ѝ по дрехите ти имало много кръв. Отначало помислила, че кръвта е от теб.

— Беше от Трейгър. — Грейс впери поглед в сплетените си длани. — Използвах бутилката с водка. Когато тръгнах след Марк нагоре по стълбите на мазето, Трейгър се втурна след мен. Сграбчи края на якето ми. Аз разбих шишето в парапета, обърнах се и замахнах към него с остриите нащърбени парчета стъкло. После имаше... много кръв.

Джулиъс стисна рамото ѝ. Тя замълча. Известно време всички мълчаха.

Определено я чакаше тежка нощ.

Джулиъс погледна Девлин.

— Искам да говоря с теб, преди да се свържеш с полицията в Сиатъл. „Аркрайт Венчърс“ предлага помощта си за разследването на финансовата злоупотреба.

Девлин обмисли това за момент и кимна.

— Кажи ми какво точно искаш да направиш. Аз ще го уредя със Сиатъл. — Той се обърна отново към Грейс. За пръв път изражението му загуби професионалната си строгост. — По дяволите, Грейс. Съжалявам, че те карам отново да изживееш всичко това. Но трябва да разберем какво става. Шефът ти беше убит. Някой те преследва. Липсва голяма сума пари. Това е сложен пъзел и никое от парчетата не си пасва едно с друго.

Тя кимна уморено.

— Знам. Няма проблем. Нуждаете се от информация.

И тримата замълчаха.

— Имаш ли някакви идеи? — попита Девлин накрая. — Всякакви насоки ще са ми от полза.

Грейс погледна хладилника. Усети как започна да ѝ се гади неудържимо. Отмести поглед.

— Що се отнася до плъха, предполагам, че Нийла е очевидният заподозрян — каза тя. — Но както ти казах, не мога да си я представя да пипа каквото и да е мъртво животно, камо ли плъх. Но пък ми е трудно да си представя, че изобщо някой нарочно подрежда мъртъв плъх върху плато за сервиране и после го пъха в хладилника. — Тя се поколеба. — Освен може би в някоя лаборатория. Доста плъхове се използват за лабораторни експерименти.

— Това не е лабораторен плъх — обади се Джулиъс. — Този е дошъл направо от някое мазе.

Грейс вдигна поглед към него.

— Явно това означава, че можем да изключим всички учени или лаборанти от списъка на заподозрените. За нещастие все едно нямаше такива.

— Пак остават доста заподозрени — вметна Джулиъс тихо.

— Прекалено много. — Девлин затвори бележника си. — Ще се обадя на колегите в Сиатъл и ще говоря с водещия разследването. Може би, ако сравним записките си, ще успеем да набележим евентуалните извършители.

— Благодаря. — Грейс се постара да прояви някакво позитивно отношение, но като съдеше по израженията на двамата мъже, явно не ѝ се удаваше.

— Човек никога не знае. — Девлин напъха бележника в джоба на самото си. — Какво ще правиш сега?

Тя погледна тъжно осквернения хладилник.

— Ще изхвърля всичката храна от хладилника и после ще отида да купя нов.

Девлин огледа хладилника.

— Този изглежда почти нов.

— Мама го купи преди по-малко от година — обясни Грейс. — Сигурно още е в гаранция. Но не бих могла да хапна нещо, което е било вътре в него.

— Разбирам, че ще искаш да го изчистиш — каза Девлин. — Но на хладилника му няма нищо.

Джулиъс стисна рамото на Грейс.

— Аз ще ти помогна с разчистването на храната. После ще отидем да купим нов.

14.

Джулиъс огледа редиците лъскави хладилници в магазина. Беше малко като да попаднеш доброволно в ръцете на търговец на оръжие. Всички полирани твърди повърхности му приличаха на високотехнологични оръжия.

— Кой да предположи, че има толкова много видове хладилници?

За пръв път от откриването на мъртвия плъх и бутилката с водка Грейс леко се развесели. Той се изненада от вълната на облекчение, която го заля, когато тя се усмихна.

Да я гледа как стоически отговаря на въпросите на Девлин, беше едно от най-трудните неща в живота му.

Искаше да я отнесе на някое безопасно място, където никой да не ѝ задава въпроси, място, където би могла да забрави миналото. Той самият още се опитваше да превъзмогне образа на Грейс като девойка, обляна от кръвта на мъжа, който беше опитал да я убие.

— Явно не си ходил по магазини за електроуреди? — попита Грейс.

— Не съм — призна той. — Интериорният дизайнер избра електроуредите за апартамента ми в Сиатъл. Къщата, която купих от Харли, си имаше всичко необходимо, включително и хладилник.

Купуването на хладилник може да оглави списъка на най-необичайните втори срещи, реши той.

— Не беше нужно да идваш с мен — каза Грейс. — Наистина не беше необходимо.

— Напротив, беше. — Той забеляза, че един продавач се отправя към тях. — Но признавам, че не разбирам нищо от електроуреди. Имаш ли някаква представа какво е важно, като се купува, за хладилник?

— Просто ще потърся най-новия вариант на модела, който мама е купила. — Грейс си пое дълбоко дъх. — Въпреки че това ще издълбае дълбока яма в банковата ми сметка.

Той се зачуди дали да предложи да купи хладилника вместо нея, но си замълча. Знаеше, че тя ще откаже.

Грейс го погледна косо.

— Благодаря.

— За какво?

— Че разбра защо трябваше да подменя хладилника.

— Ясно ми е.

С колкото и дезинфектант да го облееше, колкото и да го търкаше, Грейс все едно нямаше да може да изтрие спомена за мъртвия плъх.

— Знам, че ти е ясно. Оценявам го.

— Но това не означава, че не можеш да продадеш стария хладилник. Сигурно ще си върнеш поне няколкостотин долара.

Тя се усмихна отново.

— Добра идея. Ще помоля да го изкарат на задната веранда, докато успея да го продам.

— Съмнявам се от този магазин да успеят да ти доставят новия хладилник още днес — добави Джулиъс. — Вече е почти пет. Какво ще кажеш да излезем за вечеря?

Тя се поколеба.

— Благодаря, но не ми се излиза. Ще си взема някаква готова храна за вкъщи.

— Добра идея — каза той.

Тя го погледна.

— Да не би току-що да се самопокани на вечеря?

— Така и не получих обяд, забрави ли?

— А аз не получих консултацията си.

— Няма да искаш да стоиш сама тази вечер, не и след случилото се днес — настоя той. — Имаш ли нещо против да дойда и да хапнем заедно?

— Аз съм вегетарианка — предупреди го тя.

— Сигурен съм, че ще оцелея с вегетарианска вечеря.

Тя обмисли това още малко, после кимна.

— Добре, благодаря. Много мило, че предлагаш да ми правиш компания.

— Не съм известен като мил човек.

— А като какъв?

Джулиъс видя как продавачът започва да кръжи наоколо.

— Като човек, който умее да изкарва пари.

— Това е полезен талант. — Очите ѝ отново блеснаха развеселено. — Повечето хора биха дали всичко, за да го притежават.

Продавачът ги доближи.

— Виж — каза Джулиъс. — Аз разбирам от инвестиции, но знанията ми за хладилници са почти нулеви.

— Не се тревожи — каза Грейс. Тя се обърна към продавача. —
Знам какво да правя.

15.

До шест и половина се бяха върнали в кухнята на Грейс. Продавачът беше обещал да ускори доставката на новия хладилник. Джулиъс се зае да отваря бутилка вино, което беше избрал, докато Грейс решаваше каква храна за къщи да вземат от деликатесния кулинарен магазин в града.

Тази семейна сцена в кухнята би била много спокойна и уютна, заключи той, ако не беше горещината на тлеещата възбуда, която го поддържаше неспокоен през целия ден. Сякаш вървеше по опънато въже без предпазна мрежа. *Не прецаквай нещата отново, Аркрайт.*

Беше достатъчно зрял и опитен, за да умее да контролира сексуалния си нагон. Но това, което изпитваше край Грейс, беше различно по начин, който не можеше да обясни. Не беше сигурен какво да прави с това усещане, но знаеше едно — искаше да стои възможно най-близо до нея, докато не откриеше какво точно ставаше помежду им.

Наля вино в две чаши и се обърна точно когато Грейс наведена затваряше вратата на фурната. Още беше с дънките и тъмносиния широк пуловер, които носеше от сутринта. Наслади се на гледката на денима, който обгръщаше приятно заобления ѝ ханш.

Тя затвори вратичката и се изправи. Избута с една ръка косата зад ухото си. По лекото повдигане на веждите ѝ, той разбра, че е уловила погледа му.

— Какво? — попита тя.

— Нищо. — Подаде ѝ едната чаша. — Заповядай. Лекарство.

— Определено. — Тя отпи жадно от виното и се отпусна на един от дървените столове. — Благодаря. Имах нужда от това.

Джулиъс седна на стола срещу нея.

— Живеете доста напрегнат живот, госпожице Елънд.

— Признавам, че напоследък животът ми определено не е обикновен. — Тя отпи отново от виното.

— Няма ли някое утвърждение, което да подхожда на сегашната ситуация?

Тя обмисли това за момент и поклати глава.

— Не, но съм сигурна, че ще ми хрумне нещо.

— Въпреки силата на позитивното мислене и утвържденията, от време на време остава ли ти желание да погледнеш реалността в очите?

— Разбира се.

— Радвам се. — Той вдигна чашата си като за тост. — Какво има за вечеря?

— Мариновано тофу на шишчета и салата от морски водорасли. — Тя се облегна на стола си, протегна крака и затвори очи. — Обзалагам се, че менюто те развълнува, нали?

— Любимите ми храни — увери я той.

Тя отвори очи развеселена.

— Предупредих те.

— Нямам никакъв проблем с менюто. Но покрай всичко останало май така и не отговори на въпроса, който ти зададох днес следобед.

Той изчака, за да види дали тя ще се престори, че не го помни. Но това беше Грейс, а тя беше прекалено честна, за да се преструва.

— Наистина ли се нуждаеш от дама за утре вечер? — попита тя.

Той махна леко с ръка.

— Мога да се оправя и сам. Няма да ми е за пръв път. Но бих предпочел ти да седиш до мен на масата. Мразя да водя учтивите разговори на подобни събирания. Никой никога няма какво интересно да каже, включително и аз. Не че човек би могъл да води смислен разговор с десет души, седнали на масата, при тези обстоятелства. И после забавлението на вечерта ще бъде речта, която стоящият пред теб трябва да изнесе и която е доказано способна да убие човек от скука.

Грейс избухна в смях. Виното се залюля в чашата ѝ.

— Сигурен ли си, че ще бъде толкова ужасно? — попита тя, когато спря да се смее.

— Речта ми ли? Гарантирано.

Тя се вгледа в лицето му.

— Как може да си толкова сигурен?

— Защото имам известен опит в това отношение.

Грейс го загледа замислена.

— И друг път ли си я изнасял?

— Изнасял съм варианти на тази реч толкова пъти през последните години, че вече съм загубил бройката им. Канят ме да говоря пред инвеститори, бизнес партньори, студенти по бизнес администрация. Нямам представа защо продължават да ме канят. Говоренето пред публика не е сред силните ми страни, повярвай ми.

Тя остави чашата си и скръсти ръце върху масата.

— Дай да я чуя?

— Кое?

— Речта ти. Изнеси ми речта, която се каниш да изнесеш утре вечер.

Той осъзна, че тя говори сериозно.

— Забрави. Това е последното нещо, което бих искал да правя днес.

— Ето каква сделка ти предлагам, Аркрайт. Ако искаш да дойда с теб утре вечер, настоявам да чуя речта ти сега.

Той се вгледа в лицето ѝ, за да определи дали тя се шегува или не. Но тя изглеждаше съвсем сериозна.

— Защо настояваш да я чуеш? — попита той.

— Сигурно просто от любопитство.

— Ще ти я дам да я прочетеш, става ли? Обзалагам се на двамайсет долара, че няма да стигнеш по-далече от средата.

— Двамайсет долара? — ухили се тя. — А аз те мислех за сериозен играч.

— Двамайсет долара — двамайсет хиляди — каква е разликата — сви рамене той.

— Темата за парите наистина те отегчава, нали? Но си прав. Облогът си е облог. И тъй като аз не мога да заложа двамайсет бона, да се задоволим с двамайсетачка. Къде е скучната реч?

— Имам я записана онлайн. Ако наистина искаш да я прочетеш, ще я изтегля на компютъра ти.

— Наистина искам.

Той изстена.

— Добре. Няма да ти отнеме много време да я прегледаш. Включи си лаптопа. И се пригответи да загубиш двамайсет долара. Не приемам чекове. Само пари в брой.

— Ясно.

Тя стана от масата и изчезна към дневната. Когато се върна, носеше лаптопа си, както и тетрадка и химикалка. Постави компютъра си на масата пред Джулиъс.

Той с неохота изтегли скучната реч от сървъра си. Без да каже и дума, обърна лаптопа, за да може Грейс да вижда екрана му.

Тя подсвирна.

— О, много цифри.

— Това е бизнес реч, забрави ли?

Тя започна да чете с тревожна степен на концентрация.

— Това не е великият американски роман — напомни ѝ той.

— Няма велик американски роман — отвърна тя разсеяно. — Нацията е прекалено голяма и разнородна, за да създаде само една велика книга. Имаме голям брой велики романи и още много ще бъдат написани в бъдеще. Изкуството не стои на едно място.

Той реши, че няма подходящ отговор на това, така че си наля още една чаша вино и се облегна в очакване на изхода от облога.

В някакъв момент от процеса Грейс посегна към тетрадката и химикалката си. Завладя го усещането, че е обречен. Колко зле беше речта му? Хубавата новина беше, че тя щеше да отиде на приема с него. Развеселен от тази мисъл, той се излегна още повече на стола си. Забавляваше се с приятната фантазия, че Грейс ще прекара нощта с него в апартамента му в Сиатъл. В края на краищата вечерята щеше да свърши много късно, а до Клауд Лейк беше един час шофиране. Съвсем логично беше да останат в апартамента му и да се върнат на сутринта.

Колкото повече Грейс четеше скучната му реч, толкова повече той се отдаваше на фантазиите си. Започна да обмисля как да ѝ предложи този вариант, когато тя най-после вдигна поглед от екрана. Тя посегна към чашата си с вино.

— Добре — каза тя. — В тази реч има някои добри зрънца.

Той повдигна вежди.

— Мислиш ли?

— Прекалено дълга е и е претрупана с факти и цифри. Това може и да върши работа за бизнес презентация, но ти каза, че ще изнасяш речта си след вечерята.

— И?

— Ти ми обясни, че бизнес решенията винаги се вземат на основата на емоции.

Той гледаше неразбиращо.

— Емоции.

— Точно така. Но тук виждам една идея, която ще свърши работа. Ако се фокусираме върху емоционалната страна, скрита под всички тези детайли, утре вечер ще изнесеш гениална реч.

— Знам си способностите. Аз съм гениален в инвестициите. Не съм гениален в речите. — Той погледна тетрадката ѝ. — Какво, по дяволите, имаше предвид с това за емоционалната страна?

— Проучванията показват, че публиката никога не запомня фактите или цифрите в една реч — запомня емоциите, които речта е предизвикала — каза тя. — Не можеш да вложиш прекалено много емоции в една реч за бизнес климата, така че ще се концентрираме върху една.

Той присви очи.

— Предизвиквам те да откриеш и един емоционален елемент в тази реч.

Тя му се усмихна самодоволно и посочи с химикалка една от бележките си.

— Ето го — споменаването на твоя ментор.

— Какъв ментор? — Джулиъс млъкна. — Искаш да кажеш човека, който ми даде първата работа, след като напуснах флота?

— Казваш, че този човек ти е дал възможност да си поемеш глътка въздух и те е научил как да разчиташ таблици с данни и счетоводни баланси.

— Първият ми работодател беше човек също служил във флота. Знаеше, че не е лесно да започнеш нов живот и цивилна кариера, особено ако си човек с ограничени умения като мен. Той ме нае за свой шофьор. Научих много, докато го слушах да води делови разговори на задната седалка на колата. Накрая станах негово момче за всичко.

В очите на Грейс блесна любопитство.

— И какво вършеше?

— Занимавах се с всичко и всички, които представляваха проблем за него. Работата ми покриваше обширни територии.

Тя почука с пръст по масата и обмисли чутото за момент.

— Мисля, че ще променим наименованието на поста ти за целите на речта. Момче за всичко звучи малко криминално. Шефовете на мафията и корумпираните държавни служители имат момчета за всичко.

Той я погледна над ръба на чашата си.

— Имаш ли по-подходяща дума?

— Изпълнителен административен асистент ще свърши работа. И това покрива доста голяма територия. — Тя се усмихна доволна. — Само от любопитство, как кандидатства за първата си работа?

— Изпратих резюмето си на отдел „Човешки ресурси“ в компанията. Не получих отговор. Така че отидох пред офиса на президента на компанията и седях там цял ден, всеки ден в продължение на седмица, докато на него не му писна да минава покрай мен и не се съгласи да проведе интервю за работа с мен.

Грейс сияеше одобрително.

— Това е. — Очите ѝ блестяха ентузиазирани. — Това е твоята история. Много ми харесва. Ще вдъхновиш всички в публиката.

— Така ли?

— Ще им кажеш да се огледат и да намерят поне един човек, който се затруднява да направи първата стъпка, и да му помогнат така, както твоят ментор е направил — отворил ти е вратата.

По гърба му полазиха тръпки.

— Искаш да изнеса мотивационна реч?

— Може и така да я възприемеш, ако искаш.

— Загубила си ума си — изрече отчетливо той. — В публиката утре ще има бизнесмени и техните половинки. Това не е мотивационен семинар.

— Публиката си е публика. Ще въздействаш на емоциите им. Работата ти е да накараш хората да се почувстват добри. Повдъхновени.

— Надали ще намериш много вдъхновени хора сред публиката утре. По-скоро няма да има нито един. Повярвай ми.

— Не съм съгласна — настоя Грейс. — Сигурна съм, че в тълпата ще има и известен брой самовлюбени нарциси. Статистически погледнато ще има и няколко социопати — да се надяваме, че няма да са от агресивния тип. Но мисля, че повечето ще бъдат хора, които поне

искат да се възприемат като добри хора. Работата ти е да им напомниш да се обърнат към доброто в себе си.

— За да се почувстват добре?

— Не, защото е въпрос на чест за всеки един от тях. Твоята работа е да им го напомниш.

— Говорим за бизнесмени, Грейс. Те се интересуват само от крайния резултат.

— Разбирам, че това е важно за тях. — Грейс се постара да не губи търпение. — И няма нищо лошо в това да се печелят пари. Очевидно ти се справяш с това много добре. Но знам, че честта е важна за теб. Ще бъде важна и за много от хората в публиката ти. Ако не друго, можеш да им напомниш, че имат златната възможност да оставят наследство. Наследство под формата на хората, на които те самите са станали ментори през живота си.

— Защо смяташ, че честта е толкова важна за мен?

Грейс се усмихна.

— Всички знаят, че няма бивш морски пехотинец.

Той не се сети за отговор, така че погледна тетрадката ѝ.

— Ти живееш в света на фантазиите. Не би ми хрумвало нито за миг да напиша реч, която да прилича на тази, която ти ми предлагаш.

— Ще започнем с твоята собствена лична история. Разкажи им как си получил първата си работа при мъжа, който е станал твой ментор. Довери ми се. Помагах на Спраг да пише мотивационните си речи. Знам какво правя. Гарантирам ти, че накрая публиката ще бъде готова да яде от ръката ти.

— Значи да им разкажа история, от която да се почувстват добре. А как, по дяволите, да я завърша?

— Мисли като морски пехотинец. Дай на публиката си мисия и ги изпрати да я изпълняват. Те ще се почувстват страхотно, след като завършиш, и точно това е важното.

Той я гледа мълчаливо известно време.

— Как научи, че съм бил във флота? — попита Джулиъс накрая.

— Баща ми е служил във флота. — Тя се усмихна замечтано. — Загинал при катастрофа с хеликоптер, когато съм била още бебе. Така и нямах възможност да го опозная. Но мама ми разказваше за него. Ето откъде знам това, което знам.

Джулиъс я гледаше мълчаливо.

— Добре. Ще опитам речта по твоя начин. Но те предупреждавам, ще бъде още по-голяма катастрофа, отколкото старата ми убийствено скучна реч. Не си падам по тези мотивационни глупости.

— Точно това е нужната нагласа. Мисли позитивно.

— Всъщност в тази ситуация имаш и нещо хубаво — каза той.

— Какво?

Той се усмихна бавно.

— Ще бъдеш там и ще видиш фиаското с очите си. По-късно ще мога да ти заявя: „Казах ти!“. Всеки обича да се оказва прав, не мислиш ли?

— Новата версия на речта ти ще пожъне успех. — Тя се изправи, прекоси кухнята и отвори вратичката на фурната. — Между другото, така и не ми каза името на първия си работодател — този, който е станал твой ментор.

— Харли Монтоя.

— Харли? — Грейс се обърна бързо, шокирана. — Съседът ти? Мъжът, който ти продаде къщата тук, в Клауд Лейк?

— Той.

Грейс се усмихна доволна.

— Това е много сладко.

— Сладко не е първата дума, която би хрумнала на човек, когато описва Харли.

16.

Работиха по речта до след девет, като междувременно си починаха, за да хапнат шишчетата с тофу и салатата от морски водорасли. Джулиъс откри, че и двете бяха изненадващо вкусни, поне в компанията на Грейс на отсрещната страна на масата.

— Това би трябвало да е достатъчно — каза Грейс и записа файла. — Публиката ти ще бъде очарована.

Той огледа бележките, които си беше направил в тетрадката.

— Не съм сигурен дали на някого ще му хареса, но със сигурност не е речта, която очакват от мен.

— Няма нищо по-добро от елемента на изненада, за да се събуди публиката. — Тя се изправи. — Трябва да се раздвижа малко. Дъждът спря. Искаш ли да се разходим?

Той погледна през прозореца.

— Навън е студено.

— Не чак толкова.

— И тъмно.

— Луната свети и по пътеката има лампи, а можем да си вземем и фенери за всеки случай.

Разходката на лунна светлина с Грейс изведнъж му прозвуча като отличен план. Щеше да му осигури извинение да постои с нея още известно време, може би дори щеше да намери начин да предложи плана си за оставане в апартамента му в града на следващата вечер.

Вече се чувстваше по-добре. Може би имаше някаква полза от глупостите с позитивното мислене.

— Права си — каза той. — След цялото това писане на речта, няма да ми дойде зле малко движение.

Тя се опакова в якето, с което той я беше оприличил на Червената шапчица. Той взе коженото си яке от облегалката на стола и го облече. Заедно излязоха на задната веранда. Грейс спря, за да заключи вратата.

Нощният въздух беше доста мразовит. Слязоха до езерото. Джулиъс изчака, за да види в коя посока ще тръгне Грейс. Ако завиеше надясно, щяха да тръгнат към града и пристанището. Наляво беше посоката към дома му. След него, в края на езерото, беше старият приют, скрит сред гъсто обрасли дървета.

Не се изненада, че Грейс избра да върви към светлините на града. Закрачи до нея. И двамата мълчаха известно време, но тишината не беше неловка, поне според него. Сребрилата лунна светлина блестеше по повърхността на езерото. Ниските лампи край пътеката създаваха верига от вълшебни светлини. Нямаха нужда от фенерите.

— Благодаря ти за помощта с речта — каза той след малко.

— Моля. Между другото, дължиш ми двайсет долара.

— Винаги си плащам дълговете.

— Благодаря ти, че ме разбра защо трябваше да купя новия хладилник. — Тя замълча. — Сега сме квит, нали.

— Квит?

— Услуга за услуга, нали знаеш.

— Аха. Разбрах. — Той рязко спря. — За теб проблем ли е да дължиш на някого услуга? Или само по отношение на мен се отнасяш така?

Грейс също спря.

— Не точно. Добре. Може би е само към теб. Още не съм сигурна.

— Още повече ме обърка.

— Просто не искам да ме възприемаш като някакво хоби — каза тя.

Той опита да проумее това. Не успя.

— Какво?

— Чу ме. — Тя обърна глава да го погледне. Качулката на якето хвърляше сянка върху лицето ѝ и той не можеше да види очите ѝ. — Мисля, че просто си отегчен. Не искам да останеш с впечатлението, че като се ангажираш с настоящите ми проблеми, ще намериш интересен начин да се... разсееш.

Той се взря в нея, а кръвта му кипна от бавно разгарящ се гняв.

— Това е най-глупавата логика, която съм чувал — каза ѝ дрезгаво. — Нищо чудно, че историята на връзките ти е толкова трагична.

— Историята на връзките ми? — Тя повиши глас възмутена. — Ти си човекът с провален брак зад себе си и без видими признаци да излизаш на срещи от развода насам.

— Кой ти каза това? — настоя да знае той.

— Айрийн ми е приятелка, забрави ли? Казах ѝ, че срещата не е минала добре, но че съм те наела да ме консултираш. Мисля, че тя се паникьоса. Реши, че трябва да зная нещо повече за теб.

— Ние сме страхотна двойка, а? — Той стисна раменете ѝ с две ръце. — Само да ти изясня, че не се ангажирам с проблемите ти, защото си търся с какво да се разсея.

— Така ли? А защо?

— Дявол знае защо.

Той я придърпа към себе си и залепи устни за нейните, преди тя да успее да каже нещо друго.

Той не си търсеше с какво да се разсее, но търсеше нещо и тъй като не можеше да го назове, беше склонен да се задоволи и със секс — стига да беше секс с Грейс.

За него тази целувка беше предопределена да се случи още от мига, когато Грейс влезе през вратата на Девлин и Айрийн предната вечер. Но Грейс явно се изненада. Направо застина.

В продължение на трите най-дълги секунди в живота му, той се запита дали не е допуснал ужасна грешка, разчитайки погрешно заряда в атмосферата помежду им.

Но на четвъртия удар на сърцето му той почувства как някаква тръпка премина през гъвкавото тяло на Грейс. Тя постави ръцете си върху гърдите му. И в следващия миг вече отвърщаше на целувката му. Отначало плахо, сякаш се колебаеше дали това е добра идея. Но той не отстъпи и опита да я убеди, че рискът си струва.

Тя се притисна към него и издаде мек, жален звук дълбоко в гърлото ѝ. После му отвърна жадно, със сексуална енергия, която го разтърси като светкавица.

Той спусна ръце от раменете ѝ надолу по якето, разкопча го и плъзна длани вътре, където ги намести върху пищната женствена извивка на ханша ѝ. Чувстваше се напрегнат, силно възбуден, забелязваше и най-малката подробност, свързана с Грейс. Уханието ѝ го омайваше. Не можеше да се насити на това да я докосва.

Нищо чудно, че не се беше интересувал от ходене по срещи толкова дълго. Беше чакал тази жена. Досега не го беше осъзнал.

Ръцете на Грейс се обвиха около врата му. Тя се приближи още повече, отвори леко уста. Изведнъж той се загуби в сладкия, изгарящ до болка копнеж.

Приглушеното изпиукване на мобилен телефон разби на парчета крехката красота на мига. Грейс замръзна. Той също.

— По дяволите — измърмори тихо Джулиъс.

Грейс се отдръпна и си пое рязко дъх.

И двамата погледнаха джоба на якето ѝ. Грейс извади бавно телефона и впери поглед в екрана.

— Имейл от Спраг Уидърспуун — прошепна тя. — Нийла не се отказва лесно.

— Ако приемем, че лудият изпращач наистина е Нийла Уидърспуун. — Заля го студена ярост. — Какво пише този път?

Грейс отвори имейла и го прочете с равен, безизразен глас.

— *Наслади се на настоящето, защото само то е сигурно.*

— Поредното утвърждение на Уидърспуун? — попита Джулиъс, макар да знаеше отговора.

— Да, но този път има още. — Гласът на Грейс леко потрепери. — *Остават трийсет и девет часа.*

— Звучи ми сякаш Нийла отброява четирийсет и осемте часа, които ти даде по-рано днес — каза Джулиъс. — Дай да видя телефона ти.

Грейс му го подаде безмълвно. Той прочете написаното, търсейки някаква следа във формата му, но определено изглеждаше като изпратено от имейла на Спраг Уидърспуун.

— Това решава нещата — заяви той. — Изглежда, че ще прекарам нощта при теб.

— *Какво?*

Шокираното ѝ възклицание не беше особено окуражаващо, но той си каза, че се е справял и с по-трудни преговори.

— Нийла Уидърспуун или който се представя за мъртвия ѝ баща изглежда твърдо решен да те изплаши до смърт. Не мисля, че е добра идея да оставаш сама — не и нощем.

— Джулиъс, оценявам предложението ти — каза тя със сериозно изражение. — Но има неща, свързани с мен, които не знаеш. Аз не

мога да спя дълбоко, особено когато съм под стрес. Сънувам кошмари, напоследък още по-често. Понякога ставам и ходя из къщата посред нощ. Хората го намират за... смуцаващо.

— Кои хора?

— Виж, предпочитам да не навлизам в подробности, става ли?

— Разбира се. Но просто разбери, че за мен не е проблем, ако се разхождаш из къщата посред нощ. Аз самият го правя от време на време.

Тя го изгледа неразбиращо.

— Така ли?

— Да. Правя го. Първо ще се отбием у нас. Трябва да си взема някои неща.

Тя вдигна пръст.

— Първо да се изясним. Ако ще спиш вкъщи, ще бъдеш в спалнята за гости.

— Ясно.

Той изчака, но тя явно не знаеше накъде да тръгне, така че той я хвана за ръка и я поведе обратно по пътеката.

17.

Минаха покрай къщата ѝ, покрай дома на Агнес Гилрой и после продължиха към малката ниша, където се намираше къщата на Джулиъс.

Джулиъс се качи по стъпалата към задната веранда и отвори вратата на кухнята. Светна лампите и се дръпна настрани, за да направи път на Грейс да влезе първа. Завладя я някакво странно, нервно чувство, когато влезе в кухнята му. Дълбоко любопитство пропи сетивата ѝ.

Вярваше, че кухните разкриват много за личността на човек. От тях можеше да се научи доста. Тази имаше ретро излъчване. Стари електроуреди, шкафове и плотове, сякаш беше попаднала в машина на времето. Но всичко — от старомодната газова печка и хромирания тостер до античната кафемашина — изглеждаше чисто, поддържано и готово за употреба.

Тук живееше бивш морски пехотинец, помисли си тя и едва прикри усмивката си. Електрическите кабели бяха грижливо обезопасени. Кутиите бяха прецизно подравнени и подредени по височина. Дори солницата и мелничката за черен пипер бяха строени. Грейс подозираше, че офисът на Джулиъс, както и апартаментът му в Сиатъл излъчваха същото чувство за ред и дисциплина.

— Ще приготвя няколко неща в една чанта и ще взема бръснарските си принадлежности — каза Джулиъс. — Изчакай тук. Няма да се бавя.

Тя обиколи бавно кухнята, попивайки излъчването на пространството. Всяко нещо ѝ нашепваше тайните на Джулиъс — той беше човек, който отдавна се беше научил да живее сам.

Той се появи в кухнята с черна чанта в ръка.

— Готов съм.

Грейс го погледна.

— Не е необходимо да си ми бавачка тази нощ. Искам да кажа, че е много мило от твоя страна и го оценявам, но...

Той прекоси разстоянието помежду им с две крачки и я накара да замълчи с една решителна и пряма целувка. Когато вдигна главата си, очите му бяха тъмни и напрегнати.

— Напротив — каза той. — Необходимо е. Приеми, че това е част от консултантските услуги, за които ме нае.

— Това е доста свободно тълкувание. Колко пъти си прекарвал нощта при някой свой клиент?

Той се усмихна бавно и дяволито, от което пулсът ѝ се ускори, но по добър начин. Аркрайт Алхимика.

— Всяка работа си има своите уникални изисквания — отвърна той. — Старая се да съм гъвкав и приспособим.

Никой от двамата не си мислеше за секс, каза си Грейс. Но знаеше, че тази идея витаеше на заден план като тлеещ огън, който можеше да изригне и стане неконтролируем, ако тя не внимаваше. Беше твърде скоро. Имаше твърде много неизвестни.

Излязоха на задната веранда. Джулиъс заключи. Задната врата на съседната къща се отвори, докато слизаха по стъпалата. Плешивата глава на Харли Монтоя блесна под лампата на верандата. Носеше кафяв панталон и избелял пуловер. Придвижи се до ръба на верандата и стисна парапета.

— Стори ми се, че чух нещо — избоботи той. — Добър вечер, Грейс. Какво правите вие двамата? Малко е късно за разходка край езерото, не мислите ли?

— Никога не е твърде късно за разходка край езерото — отвърна Джулиъс.

— Не ми пробутвай тези глупости — сръза го Харли. — Извини ме за грубия език, Грейс. Виждам, че носиш пътна чанта, Джулиъс. Двата сте решили да прекарате нощта в къщата на Елънд.

— Това е планът — потвърди Джулиъс. — Сигурно си чул, че някой я преследва.

— Да. — Харли погледна Грейс. — Агнес ми каза за плъха в хладилника ти. Наоколо има пълни откачалки. Но не се тревожи, Джулиъс ще се погрижи за теб.

— Джулиъс любезно предложи да остане при мен тази нощ, за да не бъда сама.

— Утре сутрин целият град ще знае — предупреди ги Харли.

Грейс отвори уста да обясни: *Той ще спи в спалнята за гости*, но това щеше да прозвучи, сякаш се оправдава, така че реши да си замълчи. Харли все едно сигурно нямаше да повярва. И никой в града нямаше да повярва на сутринта.

— Смятам да си прекарам алармена инсталация и може би да си взема куче — каза тя вместо това.

Харли изсумтя.

— Джулиъс е достатъчен. Доколкото го познавам, той може да замести и алармена система, и куче.

— Благодаря — обади се Джулиъс. — Ще приема думите ти като голяма похвала.

— Непременно. Грижи се за Грейс. Ще се видим утре.

Харли се върна в къщата. Вратата се затръшна зад гърба му.

Джулиъс хвана Грейс за ръката. Минаха през градината до портата, която водеше към пътеката.

Грейс огледа гъстата растителност.

— Ти ли се грижиш за двора си?

— Разбира се, че не. Харли поддържа и моята градина, и неговата.

Двамата поеха към къщата на Грейс.

— Харли беше прав — каза Грейс след няколко минути. — Фактът, че си прекарал нощта в дома ми, ще бъде известен на всеки жител на Клауд Лейк утре до обяд.

— Това проблем ли е за теб?

Тя се замисли.

— Не. Не е проблем. Проблем ми е да намирам мъртви плъхове и бутилки с водка в хладилника или някой да ми праща психарски имейли. Не ми е проблем, че ти си прекарал нощта в свободната спалня в дома ми.

— Харесва ми, че знаеш как да подредиш приоритетите си.

Когато стигнаха до къщата ѝ, Грейс извади чисти чаршафи от един шкаф. Заедно оправиха леглото в спалнята за гости.

По-рано Джулиъс беше заковал парче шперплат, за да покрие счупения прозорец. Другият прозорец беше цял, така че стаята не беше напълно изолирана от външния свят. Виждаха се облаците, които се движеха по нощното небе и скриваха луната. Отново се задаваше буря.

Оправянето на леглото се оказа смущаващо интимно занимание, поне за нея. Когато довърши пъхането на възглавниците в калъфките, вече усещаше как атмосферата в стаята е заредена с електричество.

Джулиъс се настани като у дома си с лекотата на бездомна котка — или на човек, свикнал да живее с вещи, побиращи се в един куфар. Тя го погледна върху широкото, прясно оправено легло.

— Банята за гости е в дъното на коридора — каза тя, твърдо решена да демонстрира същото невъзмутимо отношение към ситуацията, което Джулиъс демонстрираше. — Има и крекери със сусам, ако огладнееш.

— Благодаря — каза той.

Тя тръгна към вратата.

— Тогава ще ти пожелаая лека нощ.

Джулиъс я последва до вратата.

— Лека нощ.

Тя се поколеба, сякаш трябваше да каже още нещо. Но не знаеше как да повдигне темата за разгорещената целувка край езерото.

Грейс се обърна и тръгна по коридора. Усещаше очите на Джулиъс върху гърба си, докато не се скри в убежището на собствената си спалня.

Съблече се, нахлузи нощницата си, халат и чехли и отиде в банята, за да си измие зъбите.

Когато се появи от банята след малко, вратата към стаята на Джулиъс беше леко открената, но лампите бяха изгасени. Тя изчака малко. Като не чу никакъв звук откъм спалнята за гости, бързо се зае с ритуала си да провери всички ключалки и резета в къщата.

Поне не се налагаше да изпълни целия ритуал тази вечер, помисли си тя. Нямахше нужда да проверява дрешника в стаята на Джулиъс, нито да наднича под леглото му. Нещо ѝ подсказваше, че дори и там да се криеше чудовище, Джулиъс можеше да се справи с проблема.

Накрая изгаси лампите. Нощното осветление, което беше разположила стратегически из цялата къща, се включи и изпълни всички помещения, освен стаята на Джулиъс, с мекото си успокояващо сияние. Джулиъс явно беше изключил малката нощна лампа в стаята си.

Грейс се върна в спалнята си и известно време поседя на ръба на леглото, докато правеше упражненията си за дишане. По време на тази медитация, разни мисли винаги започваха да се вихрят и да ѝ пречат да се съсредоточи. Номерът беше да се фокусира отново и отново върху дишането.

Когато приключи и с това, се пъхна под завивките и се загледа в тънещия в сенки таван. Замисли се за решението да позволи на Джулиъс да прекара нощта в стаята за гости. За кратко успя да се убеди, че няма нищо лошо в това, че се беше съгласила, но бързо беше принудена да заключи, че това не беше особено добра идея. Нарушаваше едно от собствените си правила.

Но ѝ действаше успокоително, че нямаше да бъде сама тази нощ, ако чудовището се появеше от мрака.

Накрая се спря на едно от утвържденията на Уидърспуун: *Приемай предизвикателствата с творчески подход*. Нямаше представа какво означаваше това по отношение на Джулиъс, но ѝ звучеше успокоително.

Джулиъс се протегна на леглото, скръстил ръце под главата си, и се загледа в тавана на стаята. Мислеше за това как Грейс беше обиколила цялата къща, за да провери всички ключалки и резета, които той беше заключил по-рано. Освен това тя беше отворила и затворила всички шкафове и дрешници. Звучеше съвсем методично, сякаш го правеше всяка вечер.

На някои хора тази проверка би се сторила прекалено придирчива, но той я разбираше. Врагът можеше да се крие навсякъде.

18.

Някакво тихо шумолене я изтръгна от неспокойния сън и смътно застрашителните образи. Събуди се задъхана, с препускащ пулс. Отне ѝ няколко секунди да се овладее.

Ти си в окото на бурята — спокойна си и владееш положението.

Беше оставила вратата на спалнята си полуотворена. Докато се взираше, една тъмна сянка мина по коридора. Помете я паника. Седна бързо и отметна завивките, инстинктът ѝ подсказваше веднага да скочи на крака, за да има избор дали да се бие, или да побегне.

Разумът надделя. В коридора беше Джулиъс. Трябваше да е Джулиъс. Може би нещо го беше събудило.

Пулсът ѝ се успокои, дишането също. Проблемът беше, че не беше свикнала да има мъж в къщата — не и по това време. Взе халата си, пъкна крака в чехлите и излезе в коридора.

Предната врата тънеше в неочаквано дълбоки сенки. Отне ѝ известно време да осъзнае, че нощното осветление в стаята не светеше. Сигурно крушката е изгоряла, помисли си тя. Сутринта трябваше да я смени.

После видя Джулиъс. Стоеше до прозореца и гледаше навън през една пролука между завесите. Беше с черна тениска и спортния панталон, с който беше облечен по-рано вечерта. Краката му бяха боси.

— Какво има? — попита тихо тя. Пристъпи навътре в стаята. — Виждаш ли нещо?

— Не — отвърна Джулиъс. Отново се обърна към прозореца. — Просто ми се стори...

— Че някой наблюдава?

Джулиъс сви рамене.

— Нещо ме събуди. Сигурно по пътя е минала кола. Тук е адски тихо нощем.

— Ти си изгасил нощното осветление, нали?

— Не исках силуетът ми да се очертава на фона на завесите. Ще го включа отново, когато си лягам. — Той я погледна. — Става ли?

— Да, разбира се. — Грейс го прегърна. — Имам странното чувство, че някой ме наблюдава всяка нощ, откакто започнах да получавам онези проклетите имейли. Все си казвам, че си въобразявам.

— Някой наистина те наблюдава — просто не знаем дали този човек е тук в Клауд Лейк или на някое друго място. Когато разберем защо го прави, ще знаем и кой е.

Джулиъс прекоси стаята и спря пред Грейс. Целуна я по челото.

— Иди да спиш. Тази нощ не си сама.

— Знам. Благодаря.

Атмосферата отново се наелектризира от искрите на очакването. Сякаш стоеше на висока скала над бушуващи морски вълни, помисли си тя. Копнееше да скочи в тъмните тайнствени води, но беше сигурна, че евентуална връзка с Джулиъс би била крайно рисково начинание.

Мълчанието помежду им се проточи. Сякаш и двамата чакаха нещо важно да се случи.

Точно тогава Грейс осъзна, че тя е тази, която трябва да направи първата стъпка. Джулиъс оставяше на нея да вземе решението. Той знаеше как да чака, за да получи това, което искаше. Притежаваше търпението на ловец.

Този човек е различен. Не е просто един от многото. Трябва да обмислиш това.

Тя се овладя.

— Ще се видим сутринта.

— Ще бъда тук.

Това беше обещание.

Грейс се принуди да се върне в спалнята си. Този път, когато се пъкна в леглото, изпадна в дълбок сън. Не сънува нищо. Джулиъс стоеше на пост да я пази от чудовищата тази вечер.

19.

Беше студено и влагата на нощния въздух предвещаваеше дъжд, но наблюдателят в сенките не беше готов да напусне прикритието на дърветата.

Нощното осветление в къщата край езерото се беше задействало преди няколко минути. Някой беше станал от леглото — сигурно Грейс. Тя най-после започваше да осъзнава, че някой я преследва. Беше забавно да я види как изтърча да си купи нов хладилник днес. Бонус точки за тази реакция. И това ако не беше прекалено драматизиране. Нервите на жената явно бяха на предела си.

Ловът се развиваше според плана до неотдавна. Кой да знае, че играта ще се окаже толкова пристрастяваща?

Джулиъс Аркрайт беше непредвидено усложнение, но нищо особено. Той беше това, което военните наричаха лесна мишена.

А Грейс щеше да бъде още по-лесна мишена.

20.

Приглушеното скърцане на чакъл предупреди за пристигането на кола на алеята отпред. Грейс натисна бутона за запис на файла. Следвайки инструкциите на новия си консултант, тя опитваше да състави списък с уменията си.

Работеше усилено, откакто Джулиъс си беше тръгнал сутринта, но не беше отбелязала особен напредък. Страхуваше се, че не бяха много работодателите, готови веднага да наемат човек, чието най-изявено умение е да измисля утвърждения, свързани с позитивното мислене, и да списва блог на същата тема.

Тази сутрин имаше и други пречки за продуктивността ѝ. Спомените за закуската с Джулиъс постоянно смущаваха опитите ѝ да се съсредоточи върху задачата.

Беше открила, че е доста разтърсващо преживяване да се събуди и открие мъж в кухнята си — особено мъж, зает да ѝ прави кафе. Винаги си беше казвала, че когато се появи подходящият, ще преосмисли политиката си да не позволява на никого да прекарва нощта при нея, но някак това не се беше случвало досега.

Тази сутрин обаче се беше изправила пред реалността на присъствието на Джулиъс и още не можеше да реши дали той беше подходящият мъж за нея или не.

От своя страна, Джулиъс не беше проявил подобна колебливост. Той се държеше, сякаш ставаше и правеше кафе за двама им всеки ден. Заради празния хладилник закуската се състоеше само от препечени филийки, фъстъчено масло и няколко портокала. Хапването им в компанията на Джулиъс се беше оказало особено приятно преживяване. Зачуди се дали това трябваше да я тревожи или не.

Нямаше как да организират потеглянето му дискретно, Агнес ставаше рано. Тя излезе на верандата и весело помахна на Джулиъс, когато той тръгваше по пътеката към дома си. Грейс го видя през кухненския прозорец как спря и побъбри кратко с Агнес. Всички замесени се държаха, сякаш това беше нещо напълно обичайно.

Това наведе Грейс на мисълта, че Харли Монтоя беше прав. Новината, че Джулиъс беше прекарал нощта при нея, щеше да обиколи града до обяд. Разбира се, малко след девет Агнес потегли с малката си икономична кола. Тя обичаше да приключва с ангажиментите си за деня по-рано.

Беше се завърнала от мисията си преди час.

Грейс се изправи и отиде до прозореца. Рано сутринта беше валяло, но фронтът на бурята беше отминал и облаците се бяха разкъсали. Прогнозата обещавахе още дъжд следобеда, но засега зимното слънце грееше слабо.

Видя как БМВ-то рязко спря на алеята отпред. Грейс не разпозна колата, но когато видя мъжа, който слезе, изненадата и несигурността я накараха да се сепне.

— По дяволите — каза тя на глас в празната стая.

Не, помисли си тя, трябваше да има по-положително отношение към посетителя си. Това сигурно беше единственият потенциален работодател, който би могъл да се заинтересува от уникалните й умения.

Ларсън Рейнър освен това беше и сред заподозрените за убийството на Спраг.

Тя отвори вратата точно когато той посегна да натисне бутона на звънеца с пръста си с грижливо оформен маникюр.

Ларсън й се усмихна с патентованата си усмивка, която сякаш казваше: „Мога да оправя живота ти в десет лесни стъпки“. Синеок и тъмнокос, със слабо атлетично тяло, квадратна челюст, искрящо бели зъби, леко прошарени слепоочия и открити непринудени маниери, той беше идеалният актьор за ролята, която играеше в истинския живот. Беше роден за мотивационен лектор.

— Здравей, Грейс.

Спраг беше споменавал, че Ларсън е ходил на уроци по дикция в началото на кариерата си. Резултатът беше топъл звънлив глас, който въздействаше еднакво добре и по микрофон, и в личен разговор.

— Не те очаквах, Ларсън.

— Радвам се да те видя. — В топлите му очи се прочете дълбока загриженост. — Как си? Бях много разтревожен. Преживя нещо толкова травматично.

— Добре съм, благодаря. — Тя се постара да звучи възможно най-бодро и наперено.

Предната врата на съседната къща се отвори. Грейс излезе на верандата с чифт градинарски ножици в ръка. Грейс ѝ махна ентузиазирано. Агнес отвърна на поздрава и ножиците ѝ блеснаха от слънцето. Тя се усмихна весело, слезе по стъпалата и се зае с градинарските си занимания.

Грейс имаше предчувствие, че Агнес ще се отправи отново на покупки в града следобеда. Двама мъже посетители в къщата на Елънд за по-малко от двайсет и четири часа неминуемо щеше да предизвика вълнение.

На Грейс ѝ хрумна, че може да се възползва от любопитството на Агнес. Беше трудно да си представи, че Ларсън е убиецът, но едно нещо беше сигурно — Ларсън и Спраг не се обичаха. Съперничеството между двамата мъже беше дългогодишно. Не беше невъзможно Ларсън да е стигнал до убийство. Идеята да бъде насаме с него задейства няколко алармени звънци в главата ѝ. Агнес беше много удобен свидетел.

Грейс излезе на верандата и пусна вратата да се затвори зад гърба ѝ. Пристъпи към парапета.

— Агнес — извика тя. — Запознай се с Ларсън Рейнър. Може би си чувала за него. Много популярен мотивационен лектор. Ларсън, това е Агнес Гилрой.

— Колко вълнуващо — каза Агнес. Тя прекоси градината и стигна до живия плет, който служеше за ограда. — Виждала съм ви по телевизията, господин Рейнър. Такъв красив мъж. На живо сте също толкова хубав. Приятно ми е.

В очите на Ларсън проблесна нетърпение, но топлият му глас не издаде нищо.

— Удоволствието е изцяло мое, госпожо Гилрой — каза той.

— О, наричайте ме Агнес. Толкова мило от ваша страна да дойдете да навестите нашата Грейс.

— Ценя Грейс като колега. Тя преживя такъв тежък шок, сигурен съм, че сте чули за това. Исках да видя как е.

— Чудесна проява на загриженост — кимна Агнес. Тя се засмя и намигна на Грейс. — Толкова много интересни джентълмени са загрижени за теб напоследък, скъпа. Възползвай се, докато можеш.

Колкото повече остарява една жена, толкова по-ограничен става изборът ѝ.

Грейс усети как страните ѝ пламват.

— Благодаря ти за съвета, Агнес. — Тя се обърна към Ларсън и понижи глас. — Само да поясня, мисля, че ако наистина беше толкова загрижен за мен, щеше да се появиш много по-рано. Така че защо не влезеш, за да ми кажеш истинската причина за посещението си днес.

Ларсън примигна, очевидно едновременно изненадан и дълбоко засегнат от невъзмутимия начин, по който тя беше отхвърлила добронамереността му. В ъгълчетата на очите му се появиха миниатюрни бръчици и челюстта му се напрегна, но той я последва в къщата.

Тя го отведе в кухнята и се зае да прави кафе.

— Седни — покани го.

Ларсън се поколеба, после седна на един стол край масата.

— Кафе? — попита тя.

— Благодаря — каза той. — Бих пийнал едно кафе. Доста време шофирах от Сиатъл. Трафикът беше много натоварен тази сутрин. На магистралата имаше катастрофа.

— Надявам се да не го пиеш с мляко — каза Грейс. Наблюдаваше лицето му, докато сипваше вода в каната на кафемашината. — Хладилникът ми не работи. Очаквам да ми докарат новия днес следобед. Междувременно се наложи да изхвърля всички продукти, които бяха в този.

— Пия го без захар и мляко — отвърна Ларсън. Той погледна хладилника. — Този изглежда сравнително нов.

— Ще го продам — отвърна тя, за да смени темата.

Тя го гледаше изпитателно, но доколкото видя, Ларсън веднага загуби интерес към хладилника. Все едно не е в негов стил да се занимава с мъртви плъхове, помисли си Грейс. Тя сипа водата в машината, отмери кафето и натисна копчето за включване.

— Ще карам по същество — каза Ларсън. — Тук съм, защото искам да ти предложа работа във фирмата си.

Първото ѝ истинско предложение за работа, а дори не беше завършила още бизнес плана си. Нямахше търпение да съобщи на Джулиъс.

— Ясно — каза тя. — Поласкана съм, разбира се, но много мислих и не съм сигурна дали искам да остана в бизнеса с мотивационните лекции. Може би е време да се насоча към нещо различно.

— Съгласен съм — кимна Ларсън.

— Така ли?

Очите му блеснаха решително.

— Виж, имах си своите различия с Уидърспуун, но искрено се възхищавам на теб и способностите ти. Ти беше безценна за бизнеса, но Спраг не ти отдаде дължимото признание. Нещо повече, той не ти плащаше, колкото заслужаваше. Гарантирам ти, че ще удвоя заплатата ти.

Усещането, че Ларсън е отчаян, пробуди любопитството на Грейс повече от предложението му да удвои заплатата ѝ. Доколкото го познаваше, той беше изключително самоуверен и убеден в харизматичността си.

— Много щедро от твоя страна. Но истината е, че обмислям възможностите за съвсем различна кариера. Наистина не мисля, че съм родена да бъда асистентка на мотивационен лектор до края на живота си. *Животът става по-хубав, когато търсим нови предизвикателства*, както казваме ние в „Уидърспуун Уей“.

Това очевидно подразни Ларсън, но той продължи с излъчването на искрена загриженост.

— Естествено е да искаш да прецениш всичките си възможности — каза той. — Но не съм съгласен с негативния анализ на собствения си потенциал.

— Не говорех негативно — каза тя, скръсти ръце и се облегна на плота до кафемашината. — Казах, че търся нови предизвикателства.

— Талантът ти е в мотивационния бизнес. Проблемът е, че не си имала възможност да изследваш напълно възможностите. За това беше виновен Уидърспуун. Познавах го по-добре от всеки друг. Той беше страхотен, признавам му го. Но той използваше хората. Нещо повече, правеше го толкова добре, че повечето никога не осъзнаваха, че са били използвани, докато не станеше твърде късно.

— Това ми звучи твърде лично — каза тя спокойно.

Ларсън се намръщи.

— Признавам, че и аз съм един от хората, които той използва по пътя си нагоре. Виж, знам, че и ти, и всички останали в офиса чухте последния ни спор с Уидърспуун. Като загубих семинара за Маккормик, чашата преля. За пети път в рамките на шест месеца ми се обаждаше клиент, за да ми съобщи, че дадена компания няма да продължи съвместния си бизнес с фирмата ми. Във всеки един от тези случаи се оказваше, че вместо нас са избрали „Уидърспуун Уей“.

— Мислиш, че Спраг по някакъв начин е крадял договорите от теб?

Ларсън стисна ръката си в юмрук върху кухненската маса. Сякаш не забеляза това движение.

— Знам, че крадеше тези семинари от мен.

На верандата отекнаха стъпки и Грейс се сепна. Тя погледна през прозореца и видя Джулиъс. Той отвори вратата и влезе в кухнята с маниерите на човек, който има пълно право да се намира там. Прекоси разстоянието до Грейс, целуна я бързо и собственически, после се обърна към Ларсън.

— Имаш си компания — каза Джулиъс на Грейс.

Но Ларсън вече беше скочил на крака и се усмихваше широко. Ръката, която беше стисната на юмрук, сега беше протегната напред за ръкостискане.

— Ларсън Рейнър. Двамата с Грейс сме колеги.

— Не съвсем — вметна Грейс.

Но тя усети, че никой от мъжете не я слушаше. Бяха прекалено заети да се изучават един друг. Атмосферата се насити от тестостерон. Джулиъс и Ларсън се оценяваха един друг по начина, по който мъжете го правеха само в присъствието на жена, която и двамата искаха да обявят за своя.

Щеше да бъде по-ласкателно, помисли си Грейс, ако и Джулиъс, и Ларсън имаха желание да я отнесат на някое тайно място и да я обладаят. Но тя знаеше, че всеки от тях си имаше различни цели. Ларсън искаше да се възползва от доста разнородните ѝ таланти. А Джулиъс се възприемаше като неин закрилник.

— Джулиъс Аркрайт.

Мъжете се ръкуваха кратко. Жестовете им бяха отсечени и делови.

В изражението на Ларсън проблесна интерес.

— „Аркрайт Венчърс“?

— Точно — кимна Джулиъс.

Каза го небрежно, сякаш всеки притежаваше процъфтяваща инвестиционна компания, която боравеше с милиони. Но имаше и нещо друго в думите му — собственическото чувство, което ясно демонстрираше — че знае как и ще защити това, което беше негово. Може и да беше отегчен лъв, но все пак беше лъв.

Усмивката на Ларсън стана още по-широка и очите му грейнаха от възхищение. Грейс си помисли, че изражението му ѝ напомня за опитен търговец, забелязал потенциален клиент.

— Много се радвам да се запознаем — каза той. — Аз съм ваш почитател. Възхищавам се на това, което сте постигнали с компанията си. Имате невероятен талант за откриване на нови пазари и тенденции.

— За мен работят страхотни хора — каза Джулиъс.

Ларсън кимна смирено.

— Добрият лидер винаги отдава дължимото на служителите си. — Той насочи усмивката си към Грейс. — Дойдох тук днес точно защото много уважавам способностите на Грейс. Надявам се тя да се присъедини към екипа ми.

Погледът на Джулиъс буквално се вледени.

— Така ли?

Грейс му се намръщи предупредително.

— Ларсън дойде да ме посети и да ми предложи работа.

— Като каква? — попита Джулиъс.

— Точно описвах на Грейс какъв пост ѝ предлагам, когато вие се появихте — каза Ларсън. Той се усмихна на Грейс. — Надявам се да обмислиш предложението ми да станеш част от екипа на Рейнър.

— Аз не съм екипен играч — вметна Грейс.

— Ще имаш собствен офис и цялата свобода и подкрепа, от които се нуждаеш, за да твориш — заяви Ларсън. Сега говореше със сериозно изражение. — Повтарям, ще удвоя сумата, която Уидърспуун ти е плащал. Нещо повече, ако ми гарантираш, че ще останеш при мен минимум една година, ще ти дам комисиона от всички семинари, които осигуриш.

— Много щедро предложение — каза Грейс. — Но наистина трябва да си помисля. В момента са ми се струпали доста неща на главата и имам чувството, че е време да се насоча към друга кариера.

Усмивката на Ларсън загуби част от блясъка си.

— Разбирам, че си готова за нови предизвикателства. Аз мога да ти ги осигуря. Ако не си готова да станеш част от екипа ми, ще обмислиш ли варианта да работиш като мой консултант?

— Какъв консултант? — попита тя. — Ти си лидер в тази сфера. Всъщност сега, след като Спраг го няма, сигурно ще станеш най-търсеният мотивационен лектор в северозападните щати, може би и по цялото западно крайбрежие. Не мисля, че се нуждаеш от мен.

— Ето тук грешиш. — Ларсън вдигна ръка, за да я спре. — Няма нужда да скромничиш. Знам със сигурност, че ти си авторът на готварската книга, както и на блога на „Уидърспуун Уей“. Ти превърна Спраг в медийна сензация. Но той никога не призна заслугите ти, нали? Обзалагам се, че не ти е плащал и процент от семинарите.

Грейс застина. Джулиъс я погледна замислено. Тя се учеше да разгадава особените му изражения и беше относително сигурна, че сегашното не вещаеше нищо добро. Но той все пак замълча благоразумно.

— Накъде биеш с това, Ларсън? — попита тя тихо.

Ларсън прокара пръсти през косата си.

— Не е ли очевидно? Искам да поемеш всичко свързано със социалните медии в компанията ми. В допълнение искам да развиеш идеята за готварската книга и да я разработиш в поредица за лайфстайл на основата на позитивното мислене и твоите утвърждения. Да, знам, че ти си авторът им.

— С други думи ми предлагаш поста на таен автор на блога и книгите ти.

— Ами да — потвърди той. — И двамата знаем, че марката „Рейнър“ ще продава успешно блога и книгите. Но ти обещавам, че ще бъдеш добре платена и ще се погрижа приносът ти да бъде документиран през цялото време.

— Както казах, ще си помисля.

— Какво те спира? — Ларсън погледна скептично Джулиъс и после се обърна отново към Грейс. — Да не би някой да ти е направил по-добро предложение?

— Не — призна тя. — Все още се опитвам да реша накъде да продължа.

— Може да спечелиш добри пари, докато обмисляш това — вметна Ларсън. Той спря, за да подчертае думите си. — Има още нещо, което трябва да знаеш.

— Да?

— Ще отправя подобни предложения на бившите ти колеги Кристи Форсайт и Милисънт Чартуел. Искам целия ви екип. Мога да ви гарантирам, че сами ще си определите цената.

Грейс го погледна.

— Не се ли страхуваш, че някоя от нас е виновна за присвоените пари?

За нейна изненада Ларсън се засмя.

— Не си ли чула последните новини? Спраг е присвоил парите.

Грейс го изгледа слисана.

— Не разбирам.

Джулиъс отиде до кафемашината.

— Рейнър може би е прав. Дойдох тук, за да ти съобщя новината. Според следователите, които се занимават с финансовите документи, изглежда, Спраг Уидърспуун е отклонявал парите.

— Но парите си бяха негови — каза Грейс. — Защо ще ги краде?

— Поради куп възможни причини — отвърна Ларсън. — Една от тях е, че е използвал парите за цели, които е искал да запази в тайна.

— Например? — настоя да знае Грейс.

Ларсън сви рамене.

— Има слухове, че е бил пристрастен към хазарта.

— Това е... почти невероятно — заяви Грейс поразена.

Джулиъс си наля чаша кафе.

— Има и други причини, поради които един успешен предприемач да иска да скрие голяма сума пари. Експертите още проверяват счетоводните документи.

Тя го изгледа с любопитство. И двамата знаеха, че „експертите“ бяха негови хора от „Аркуайт Венчърс“.

— Въпросът с присвояването на парите отпадна — заяви Ларсън. Той извади една визитка и я подаде на Грейс. — Мисля, че когато полицаите най-после открият убицеца му, ще се окаже, че това е някой свързан с хазартната пристрастеност на Уидърспуун. Това е опасен свят. Ето личният ми мобилен номер. Обади ми се, ако имаш въпроси, по всяко време, денем и нощем. Скоро ще ти се обадя пак.

— Добре — каза Грейс. Не знаеше какво друго да каже. Все още не можеше да осмисли новината, че Спраг е бил комарджия.

— Ти си родена за мотивационния бизнес, Грейс — усмихна се Ларсън. — Просто се нуждаеш от шанс, за да блеснеш истински. — Той погледна часовника си. — Най-добре да тръгвам. Имам среща в Сиатъл.

— Така и не пи кафе — каза Грейс.

— Някой друг път, благодаря — отвърна Ларсън. — За мен беше удоволствие да се запознаем, Джулиъс. Ще бъда щастлив, ако имаме възможност в удобно за теб време да обсъдим с какво „Рейнър Семинар“ може да е от полза за компанията ти. Довиждане, Грейс. Ще ти се обадя скоро. Не знам колко време мога да оставя предложението си отворено.

Той излезе от кухнята и прекоси дневната. Грейс го последва и отвори вратата.

Ларсън слезе по стълбите и се качи в колата си. Джулиъс излезе и застана зад Грейс. Двамата изпратиха с поглед Ларсън, който излезе на главния път и изчезна.

— Изглежда леко отчаян — отбеляза Джулиъс.

— Мисля, че просто е много ентузиазизиран от плановете за бъдещето на компанията си.

— Не, това, което видях у Ларсън Рейнър, беше отчаяние. Ти му трябваш много, наистина. Трябва да си дяволски добра в този бизнес с позитивното мислене.

— Наистина имах талант да измислям утвърждения, а готварската книга се оказа много добра идея — призна Грейс. — Но не съм сигурна, че мога да работя за Ларсън.

— Защо не?

— Защото не мисля, че той е искрен, когато говори за силата на позитивното мислене — обясни тя. — Не казвам, че е лицемерен, но не е отдаден на идеята така, както беше Спраг. Спраг наистина искаше да помага на хората. Вярата му в позитивната енергия беше съвсем истинска. Той ме вдъхновяваше.

Джулиъс повдигна вежди.

— А Ларсън не те вдъхновява?

— Никак.

— Ето ти един съвет, свързан с търсенето на работа: ако искаш да работиш само за хора, които те вдъхновяват, ще откриеш, че потенциалните ти работодатели са изключително малък брой.

Грейс въздъхна.

— И аз се сетих за това.

21.

Тя първа се върна в кухнята и се обърна с лице към Джулиъс.

— Следователите наистина ли са убедени, че Спраг е използвал парите на компанията, за да прикрива загубите си от хазарт? — попита тя.

— На този етап това е просто една теория. Казаха ми, че има доста силни индикации, че случаят е точно такъв. Но не съм приел тази теория напълно, още не. Казах на моите специалисти да поровят по-дълбоко.

— Направо не мога да повярвам, че Спраг е бил комарджия. Но ако това е вярно, много неща се променят, включително и списъкът на заподозрените за убийството му.

— Не — възрази Джулиъс. — Заподозрените си остават същите. Остава и детайлът с бутилката водка. Никой професионален убиец, нает да очисти някого, не би си направил труда да проучи миналото ти, за да открие точно тази подробност. Не е имало нужда да го прави. Професионалистите успяват да свършат работата си, без да оставят улики. Мисля, че убийството е на много по-лична основа. Да не забравяме и въпроса с преследвача ти.

— Нещата стават все по-объркани.

— Не, мисля, че най-после започваме да откриваме някакъв модел. Но междувременно се радвам, че не прие веднага предложението на Рейнър, защото не ми харесва идеята да работиш за него.

— Защо не?

— Нещо у този човек не ми харесва.

— Той е професионален мотивационен лектор. Знаем твоето отношение към този бизнес.

— Той има талант да продава — отбеляза Джулиъс. — Що се отнася до мен обаче, той все още е в списъка със заподозрените за убийството на Уидърспуун.

— Спраг и Ларсън се скараха много жестоко малко преди Спраг да бъде убит — разказа Грейс. — Кавгата стана в личния офис на Спраг, но ние с Милисънт и Кристи бяхме в съседния офис по това време. Чухме виковете.

— За какво се караха? — попита Джулиъс.

— Спраг тъкмо беше спечелил договор за важен семинар в Лос Анджелис. Ларсън смяташе, че договорът е трябвало да бъде негов. Той обвини Спраг, че го саботира. Беше сигурен, че Спраг е използвал връзките си, за да внуши на клиента, че „Рейнър Семинарс“ изпитват финансови затруднения.

— Защо това би имало значение за хора, които наемат мотивационен лектор? — учуди се Джулиъс. — Нали финансовите проблеми биха направили един мотивационен гуру още по-мотивиран?

Тя го изгледа укорително.

— Не е смешно. Доколкото си спомням, темата на семинара беше „Подходът на позитивното мислене за успешно управление на финансите“.

Джулиъс се засмя.

— Добре, разбрах какъв е бил проблемът.

— Не би наел лектор по темата, чиято собствена компания е застрашена от банкрут.

Джулиъс се замисли.

— Вярно ли е, че Рейнър има финансови проблеми?

— Слуховете плъзнаха преди няколко месеца. Не знам дали са истина или не.

— Доколкото разбирам, Рейнър и Уидърспуун са имали сложни отношения?

— О, да — отвърна Грейс. — Двамата започнали като партньори и после нещо се прецакало. Откакто двамата са се разделили, в света на мотивационния бизнес се носят слухове за враждата помежду им.

Джулиъс се разсея за момент.

— Има свят на мотивационния бизнес?

— Да, и той не е малък — поне на нивото, на което се намираха Спраг и Ларсън.

— Имаш ли представа какво е причинило разрива помежду им?

— Била замесена жена. Втората съпруга на Спраг, не майката на Нийла. Доколкото знам, госпожа Уидърспуун била около трийсет

години по-млада от него и доста привлекателна. Очевидно Ларсън имал връзка с нея. Чувала съм, че мъжете се бият само за две неща — пари и жени.

— И аз съм чувал тази стара поговорка. Но не бих залагал твърде много на нея.

— Така ли? — Тя се вгледа в лицето му. — Защо?

— Не казвам, че мъжете не се бият за жени и пари. Просто казвам, че няма смисъл да се биеш за жена, която не те иска. А пък парите — винаги има още и можеш да ги спечелиш. Защо да рискуваш да попаднеш в затвор заради тях?

— Нямам представа — отвърна Грейс развеселена. — Но хората продължават да го правят постоянно. Затворите са пълни с хора, които са застреляли други хора заради пари или дрога. Има и много хора, които са убили други хора в пристъп на ревност и ярост.

— Не мога да оспоря този факт. Просто казвам, че това не са добри причини да убиваш.

Тя го гледаше как пие кафето си.

— Това е много дзен отношение.

— По-скоро е здрав разум. — Джулиъс отиде до прозореца. — Другият проблем с тази стара поговорка е, че пренебрегва някои съвсем сериозни мотиви за убийство.

Грейс напълни своята чаша.

— Какви?

— Власт и отмъщение.

Грейс се облегна на плота.

— Добре. Но и двата мотива биха могли да участват в сценария, при който Ларсън убива Спраг.

Джулиъс отпи от кафето си.

— Кога точно Ларсън Рейнър е имал връзка с жената на Спраг Уидърспуун?

— Много преди аз да започна работа при него. Може би преди четири или пет години.

— Рейнър оженил ли се е за нея?

— Не. Явно тя е получила добри пари от развода си и е продължила напред.

— Това прави ревността още по-малко вероятен мотив. Значи се връщаме на парите. Уидърспуун крадеше ли клиенти на Рейнър?

Грейс вирна брадичката си.

— Честно, не мисля, че Спраг е правил нещо подмолно. Но някои от клиентите на Ларсън наистина го напуснаха и избраха Уидърспуун.

Джулиъс кимна замислено.

— Благодарение на теб.

— аз успях да осъществя няколко идеи, които се отразиха добре на бизнеса — каза тя скромно. — Уменията ми са ограничени, но все пак ме бива за някои неща.

— А сега Ларсън Рейнър иска теб и уменията ти — каза Джулиъс. — Нищо чудно. Когато някой амбициозен политик загуби надпревара, едно от първите неща, които прави, е да опита да наеме ръководителя на кампанията на победителя. Същото се случва и в света на бизнеса.

Грейс махна с ръка.

— Мили боже, не съм някакво мотивационно оръжие, което се дава под наем.

— Трябва да признаеш, че би било интересен надпис върху визитката ти: *Оръжие за позитивно мислене. Дава се под наем. Утвърждения за начинаещи мотивационни гурута.*

— Понякога си мисля, че си готов на всичко, за да ме впечатлиш с цинизма си.

— аз съм прагматик.

— Дрънканици.

Джулиъс повдигна вежди.

— Дрънканици?

— Какво? Изненадваш се, че използвам тази дума ли?

Той се усмихна.

— Не бях мислил по въпроса досега.

— Уверявам те, че имам богат речник, но обикновено го спестявам, ако случаят не го налага.

— Това, че се определих като прагматик, наложи да използваш тази дума? — Джулиъс не звучеше обиден, само любопитен.

— Да. Вярвам, че това е точната дума в случая — отвърна Грейс твърдо. — Сигурно се мислиш за прагматик, защото можеш да вземаш трудни решения, когато се налага. Стигаш до сърцевината на

проблемите по-бързо от всеки друг и не виждаш смисъл да се интересува от емоциите, довели до определен резултат.

Джулиъс кимна замислено.

— Бих казал, че това е добро обобщение на личната ми философия.

— Чуй нещо, Джулиъс — ти не би хвърлил някой невинен човек под автобуса само за да сключиш дадена сделка или да постигнеш целите си. Може да си циник, но си имаш свой код на честта и се придържаш към него.

Той поклати глава, видимо изненадан от наивността ѝ.

— Защо си толкова сигурна?

Тя се усмихна.

— Ако беше избрал да си лошият, щеше да играеш ролята си много по-добре.

22.

Новият хладилник пристигна четирийсет и пет минути след като Ларсън Рейнър си тръгна. Доставчиците услужливо изключиха и преместиха стария хладилник под навеса на задната веранда. Увиха го в дебели найлони, за да не пострада от стихииите на времето, докато Грейс успееше да го продаде.

Джулиъс видя облекчението ѝ, когато оскверненият уред най-после изчезна от кухнята. Разбираше я.

Новият прозорец беше инсталиран час по-късно. След това Грейс настоя да отиде да напазарува продукти, с които да зареди лъскавия нов хладилник.

Докато се погрижат за всичко това, стана почти един часа преди Джулиъс да успее да се заеме за работа и да обясни някои факти за бизнеса на новата си клиентка.

— Да си изясним едно нещо — каза той. — Талантът да пишеш бодряшки утвърждения, които карат човек да се почувства по-добре и да вярва в себе си, не се счита за полезно умение в повечето могъщи и добре плащащи компании.

— Може би ми трябва някоя не толкова могъща — предположи Грейс.

— И те не останаха много — обясни Джулиъс. — А и какво да кажем за ниското заплащане в малкото евентуално останали такива?

— Добър довод.

— Трябва да намерим различен начин, по който да опишем уменията ти.

— По колко различни начини може да се каже, че умея да измислям оптимистични утвърждения? — попита Грейс.

— Още не знам — каза Джулиъс. — Но да опитаме да мислим позитивно, става ли?

Тя го изгледа навъсено.

— Не е смешно!

— Точно така. Да се залавяме за работа.

Дъждът заваля отново, но в камината гореше огън и Джулиъс установи, че в малката къща беше уютно и приятно. Работата по резюмето на Грейс не вървеше добре, но Джулиъс вече беше заключил, че няма нищо против да работят по него дълго време, щом това означаваше той да е в компанията на Грейс.

Телефонът иззвъня точно когато Грейс стана да направи чай. Джулиъс я видя как се сепна леко, въпреки че това беше нормално обаждане, а не сигнал за нов имейл.

Грейс вдигна. Разговорът беше кратък.

— Да — каза тя. — Да, разбира се. — Погледна часовника. — Мога да бъда там в два и половина или три, ако движението не е прекалено натоварено.

Тя затвори и погледна Джулиъс.

— Обаждаше се някой от сиатълската полиция. Оказва се, че е имало влизане с взлом в офиса на „Уидърспуун Уей“. Полицаяте не са сигурни точно кога е станало и не могат да определят дали нещо ценно е било откраднато. Но тъй като има вероятност инцидентът да е свързан със смъртта на Спраг, ни помолиха да отидем в офиса и да опитаме да установим какво липсва.

— Кои вие? — попита Джулиъс.

— Ние трите, които работехме за Спраг — обясни Грейс. — Милисът и Кристи също са извикани да огледат.

— Е, все едно планирахме да пътуваме до града днес следобед за проклетата вечеря и благотворителния търг — каза Джулиъс. — Аз ще свърша това-онова в офиса, докато ти и приятелките ти разговаряте с полицията.

— Добре.

— А за довечера...

Тя усети как всичко в нея се напруга леко.

— Да?

— Изглежда, че се очертава да ти правя компания през вечерите, докато не се реши проблемът с преследвача.

— Да?

— Какво ще кажеш да прекараме нощта в града? Мислех, че няма смисъл да се тормозим с дългото пътуване дотук през нощта. Имам спалня за гости в апартамента си.

Тя обмисли предложението му. Той беше прав. По един или друг начин, те щяха да прекарат нощта под един и същ покрив. Какво значение имаше дали това щеше да стане в Клауд Лейк или в Сиатъл?

— Ще си приготвя багаж за една нощ.

Джулиъс се усмихна и за момент тя се замисли за рисковете от това, че флиртуваше с Големия лош вълк.

23.

— Негодникът е опустошил това място — съобщи Милисът. — Който е направил това, трябва да е бил адски ядосан, че не намира това, което е мислел, че Спраг е скрил тук.

— Ченгетата не са сигурни, че обирът е свързан с убийството — напомни й Грейс. — Чу полицая. Според тях е възможно да е случайно влизане с взлом. Казаха, че е вероятно някой наркоман да е забелязал, че офиса стои празен от известно време.

— Липсват единствено лаптопите — каза Кристи. — Те са винаги първото нещо, което се краде в такива случаи.

Трите стояха в приемната на „Уидърспуун Уей“. Един полицай беше направил списък на липсващите неща и си беше тръгнал преди малко. След това фирмата, управляваща имота и дала офиса под наем на „Уидърспуун Уей“, беше позволила на всички бивши служители да вземат личните си вещи от офиса. Представител на фирмата чакаше отвън в коридора, за да заключи, след като те приключеха.

За пръв път пускаха някоя от тях да влезе в офиса след деня, когато Грейс откри мъртвото тяло на Спраг. Кристи и Грейс бяха донесли картонени кутии, в които да съберат малкото неща, които бяха останали в бюрата им. Милисът беше с лъскав твърд куфар на колелца.

Жълтата лента за ограждане на местопрестъпление беше свалена, но офиса изглеждаше като ударен от ураган. Милисът беше права, помисли си Грейс. Който беше претърсил мястото, трябва да е бил адски ядосан заради малкото ценни неща в офиса.

Спраг беше участвал в интериорния дизайн на офиса. Беше настоял помещенията да отразяват вътрешния баланс на спокойствието и хармонията, на които учеше хората. За тази цел беше наел дизайнер с минималистичен подход. Палитрата на цветовете беше от сиво до мръснобяло. Единствените цветни акценти идваха от пищните цветя в стъклени вази. Кристи отговаряше за редовната им подмяна със свежи цветя. Спраг често отбелязваше, че тя има усет за цветята.

Бюрата в индивидуалните офиси бяха супермодерни, проектирани така, че да скрият високотехнологичното оборудване на съвременния корпоративен свят. С едно леко докосване на малкия контролен екран върху всяко бюро компютърът, телефоните и останалите машини се скриваха под идеално гладката и изчистена повърхност, за да се постигне дзен ефект.

За да довърши впечатлението, Спраг беше довел експерт по фън шуй, който да подреди мебелите, така че да са правилно ориентирани. Всички важни елементи като малък фонтан в ъгъла бяха инсталирани от експерта. Сега фонтанът беше пресъхнал.

— Чудя се защо Нийла Уидърспуун не е прибрала лаптопите лично — каза Милисът.

— Какво да прави с тях? — учуди се Кристи. — Не мога да си я представя да ги продава в „Ибей“.

— Имам чувството, че напоследък Нийла се е съсредоточила върху други неща — намеси се Грейс.

Кристи обви ръце около тялото си и поклати глава:

— Мисля, че полицаите са прави. Сигурно няма връзка между обира и случилото се с бедния Спраг. Грейс, помня, че каза, че нямало следи убиецът да е взел нещо от дома на Спраг в нощта на убийството.

— Точно така — потвърди Грейс. — Макар че, честно казано, не съм се бавила да оглеждам подробно. Излязох от къщата възможно най-бързо.

Милисът изсумтя.

— Много мъдър ход.

— Все пак не забелязах да има нещо разместено — продължи Грейс. — И във вестниците не писаха нищо за обир като евентуален мотив за убийството. Ако убиецът е същият човек, претърсил офиса, би било логично да открадне някои от ценните вещи на Спраг.

— Що се отнася до мен, липсващите лаптопи са проблем на Нийла — заяви Милисът. — Предполагам, че сте чули слуховете за малкия проблем на Уидърспуун с хазарта?

— Да — кимна Грейс. — Но ми е трудно да повярвам, че е изплащал дългове от хазарт.

— И аз не мога да повярвам — обади се Кристи.

— Е, аз пък го вярвам и това обяснява доста неща — заяви Милисът. — За мен това е и огромно облекчение, казвам ви. Като

счетоводител на компанията се страхувах, че съм начело на списъка на заподозрените в присвояване на парите. Сега проблемът ми е да си намеря нова работа. Предполагам, че и вие сте получили обаждане от Ларсън Рейнър?

— Да — потвърди Кристи. — Обмислям го, но ще изчакам, докато е сигурно, че Ларсън няма нищо общо с убийството на Спраг.

— Ларсън дойде до Клауд Лейк, за да ми предложи работа в „Рейнър Семинарс“ — разказа им Грейс. — Не съм сигурна какво ще правя. Кристи е права, ще бъде по-лесно да реша, когато се разбере кой е убил Спраг.

Милисът се засмя.

— За разлика от вас двете, аз не съм толкова придирчива в избора на работодател. Нуждая се от работа, а „Рейнър Семинарс“ ще се опитат да завладеят мотивационния бизнес в тази част на страната. Ще приема предложението на Ларсън.

Кристи погледна една купчина увехнали цветя, които бяха извадени от вазата на бюрото ѝ и хвърлени на пода.

— Какво точно се очаква да свършим, освен че ще вземем личните си вещи? Надявам се, че не очакват да почистим офиса.

Рецепцията беше командният пункт на Кристи и тя го беше ръководила гениално, справяйки се с организацията на семинарите и контактите с медиите.

— Не знам за вас двете — каза Милисът и се отправи към офиса си с малкия куфар, — но ако някой си мисли, че ще чистя тук, не е познал. Този, който е влязъл с взлом, е виновен за бъркотията, не аз. Ще разчистя само бюрото си.

Тя изчезна в офиса си.

— Това е толкова тъжно — промълви Кристи.

Тя се отпусна на ергономичния си офис стол и взе една снимка в рамка на семейството си, която беше преобърната върху бюрото. Много внимателно я прибра в кутията.

— Имаш ли някое утвърждение за нас, Грейс? — провикна се Милисът от съседната стая.

— Какво ще кажете за: *Днес ще бъде отворена за нови възможности?* — предложи Грейс. — Използвах го с рецептата за печено резене.

— Мразя резене — извика Милисът.

Чу се затръшване на чекмеджета.

Кристи направи физиономия и посочи с глава към офиса на Милисът.

— Тя ще се оправи — каза съвсем тихо.

Грейс се усмихна.

— Може би. Междувременно ние с теб трябва да помним, че благодарение на Спраг притежаваме уникални умения, които бихме могли да продадем на следващия си работодател.

— Моля те не рецитирай повече утвърждения. Искам да се отдам на мрачното си настроение.

— Добре.

Тя отиде до вратата на офиса си и огледа хаоса вътре. Папките бяха извадени от чекмеджетата и хвърлени на пода. Нямаше кой знае какво да събира, помисли си тя. Не държеше почти никакви лични вещи в офиса. Нямаше място за такива неща в минималистичния интериор.

Постави кутията върху бюрото и започна да събира малкото си лични притежания — голямата чаша за кафе с логото на „Уидърспуун Уей“, синия шал, който държеше в най-долното чекмедже за дните, когато отоплението в офиса не работеше добре, чифт маратонки, които обуваше, когато излизаше в обедна почивка в близкия парк, за да изяде обяда си на въздух.

Тъкмо прибираше кутията с подбрани пакетчета чай, когато чу познатия дрезгав глас във външния офис.

— Не докосвайте нищо — заповяда Нийла Уидърспуун. — Абсолютно нищо. Това е офисът на баща ми. Ако някоя от вас изнесе и една химикалка, ще ви обвиня в кражба.

— Спокойно, скъпа. Сигурен съм, че са дошли за личните си вещи. Чу какво каза пазачът във фойето. Той наблюдава офиса.

Грейс разпозна гласа на Бърк Марик. Мелодичен и звънлив, той би му помогнал да стигне далече в мотивационния бизнес.

Грейс се върна на прага на офиса си. Нийла стоеше в средата на приемната и трепереше от ярост. Острите ѝ черти бяха изкривени от гняв. Повече от всякога приличаше на луда вещица.

Бърк постави длан върху рамото ѝ, сякаш смяташе, че трябва да я възпре, за да не се нахвърли на Кристи.

Нямаше съмнение, че Нийла си беше намерила впечатляващ годеник. По отношение на външността си Бърк беше спечелил от генетичната лотария. Той знаеше и как да се облича, така че да подчертава невероятните си зелени очи, блестяща тъмна коса и стегната физика. Само по вида му една жена можеше да отгатне, че го биваше много в леглото.

— Махайте се оттук, веднага — изсъска Нийла. — Нямате право да влизате.

— Повикаха ни от полицията, а управителят на сградата ни каза, че можем да вземем личните си вещи — обясни Кристи спокойно. — Не се тревожи, не е останало нищо ценно за крадене, освен столовете и бюрата. Успех в продажбата им на пазара за използвани офис мебели.

Нийла стисна ядосано скъпата си дизайнерска чанта.

— Казах ви, омитайте се. Веднага. Всичко тук — всичко, което е принадлежало на баща ми, сега е мое. Аз съм единствената наследница, ако не сте разбрали. Тръгвайте или ще повикам полиция и ще ги накарам да ви арестуват за кражба.

Милисът се появи на вратата на офиса си.

— Не се тревожи, Нийла, и без това си тръгнахме. — Тя погледна Кристи и Грейс. — Нали?

Кристи въздъхна и взе в ръце картонената кутия.

— Да.

Грейс се върна в офиса си, взе своята кутия и я изнесе в приемната. Трите се отправиха към вратата.

— Чакайте! — извика Нийла. — Дайте да видя какво носите в тези кутии.

Бърк отново докосна рамото ѝ, този път малко по-настойчиво.

— Не се тревожи, Нийла. Сигурен съм, че са взели само лични вещи.

— По дяволите, не им вярвам — изпищя Нийла. — Не разбираш ли? Една от тях е убила баща ми.

Всички притихнаха слисано. Грейс се осъзна първа. Тя отиде до Нийла и ѝ подаде кутията.

— Ето виж — каза тя. — Една прекрасна чаша и пакетчета билков чай. Вземи ги, ако искаш. Шала не ти го давам, обаче. Сестра ми ми го подари за рождения ден.

Нийла погледна кутията със стиснати устни.

Кристи я последва със своята кутия.

— Ето, Нийла. Заповядай. Пакетче салфетки и снимка на семейството ми.

— Не мога да повярвам, че правим това — измърмори Милисът. Тя се наведе с високите си токчета и отвори куфарчето, в което имаше два шала, чифт обувки и чаша за кафе. — Не мисля, че шаловете ще отиват на тена ти, Нийла. Черното е твоят цвят, не мислиш ли?

— Махайте се. Всичките — прошепна Нийла. — И не се връщайте.

— Добра идея — съгласи се Милисът.

Тя се изправи и задърпа куфарчето си към вратата. Грейс и Кристи я последваха. Трите се отправиха към асансьора мълчаливо. Милисът натисна бутона.

— Тази жена е луда — каза тя.

— Всички знаем, че връзката с баща ѝ беше изпълнена с горчивина — напомни им Грейс. — Сега, когато него го няма, тя трябва да приеме факта, че никога няма да може да оправи отношенията си с него. И това я кара да скърби.

Кристи изсумтя.

— Как ли пък не. Никога не е опитвала да се сдобри с баща си. Бог е свидетел, че той искаше двамата да се разбират. Но се кълна, че на нея ѝ харесваше да го вини за проблемите си. Казвам ви, тя е убила Спраг.

— Не бих се изненадала — каза Милисът. Тя отново натисна бутона на асансьора и погледна назад към вратата на офиса. — Тя е единствената наследница, нали?

Грейс проследи погледа ѝ.

— Имам чувството, че Господин Перфектен е на различно мнение.

Милисът се усмихна студено.

— Съгласна съм с Кристи. Нищо чудно двамата да са планирали убийството заедно.

— Пада им се, че парите ги няма — заяви Кристи.

24.

Това беше моето пътуване. Нямахме да бъда тук днес, ако не бяха нещата, на които ме научи Харли Монтоя. Мнозина могат да обърнат поглед назад и да назоват хората, които са им дали шанса и напътствията, от които са се нуждаели в някой критичен момент от живота си...

Грейс най-после си позволи да диша. Джулиъс се справяше добре на подиума. Разбира се, от него нямаше да излезе мотивационен лектор или политик. Но изнасяше новата версия на речта си с увереност, която се възприемаше добре от публиката.

Нищо не привличаше вниманието на хората така, както силна доза страст, а Джулиъс беше вложил в думите си повече от достатъчно, за да развълнува публиката си. Затъмнената бална зала беше притихнала от самото начало, когато стана ясно, че речта няма да съдържа скучни факти и числа. Не се чуваше дори подрънкване на чаши или вилици, откакто Джулиъс беше започнал да говори. Дори сервитьорите бяха спрели и слушаха в дъното на залата.

... Тези от нас, които сме постигнали успех в света на бизнеса, сега сме изправени пред възможността да упражним истинска власт — такава, която оставя трайно наследство, която променя живота на хората.

Огледайте се и намерете поне един човек, който ви напомня за вас самите, когато сте започвали. Спомнете си какво сте направили правилно и какво сте сгрешили по пътя си. Фокусирайте се върху нещата, които си спомняте с чувство на гордост, защото знаете, че сте постъпили правилно, почтено, дори и това да ви е струвало пари или сключването на някой договор. Предложете тези уроци на човека, който ви напомня за вас самите, този, който още опитва да реши точно какво представлява и какъв иска да бъде. Мисията ви е да помогнете в оформянето на бъдещето.

Джулиъс вдигна листите с бележките си, обърна се и прекоси повдигнатия подиум. Минаха няколко секунди преди публиката да

осъзнае, че речта е свършила. Добър знак, помисли си Грейс доволна. Винаги си оставяй копнеещи за още.

Аплодисментите избухнаха в залата точно когато Джулиъс тръгна да слиза от подиума. Когато той вече беше долу, половината хора в залата бяха на крака. Докато той стигна до масата, където седеше с Грейс и останалите, цялата публика се беше изправила и го аплодираше бурно.

Грейс знаеше, че буквално сияе. Тя се усмихна на Джулиъс.

— Това беше чудесно — каза му тихо тя. — Беше великолепен.

— Чак великолепен, надали. Но поне този път не заспах.

Без предупреждение той я издърпа в прегръдката си и я целуна. Не беше дълга, страстна прегръдка, просто кратка триумфална целувка, която създаде непогрешимото усещане за интимност. Целувка, каквато си разменят влюбените.

Това се хареса на тълпата. Може би още повече от речта, помисли си Грейс.

Целувката я остави изчервена, без дъх и смутена от това, че всички наоколо се усмихваха.

Джулиъс дръпна стола ѝ, за да седне.

— Благодаря — каза той, така че само тя да го чуе. — Длъжник съм ти.

— Не — отвърна бързо тя.

— Да — настоя той шепнешком и стисна облегалката на стола ѝ. — Седни, моля те. Никой няма да седне, докато не седнеш ти.

— А, да. — Тя се огледа наоколо. Хората още стояха прави, но аплодисментите стихваха. Определено беше време да седне.

Настани се на стола си. Джулиъс го намести напред и седна до нея. Всички останали заеха местата си.

Тихи поздравления прозвучаха на масата им. Един banker, който седеше през две места, искаше да чуе мнението на Джулиъс за някакви предстоящи финансови регулации. Грейс посегна към чашата си с вода — и едва не я изпусна, когато ръката на Джулиъс намери нейната под масата.

Той нежно стисна пръстите ѝ. Това дребно движение беше не по-малко интимно от целувката, може би дори повече. *Той ти благодари, че го спаси от адски скучната реч. Облекчен е, че речта е зад гърба*

му. Благодарен ти е за предложенията. Не влагай прекалено много в това стисване на ръката.

Водещият търга зае отново мястото си, благодари на Джулиъс за речта и премина към следващата точка от програмата за вечерта — заключителните думи и напомнянето, че търгът ще започне след двайсет минути в главното крило на музея. И че ще се приемат и наддавания в последния момент.

Отново всички се изправиха на крака. Около Джулиъс бързо се събра група хора. Сякаш половината зала искаше да говори за нещо с него. Мнозина от хората й се струваха смътно познати. Грейс знаеше, че е виждала лицата им във вестниците и по местните телевизионни канали.

Тя започна да се отдръпва настрани, за да пусне другите да се приближат до Джулиъс. Той не обърна глава, но протегна ръка и стисна китката й.

Тя спря, наведе се към него и прошепна в ухото му:

— Отивам до тоалетната.

Той прекъсна разговора, който водеше по темата за липсата на държавни субсидии за високотехнологични изследвания, и я погледна.

— Ще те чакам във фойето — каза и пусна ръката й.

— Няма да се бавя — обеща тя.

Грейс си проправи път през тълпата. Усещаше любопитните погледи, които привличаше, преди да успее да се скрие в спокойствието на празния коридор. Спря за момент, за да се овладее, забеляза табелката на тоалетната в дъното на коридора и се отправи нагам.

Имаше три други жени на дългата редица с мивки, когато Грейс влезе. Те й кимнаха, сякаш я познаваха, и се усмигнаха. Тя беше напълно сигурна, че не е срещала никоя от тях, но им отвърна с усмивка и се отправи към една от кабинките. Така става, като прекараш цялата вечер до Джулиъс, помисли си тя. В Клауд Лейк беше лесно да се забрави колко важно място заема той в бизнес общността на северозападните щати.

Когато излезе от кабинката, жените си бяха тръгнали. Тя въздъхна облекчено, че е сама и отвори чантата, за да извади червилото си. Вратата отново се отвори, точно когато попиваше със салфетка нанесеното червило.

Новодошлата беше впечатляваща жена на около трийсет и две-три години. Русата ѝ коса беше стегната в красив кок. Носеше елегантна черно-бяла коктейлна рокля и черни обувки с висок ток.

Очите на жената подсказаха, че е разпознала Грейс точно както бяха реагирали и трите жени по-рано. Но новодошлата не се усмихваше.

— Ти си с Джулиъс тази вечер. — В гласа ѝ прозвуча някаква мрачна решителност, сякаш се конфронтираше с враг и се готвеше за битка.

— Той ме покани да го придружа тази вечер — отвърна Грейс.

Напрежението в атмосферата беше смуцаващо. Тя изчака, несигурна как да постъпи. Жената препречваше пътя ѝ навън, може би случайно, а може би нарочно.

— Аз съм Даяна Хейстингс — представи се жената. Думите ѝ звучаха натъртено, сякаш опитваше да потисне някаква бурна емоция. — Бившата съпруга на Джулиъс.

— Разбирам. — Грейс погледна към вратата. Неловката ситуация ставаше критична. Трябваше да се измъкне възможно най-бързо. Каквото и да се заформяше тук, беше сигурна, че то нямаше да свърши добре. — Аз съм Грейс Елънд. Приятно ми е да се запознаем. Ако нямате нищо против, трябва да се върна във фоайето. Някой ме чака.

— Джулиъс. Той те чака.

— Да, всъщност.

— Значи ти си новата приятелка. — Даяна изглеждаше развеселена. — Не си точно неговия тип, нали?

— Нямам представа какъв е неговият тип и освен това грешите. Дватама с Джулиъс сме само приятели. Той ме консултира за един бизнес план.

Това беше отчасти вярно, помисли си Грейс. Бяха си разменили няколко целувки, но не спяха заедно. А частта с бизнес плана беше относително точна.

— Джулиъс не целува приятелите си така, както целуна теб пред публиката тази вечер — заяви Даяна. — Никой мъж не целува жена по този начин, освен ако не иска всички да разберат, че спи с нея.

— О, за бога, госпожо Хейстингс, Даяна. С Джулиъс се познаваме съвсем отскоро. Беше среща с непознат, уредена от

приятели. Тази вечер просто правя услуга на Джулиъс. Имаше нужда от дама за това събитие и аз... се съгласих.

— Не. — Даяна поклати глава убедено и пристъпи навътре. — О, не се съмнявам, че си се съгласила. Джулиъс е много добър в манипулирането на хората, за да получи това, което иска. Но знам, че вие двамата спите заедно. Това беше очевидно тази вечер.

Грейс усети как губи търпение.

— Не е вярно, но дори и да беше, това вече не ви влиза в работата, нали?

Даяна стисна ядосано златистата си чантичка.

— Не ми пука изобщо дали спиш с него. Предполагам, че би трябвало да изпитвам някакво съчувствие. Сигурно си същата наивница като мен, когато се омъжих за него. Но знаеш ли какво? Не мога дори да те съжаля. Не ми пука дали вие двамата имате връзка. Ясно ли е?

Ситуацията ставаше все по-взривоопасна. Лицето на Даяна беше зачервено, очите ѝ гледаха диво. Грейс инстинктивно смекчи гласа си.

— Съвсем ясно. Казахте ми какво мислите, така че сега искам да тръгвам.

Тя направи крачка напред, с намерението да заобиколи Даяна и да стигне до вратата.

— Не, не съм казала какво мисля. — Даяна не помръдна. — Твой е, нямам нищо против това. Джулиъс е студен, безмилостен и пресметлив, но това е твой проблем, не мой. Искам да му предадеш едно съобщение.

— Ако имате да му кажете нещо, защо не говорите лично с него? Можете да го направите веднага. Той чака във фоайето. Сега ще ме пуснете ли да мина?

Даяна не отстъпи. Стискаше чантичката си толкова силно, че кокалчетата ѝ бяха побелели.

— Кажи на копелето, че знам какво прави — каза тя. — Кажи му, че всички в Сиатъл знаят.

Грейс се чудеше дали ще успее да мине покрай Даяна, без да я докосне. Съмняваше се. Усети, че отново е на ръба да избухне.

— Приличам ли ви на пощенски гълъб? — попита тя.

— Кажи на Джулиъс, че знам, че се опитва да отмъсти. Разбирам това. Но той трябва да отмъщава на мен, не на съпруга ми и на

неговото семейство. Те са невинни. Това, което Джулиъс прави, е много нечестно. И безсмислено. Не че някога съм означавала нещо за него. Аз бях просто една сделка, една страница в неговото портфолио. Знаем, че никога не ме е обичал истински. Кажете му, че дори и в кошмарите си не съм вярвала, че той може да бъде толкова жесток.

— Какво? — Грейс беше толкова шокирана, че не можеше да измисли как да постъпи, затова просто се взираше в Даяна.

Вратата на тоалетната се отвори без предупреждение и принуди Даяна да се дръпне настрана. Тя го направи, но сякаш не забеляза двете жени, които влязоха в помещението зад нея. Виждаше единствено Грейс.

— Джулиъс съзнателно опитва да унищожи фирмата на съпруга ми — каза Даяна с глас, пропит от ярост и отчаяние. — Всички го знаят. Джулиъс търси отмъщение, защото го напуснах. Не може да понесе да загуби. Той е Аркрайт Алхимика. Той винаги печели.

Двете жени зад Даяна наблюдаваха сцената очаровани. Даяна не им обърна внимание.

Грейс преценяваше възможностите. Сега три жени блокираха единствения ѝ път за бягство. Едно от утвържденията на Уидърспуун проблесна в съзнанието ѝ. *Бъди окото на бурята. Само така можеш да контролираш хаоса около себе си.*

Вложи цялото си самообладание, за да се усмихне на Даяна, и успя.

— Всичко това е недоразумение, госпожо Хейстингс. Слуховете грешат. Мога да ви уверя, че Джулиъс не се опитва да унищожи фирмата на съпруга ви.

В очите на Даяна проблеснаха сълзи.

— Тази вечер кучият син изнесе една прекрасна, много благородна реч за това колко е важно какво наследство ще оставиш след себе си, за честта и желанието да промениш света. Но това, което той причинява на Едуард и семейство Хейстингс, прави Джулиъс абсолютен лицемер. Кажете му това, по дяволите.

— Ако познавате Джулиъс толкова добре, колкото си мислите — каза Грейс, — би трябвало да знаете още нещо за него.

Даяна се намръщи.

— Какво?

— Джулиъс е много добър бизнесмен. Сама го казахте. Наричат го Аркрайт Алхимика.

— Знам това. — Даяна прокара опакото на ръката по очите си и размаза грима си. — Повярвай ми, много добре знам, че е легенда в света на бизнеса.

— Тогава спрете за момент и помислете — каза Грейс. — Ако Джулиъс Аркрайт наистина искаше да унищожи фирмата на съпруга ви, Хейстингс щяха да са обявили банкрут още преди месеци. Фирмата щеше да е срината до основи. Джулиъс не си поплюва. Странно, че не си спомняте този аспект от характера му.

Сега беше ред на Даяна да се почувства слисана. Тя не каза нищо. Другите две жени стояха като замръзнали на място. За момент никой не помръдна.

Грейс не се сети какво друго да каже, така че се обърна и взе една салфетка от автомата. Решително доближи трите жени, които препречваха пътя ѝ.

— Извинете ме — каза тя.

Не спря. Трите бързо се разпръснаха. Грейс продължи. Тя се подчини на малката табелка на стената, която съветваше да се използва салфетка при отварянето на вратата. Хвърли салфетката настрани и излезе в коридора.

Вратата се затвори тихо и скри натюрмортът с чешми в женската тоалетна.

25.

Когато видя Грейс да идва към него през тълпата, Джулиъс разбра, че нещо се беше случило за краткото време, в което бяха разделени — нещо неприятно.

Грейс носеше семпла елегантна черна рокля със скромно деколте, дълги ръкави и тясна пола. Косата ѝ беше прибрана на стегнат кок. Той подозираше, че тя беше избрала вид, подходящ за делова жена. Но за него изглеждаше още по-сексапилна и прелъстителна, докато напредваше в тълпата с котешка грация. Когато го доближи, той видя смесица от облекчение и тревога в очите ѝ.

Хвана я за ръка и инстинктивно погледна дали някой я следва. Не видя нищо обезпокоително.

— Какво има? — попита той тихо.

Тя сбърчи нос.

— Опасявам се, че стана малка сцена в женската тоалетна преди малко.

Той се закова на място.

— По дяволите, каква сцена може да стане в тоалетната?

— Попаднах на бившата ти жена. По-скоро тя попадна на мен. Мисля, че ме е проследила до тоалетната.

— По дяволите.

Грейс стисна устни.

— Това не е всичко. Има и по-лошо. Имаше свидетели.

— Добре, да караме стъпка по стъпка. Първо, обясни ми точно каква сцена стана.

— Даяна Хейстингс ме пресрещна в тоалетната и отправи разни обвинения. Беше неловко. Тя е много разстроена, Джулиъс. Ядосана и изплашена. Това не е добра комбинация.

Той опита да измисли причина защо Даяна може да се сърди на Грейс, но не успя.

— Не може да ревнува от теб — каза той. Изрече го като неоспорим факт. — Тя е тази, която ме изостави, забрави ли? Защо е

дошла да се кара с теб?

— Тя не се сърди на мен — обясни Грейс. Тонът ѝ показваше, че тя прави всичко възможно да не губи търпение. — Аз съм само вестносец.

— На какво?

Започваше да има чувството, че пада в заешка дупка. Всеки мъж знаеше, че случващото се в женската тоалетна не се коментира. Беше почти сигурен, че има някакво такова правило.

— Даяна таи страх и отчаяние заради теб — каза тихо Грейс. — Изкара си го на мен — сигурно защото се ужасява да го каже директно на теб. Мисли, че опитваш да отмъстиш на нея и Едуард Хейстингс, като унищожил семейната им империя.

Парчето от пъзела най-после попадна на мястото си. Джулиъс си позволи да се отпусне леко.

— Разбирам. Бизнесът му.

— Да, неговият бизнес. — Грейс присви очи. — Искаше да ти предам съобщение. Каза, че разбира какво правиш и че мисли, че това не е... хубаво.

Той примигна.

— Това ли бяха думите ѝ?

— Не точно — отвърна Грейс напрегнато. — Използва по-експресивен език. Но това няма значение.

— Не се тревожи. Нямам нищо общо със случващото се с Хейстингс. Той сам копае гроба си от осемнайсет месеца насам.

— Уверих Даяна, че ти не си отговорен за проблемите на компанията му.

Необяснимо много се зарадва да чуе това.

— Това ли ѝ каза? Каза ѝ, че не съм аз проблемът на Хейстингс?

— Естествено. Но не мисля, че това беше достатъчно, за да я разубеди.

Той обмисли думите ѝ.

— Не се засягай, но ти какво знаеш за финансовите проблеми на Хейстингс?

— Нищо — призна Грейс. — Просто изтъкнах на Даяна очевидното.

— И какво точно е очевидното?

— Напомних ѝ, че ти си много добър в работата си. Казах ѝ, че ако се опитваше да унищожиш компанията на мъжа ѝ, тя отдавна щеше да е рухнала и забравена.

— Хм...

Джулиъс не се сети какво да каже, така че поведе Грейс към залата на търга. Почти всички погледи ги проследиха, докато двамата заемат местата си. Усещаше напрежението, което пронизваше Грейс.

— Не им обръщай внимание — каза в ухото ѝ, когато седна до нея.

— Лесно ти е да го кажеш.

— Трябва само да купим онова прекалено скъпо парче стъкло, което избра по-рано, и можем да си тръгваме.

— Добре. И искам да ти напомня, че ти беше този, който каза, че трябва да купим онова красиво стъклено произведение на изкуството.

— Казах, че трябва да купим нещо, не ми пука какво.

— То е много красиво — каза тя със сериозен тон. — Сигурна съм, че ще изглежда страхотно в апартамента ти.

Той понечи да ѝ обясни, че купата ще бъде за нея. Беше забелязал възхищението в очите ѝ, когато я видя по-рано. Но преди да отвори уста, осъзна, че тя е млъкнала. Разтревожен я огледа от глава до пети.

— Добре ли си — попита той.

— Да — отвърна тихо тя.

Тя гледаше към сцената. Спокойното ѝ овладяно изражение пробуди подозренията му.

— Изпълняваш някакво специално дишане, нали? — попита той.

— Използвам едно от утвържденията на Уидърспуун като мантра, ако това имаш предвид, да.

— Кое утвърждение?

— Да кажем само, че съм в моето спокойно кътче, където негативната енергия не може да ме докосне.

— И получава ли се?

— Млъкни и се приготви да наддаваш.

26.

Бърк Марик беше висок, сексапилен и привлекателен, с тъмния опасен чар на литературните вампири — с изсечени скули и хипнотизиращи зелени очи. Господин Перфектен беше прекалено красив, за да е истински, помисли си Милисънт, но той със сигурност беше интересен.

Видя го как се настани с грациозна лекота в сепарето срещу нея. Тя беше на средата на мартинито си, но все едно пиеше коктейл от течно вълнение и нерви. В края на краищата се канеше да направи делово предложение на мъжа, който най-вероятно беше убил Спраг Уидърспуун.

Поради някаква причина, като знаеше, че Бърк беше вероятният убиец, нещата ставаха още по-вълнуващи.

— Получих съобщението ти — каза Бърк. — За какво се отнася всичко това?

Гласът му подходеше на външността — вампирски мек и прелъстителен. Всичко у нея се напрегна в очакване. Това беше чувството, което една жена изпитваше, когато решаваше да прави секс с някой привлекателен непознат, реши Милисънт. Но Бърк не беше произволно избран. Той имаше главна роля в пиесата, която тя подготвяше от няколко месеца — още откакто той се беше появил на сцената напълно без предупреждение. Вярно, сценарият се беше променил от оригиналната версия, но тя умееше да се приспособява. Беше се научила на това много рано в живота си, още когато заключи, че нищо на улиците не може да е толкова лошо, колкото живота с доведения баща насилник и майката наркоманка. Теорията ѝ се беше оказала вярна.

Модерният бар „Юниън“ в Саут Лейк беше препълнен точно както тя очакваше да е в този час. Разговорите, смехът и тихата музика щяха да ѝ осигурят възможност да проведе необезпокоявано дискусиата си с Бърк.

— Благодаря ти, че се согласи да се срещнем — каза Милисънт.

Канеше се да направи нещо много дръзко, нещо, което не беше правила никога преди. Но както учеше утвърждението на Уидърспуун: *Израстваме само когато дръзваме да излезем от зоната си на комфорт*. Тя винаги беше смятала тези сентенции и утвърждения за пълна глупост, макар че бяха страхотен маркетингов похват. Но беше готова да признае, че точно това утвърждение съдържаше известна истина.

Едно нещо беше сигурно, ако изобщо имаше момент, когато трябваше да рискува, този момент беше сега.

— Съобщението ти гласеше, че искаш да обсъдим нещо от взаимен интерес — продължи Бърк. — Какво по-точно?

Тя се усмихна доволна.

— Радвам се, че се оказах права за теб, Бърк. Определих те като човек, който обича да говори по същество.

— И какво е същественото в този случай?

— Пари. Много пари. — Тя замълча, за да подчертае думите си, и понижи глас. — Не толкова много, колкото щеше да получиш, ако бяха проработили твоите собствени планове, но все пак, много пари. И възможност да се спечелят още много.

В очите му блесна предпазлив интерес, но усмивката му беше съвършена и искрящо бяла.

— Нямам абсолютно никаква идея за какво говориш.

— Значи ме мислиш за толкова наивна, колкото е Грейс Елънд.

Сервитьорката се появи до масата им и погледна Бърк въпросително.

— Какво да ви донеса? — попита тя.

Бърк погледна чашата на Милисът и повдигна вежда.

— Мартини с водка — каза Милисът. — Сухо. Чисто. С една маслинка.

Бърк се усмихна.

— Добре звучи.

— Готово — каза сервитьорката. — Веднага се връщам с коктейла ви.

Милисът изчака жената да изчезне в тълпата. После небрежно разбърка питието си с малката сабичка, на която беше набодена маслинка.

— Първо да ти дам малко предварителна информация. Аз нямам сертификат за експерт-счетоводител. Никога не съм учила в колеж. Но съм много, много добра в боравенето с пари и също толкова добра с компютрите. Аз изчислявах данъците на Уидърспуун, аз се занимавах с инвестициите му. Имах достъп до личните и фирмените му сметки. Той не желаше да се занимава с подробностите от живота. Интересуваше се само от голямата картина. Аз плащах сметките му — всичките, включително и тези на Нийла. Аз съм тази, която превеждаше издръжката в сметката ѝ на първо число всеки месец.

Умерена изненада и уважение проблеснаха в очите на Бърк, но той изглеждаше по-скоро развеселен, отколкото разтревожен.

— Интересно — каза той. — Но сега си без работа.

— Не за дълго. Главният конкурент на Уидърспуун беше Ларсън Рейнър.

— И?

— Ларсън е заключил, че най-лесният начин да заеме мястото на Уидърспуун като мотивационен гуру номер едно в този бизнес е като наеме хората, превърнали „Уидърспуун Уей“ в могъща империя.

Бърк кимна.

— Наемането на екипа на конкурента му звучи логично. Предполагам, че Рейнър ти е направил предложение?

— Да. Казах му, че с удоволствие ще приема работата за „Рейнър Семинарс“. И после се сетих за теб.

— Слушам те.

— Знам, че през последните няколко месеца изнудваше Уидърспуун, защото аз бях човекът, който превеждаше определена сума с означение „медицински разноски“ на последно число на всеки месец.

— Повтарям — нямам идея за какво говориш — настоя Бърк.

Но думите му прозвучаха смутено.

Тя не обърна внимание на прекъсването.

— Уидърспуун беше много хитър. Когато създаде сметката, ми каза, че парите се използват, за да се плаща настаняването в хоспис на някаква възрастна роднина. Отначало не подозирах нищо. Уидърспуун си беше Уидърспуун и искаше най-доброто частно лечение, което можеше да осигури на умиращата си леля.

— Трябва да се замислиш, дали да не се ориентираш към писането на романи, госпожице Чартуел.

— Моля те, наричай ме Милисънт. Двата скоро ще станем много близки приятели. Да продължим с моята история. Ти беше достатъчно умен плащанията да не бият на очи — просто няколко хиляди на месец. Всички знаят, че такива суми се плащат в частните старчески домове.

Лицето на Бърк остана безизразно няколко секунди. Очите му бяха непроницаеми. Но преди той да каже нещо, сервитьорката се появи с мартинито му.

Щом отново останаха сами, Милисънт отпи от коктейла си и остави чашата на масата. Усмихна се.

— Нека ти представя следващата глава. Парите, които изкара по схемата с изнудването, бяха дребна сума, нали? Ти целиш много по-голяма награда — наследството на Нийла. Но то сякаш ти се изплъзва, не мислиш ли? Ако нещата не се развият както си се надявал, може да се наложи да се откажеш от настоящия си бизнес план и да потърсиш други възможности.

Бърк обмисли това, докато отпиваше от мартинито си.

— Какво знаеш за настоящия ми бизнес план? — попита той.

— Знам каква е истинската стойност на имението на Уидърспуун. Но освен хубавата къща в „Куин Ан“, колата и няколко картини, повечето от богатството му сякаш се е изпарило. — Милисънт се усмихна. — Властите подозират присвояване, но никога няма да намерят парите.

Бърк застина.

— Да не се каниш да ми кажеш, че ти си направила така, че парите да изчезнат?

Тя отново отпи от мартинито.

— Аз съм гениална в боравенето с пари. Питай Уидърспуун. О, чакай, не можеш да го попиташ, защото той е мъртъв, нали? Кой да подозира, че е бил пристрастен, и то към хазарта.

— Благодарение на манипулирани от теб счетоводни и банкови сметки?

— Да. — Тя опита да отговори скромно, но не беше сигурна, че успя.

— Ти си направила да изглежда така, сякаш Уидърспуун сам е присвоявал пари от компанията си, за да плаща дългове от хазарт. — Бърк подсвири тихо. — Добра си, госпожице Чартуел. Впечатлен съм.

— Благодаря. Но нека те уверя, че Спраг остави много пари след себе си и тези пари са на сигурно място в една офшорна сметка. Нещо повече, достатъчно добра съм, за да осъществя същата операция за втори път.

Бърк осъзна какво намекваше тя.

— С Ларсън Рейнър?

Тя се усмихна и сдъвка маслината.

— Как? — попита Бърк внезапно напрегнат.

Еуфорията я завладя. Танцът на прелъстяването беше проработил. Сега предстоеше истинският разговор. Двамата с Бърк бяха професионалисти, говорещи на професионален жаргон. Това беше толкова по-вълнуващо от съблазняването на някой непознат мъж в бара.

— Ще се изненадаш какви пари започват да се въртят, когато някой мотивационен бизнес набере скорост — каза тя. — Има толкова много начини да се отклоняват пари.

Бърк се намръщи.

— Казваш, че Рейнър набира скорост?

— Той имаше успехи и досега, а след като Уидърспуун го няма, Ларсън Рейнър скоро ще стане номер едно. Има нужната външност, харизматичен е. Трябва му само малко звезден прашец от тайния източник на Уидърспуун. Ако всичко се развие по план, двамата можем да си точим пари, докато не ни омръзне.

— Кой осигурява звездния прашец?

Милисът се засмя.

— Грейс Елънд, разбира се. Тя е тази, която има вълшебно докосване. Тя изведе Уидърспуун до върха. Няма причина да не може да направи същия номер отново с Ларсън Рейнър. Нещо повече, Ларсън го знае. Когато ми предложи работата, ми каза, че ще отправи предложения на Грейс и Кристи. Иска целия екип на Уидърспуун.

— Но най-много се нуждае от Грейс. Ами ако тя отхвърли предложението му?

— Защо да го откаже? Тя се нуждае от работа. Ларсън ще ѝ плаща двойно повече от това, което ѝ плащаше Уидърспуун, и сигурно

ще добави и парче от тортата. Тя ще приеме предложението, повярвай ми.

Бърк отпи от мартинито си и се облегна в ъгъла на сепарето.

Беше ѝ в ръцете. Единственото нещо, на което един професионален измамник не може да устои, е възможността за голям удар. Успешната измама предизвикваше неповторим прилив на адреналин.

— В главата ми изниква един въпрос — вметна Бърк. — Защо ме каниш в тази нова схема? За какво ти трябва аз?

— Знам как да отклоня пари от върха на всяка организация — каза тя. — Но прането на пари, които са в офшорна сметка, е сложна задача. Нуждая се от партньор.

— Искаш да ти помогна в прането на онези пари?

— И на парите, които ще получим от операцията с Рейнър. Той се цели още по-високо от Уидърспуун. Виждам нашето партньорство като дългосрочно начинание и за двама ни.

— А къде е мястото на Нийла в този план?

Милисът махна с ръка.

— Никъде.

Бърк се замисли.

— Казваш, че тя вече не ми е нужна.

— Знам, че планираше да се ожениш за нея заради парите. По дяволите, целият офис, включително и Уидърспуун се бяха досетили за това. Но наследството на Нийла се изпари, нали? Аз съм единствената, която знае къде е то и как да се стигне до него. Трябва само да измислим как да го върнем в Щатите и да го изперем, така че нито Нийла, нито ченгетата да не заподозрат нищо.

— Имаш проблем, а? — попита Бърк развеселен. — Наистина ти трябва човек, който да изпере парите ти.

— Или това, или трябва да отида да живея на някой безименен остров до края на живота си. Тук ми харесва. На малките острови няма хубави магазини.

— Искам да ми гарантираш, че ще делим петдесет на петдесет.

— Разбира се. — Милисът вдигна чашата си. — Казах ти, партньори сме.

Бърк почука с пръст по масата.

— Какво те кара да мислиш, че можеш да ми имаш доверие?

— Не е ли очевидно. Двамата се нуждаем един от друг.

Той отпи от мартинито си, докато осмисляше това.

Време е да затегна примката, помисли си Милисънт.

— Ето каква е работата, Бърк. Имам доказателство, че си изнудвал Уидърспуун, защото аз лично превеждах парите всеки месец. Още преди месеци ги проследих до онази банкова сметка в Ню Йорк. Доказателствата ще бъдат изпратени на полицията, ако аз, така да се каже, претърпя някаква злополука или инцидент. — Милисънт направи триъгълник с пръстите си около основата на чашата си. — Доказателствата за изнудването ще те поставят начело на списъка на заподозрените за убийството на Уидърспуун.

Бърк изглеждаше впечатлен.

— Вече вярвам, че ще имаме стабилно партньорство.

— Отлично. — Тя бутна празната чаша настрани и посегна към чантата си. — Искаш ли да отидем на някое по-спокойно място, за да го отпразнуваме?

— Къде предлагаш?

— Апартаментът ми е наблизо.

Бърк се усмихна бавно.

— Много удобно.

27.

— Не можеш просто да ми подариш тази великолепна купа — възрази Грейс. — Твърде много е.

— Твърде много какво? — попита Джулиъс.

— Твърде много за подарък.

Той вкара колата в паркинга на сградата, където живееше, изгаси двигателя и се обърна да я погледне.

Тя седеше на седалката до него, прегърнала внимателно опакованата купа с две ръце, сякаш държеше някаква безценна скъпоценност. Не беше безценна. Вярно, че беше платил твърде много за стъклената купа, която не можеше дори да се използва за сервиране на салата, но тя не беше безценна.

Безценното беше изражението на Грейс, когато ѝ подаде стъкленото произведение и ѝ каза, че е за нея. Но тя продължаваше да спори.

— На мен за какво ми е тази купа? — попита той търпеливо. — Не си падам по художествени произведения от стъкло. Ти си тази, която я избра, така че предполагам, че я харесваш.

— Много я харесвам. Великолепна е. Представям си я изложена под подходящо осветление на правилното място в някоя стая. Ще блести като огромен многоцветен диамант.

— Чудесно. Вземи я и я излагай, както си прецениш.

Тя го изгледа шокирана.

— Искаш да кажеш, че не ти харесва? Трябваше да ме предупредиш, докато оглеждахме експонатите преди търга. Нямахме да избира нещо толкова скъпо.

— Все едно, нямаше нищо евтино. Виж, това е стъклена купа. Хубава е. Но не си падам по подобно изкуство.

— Изкуството е полезно за всеки човек. То стимулира сетивата.

Той я гледа дълго, наслаждавайки се на вида ѝ, седнала в колата му. След няколко минути щеше да стои в антрето на апартамента му. Минаваше полунощ и нито един от двамата нямаше желание за

дългото пътуване обратно до Клауд Лейк. Единственият въпрос беше дали Грейс ще спи в спалнята за гости или в неговото легло.

Трескавата възбуда, която разгорещяваше кръвта му, откакто се беше запознал с Грейс, се повиши с още няколко степени.

— Повярвай ми — каза той, — моите сетива и без това са постоянно претоварени. Не съм сигурен, че мога да понеса още стимулиране.

Веждите ѝ се смръщиха.

— Какво точно означава това?

Той реши да не ѝ обяснява. Вместо това слезе от джипа, заобиколи го и отвори вратата на Грейс.

Грейс му подаде пакета с две ръце.

— Дръж го, докато слизам — поръча му тя. — И за бога, внимавай с него.

Той пхна пакета под мишница. Купата се оказа изненадващо тежка. Сети се, че големите парчета дебело стъкло винаги са доста тежки.

Със свободната си ръка помогна на Грейс да слезе от високата предна седалка. Започваше да се забавлява, като я гледаше как се измъква от колата му. Тя всеки път опитваше нова тактика, но винаги беше интересна гледка. Тази вечер високите ѝ точета превърнаха процеса на слизане в нещо като балансиране върху въже. В крайна сметка се справи с обичайната си грация, като подскочи на пръстите на десния си крак, преди да се приземи на два крака на земята.

— Трябва ти стълба за тази проклетия — каза Грейс.

Той се усмихна.

— Все се каня да те питам дали си учила танци.

— Не, ако не се броят тренировките по аеробика. Защо?

Той затвори вратата на джипа.

— Просто се зачудих. Движиш се като човек, който се е занимавал.

— Хайде, подай ми купата. — Тя взе пакета от ръцете му.

Той прибра ключа от колата в джоба си.

— Нямаше да я изпусна.

— Може би не, но е ясно, че няма да се отнесеш към това произведение на изкуството с нужното уважение. — Тя стискаше пакета с две ръце. — Освен това някой трябва да носи багажа.

— Така е.

Той отвори багажника на джипа и се усмихна при вида на двете чанти вътре. Хареса му как неговата стоеше до малкия куфар с колелца на Грейс. *Изглеждат добре заедно* — помисли си той.

Вдигна и двете чанти и затвори багажника.

— Асансьорът е натам. — Посочи с брадичка към средата на гаража.

Грейс закрочи към стълбището и площадката на асансьора, стиснала пакета много внимателно.

— Знаеш ли, ако наистина не искаш да задържиш купата, можеш да я подариш на някой свой роднина — предложи тя. — Или близък приятел.

Отказът ѝ да приеме купата като подарък започваше да го дразни.

— Твоя е.

— Добре, добре, само не ми откъсвай главата.

— Не съм ти откъснал главата. Просто ти съобщих един факт. Проклетата купа е твоя.

— Благодаря.

Изключително любезният ѝ тон беше още по-вбесяващ.

— Не мога да повярвам, че се караме заради проклетата купа.

— Малко странно, нали? Работата е там, че никога не съм притежавала скъпо произведение на изкуството.

— Нито пък аз, поне доколкото ми е известно. Интериорната дизайнерка, която обзаведе апартамента ми, похарчи цяло състояние за така наречени декоративни акценти, но не мисля, че някой от тях се брои за изкуство. Просто разни скъпи предмети.

— Ти си богат. Ако не колекционираш произведения на изкуството, какво колекционираш?

— Пари. Никога не съм изпитвал желание да колекционирам нещо друго.

— Както вече казах, ти си отегчен.

Той понечи да ѝ обясни, че единственото нещо, което напоследък не беше, е отегчен, не и в нейната компания, но звукът от забързани стъпки в гаража го накара да замръзне на място. Сенките се движеха под жълтата светлина на флуоресцентните лампи.

Двама мъже, облечени в черно, изскочиха от тъмната пътека между бетонната стена и крайната кола. Единият тръгна към Грейс. Вторият нападател стискаше с две ръце дълга тръба. Той се хвърли към Джулиъс.

Джулиъс изтърва чантата и куфара и се дръпна настрана, за да избегне удара от тръбата. Дългата и тежка метална тръба се стовари точно на мястото, където преди секунди се намираше гърдният му кош.

Нападателят залитна назад, възвърна равновесието си и опита да удари отново. Джулиъс се претърколи на пода и се заби в краката на нападателя си. Чу се тежко тупване и мъжът изстена от удара в земята.

Джулиъс скочи на крака, грабна металната тръба и я изтръгна от ръката на нападателя си. Мъжът на земята не забеляза нищо. Беше прекалено зает да стиска корема си, опитвайки да си поеме дъх.

Джулиъс се обърна рязко и видя, че първият мъж беше приклепил Грейс до стената. Беше опрял върха на ножа си в гърлото ѝ.

— Не мърдай, кучко — просъска мъжът. — Трябва ни малко време с приятеля ти. Ще свършим много бързо.

— Вече свършихте — каза Грейс, като гледаше Джулиъс.

Мъжът с ножа автоматично погледна през рамо. Слисан установи, че партньорът му стене на пода на гаража.

— Не смей да мръднеш и сантиметър — изръмжа той на Джулиъс. — Ще прережа гърлото на кучката. Кълна се, че ще го направя.

Джулиъс знаеше, че сега паниката и адреналинът ръководеха действията на негодника. Ситуацията се беше променила. Мъжът усещаше, че бързо губи контрол.

Грейс още стискаше пакета със стъклената купа. Тя рязко го вдигна напред и нагоре, при което избута ръката на мъжа настрана и отклони острието на ножа.

Ритна мъжа в слабините. Острото ѝ тооче порази мишената си с бързина и прецизност, които показаха на Джулиъс, че тя не изпълнява тази маневра за първи път.

Но не успя да запази равновесие върху токчетата си. Изпусна пакета на циментовия под и го последва.

Мъжът с ножа залитна назад, стиснал слабините си. Джулиъс го изрита в краката, за да го събори, като в същия момент сграбчи ръката

му и я изви с всичка сила.

Мъжът изпищя. Ножът изтрака върху цимента.

Грейс изрита обувките си, изправи се със залитане и се втурна към пожарната аларма на стената. Издърпа ръчката ѝ с всичка сила, което изпълни гаража с оглушителен шум.

Вратата на стълбището се отвори рязко. Джулиъс видя познатото лице на нощния портиер, Стийв.

— Ченгетата са на път — опита да надвика острия вой на алармата Стийв.

Комбинацията от тази новина и непоносимото пищене подейства като съживителен тоник за двамата нападатели. Мъжът с тръбата се изправи несигурно на крака и с неочаквана бързина побягна към страничния изход.

Мъжът с ножа опита да го последва, но Джулиъс го сграбчи и го издърпа с лице към себе си.

— Заплаши я с нож — каза Джулиъс. — Това не е позволено.

Той нанесе два бързи резки удара. Мъжът отново се срина на земята. Този път остана там.

Джулиъс се зачуди дали да опита да догони другия нападател, но реши, че няма шанс. Онзи имаше солидна преднина.

— Охранителните камери уловиха всичко, ще го покажем на полицаите — извика Стийв. — Видях как ви нападнаха, но не успях да сляза толкова бързо.

Джулиъс кимна и погледна Грейс. Тя стоеше наведена и оглеждаше пакета с останките от стъкленото произведение на изкуството. Безформеното състояние на пакета свидетелстваше, че купата не беше оцеляла.

Грейс се изправи и се обърна. Джулиъс разтвори ръце. Тя отиде първа при него и той я прегърна силно.

— Беше толкова красива — промълви тя, заровила лице в гърдите му.

— Наистина беше. Сгреших за нея.

— В какъв смисъл?

— Мислех, че няма да има никаква полза от нея.

Полицейските сирени отекнаха в далечината.

28.

— Знаеш ли — каза Джулиъс, — надявах се тази вечер да завърши по различен начин.

Грейс среща погледа му в огледалото. Знаеше, че емоциите й преливат неконтролируемо. Освен всичко останало изпитваше ирационални пориви да се смее. *От адреналина е* — помисли си тя — *или от последствията от него*. Приливът на биохимични вещества в кръвта й по време на нападението в гаража вече отшумяваше и тя започваше да се чувства разтреперана и изплашена.

Беше почти сигурна, че Джулиъс изпитва същите противоречиви усещания, но дори и да беше така, той успяваше много по-добре да прикрие състоянието си. Сигурно защото имаше повече опит.

Маската на спокойната овладяност обаче не беше идеална. Грейс беше сигурна, че вижда лед и огън в очите му.

Стояха един до друг пред двете мивки в банята на Джулиъс. Полицаяте бяха записали показанията им, бяха арестували нападателя с ножа и си бяха тръгнали. Бяха обещали да се обадят, когато имат новини.

Грейс наблюдаваше отражението на Джулиъс в огледалото и се чудеше защо той й се струваше толкова смуцаващо секси. Последното нещо, което би трябвало да си мисли в момента, беше за секс. Но тя установи, че е очарована не само от жарта в очите му, но и от малките подробности — разрошената му коса, небрежно разхлабената му черна вратовръзка.

На път за голямата баня той беше съблякъл смокинга си и го беше хвърлил на облегалката на един стол. Ръкавелите му от абанос и злато бяха свалени върху черния гранитен плот и блестяха под светлината на аплиците в банята. Яката на снежнобялата му риза беше разкопчана и загатваше за тъмните къдрави косъмчета на гърдите му. Тук-там беше изцапан от сблъсъка, но като цяло й напомняше за Джеймс Бонд след схватка с лошите.

Дишай.

Не че имаше пристъп на паника, поне още не. Това сигурно щеше да се случи по-късно, с напредването на нощта. Глупавите й нерви. Напомни си, че е взела лекарствата си за спешни случаи.

Беше взела едно решение — голямото решение на деня — въпросът къде да прекара нощта. Трябваше да спи в спалнята за гости. Не можеше да понесе идеята да се събуди в неговото легло насред пристъп на паник атака. Това определено не беше романтичен сценарий. Ако щеше да бъде жертва на разбитите си нерви, както биха се изразили през Викторианската епоха, искаше да бъде сама, когато това станеше.

Но междувременно не можеше да спре да мисли за секс. Искаше отново да се хвърли в обятията на Джулиъс точно както беше направила след нападението долу в гаража. Но този път искаше той да я отнесе в спалнята си и да я придърпа отгоре си.

Дишай.

Тя издиша бавно, що-годе овладяно, и се вгледа в образа си в огледалото. Не изглеждаше никак секси. Имаше вид, сякаш я бяха влачили по някоя тъмна улица и изхвърлили до нечия задна врата.

Косата, която беше прибрала в сложен и елегантен кок, се беше отпуснала по време на краткия, но яростен сблъсък в гаража. Роклята й беше съсипана. Полата беше сцепена от подгъва до средата на бедрото. Сигурно това беше станало, когато беше ритнала нападателя между краката. Отстрани и отзад роклята й беше надрана и изцапана от мръсния под на гаража. Знаеше, че когато се съблечеше, щеше да открие синини по краката и рамото си. Беше ожулила до кръв едното си коляно върху цимента. Лявата й длан беше натъртена. Петите на босите й крака бяха почернели.

Чувстваше се зле, но истинската болка от синините и раните щеше да дойде по-късно. Заедно с кошмара и пристъпа на паника.

Освен за секс, копнееше и за душ. Това поне беше разбираемо. Трябваше да се изкъпе. Не можеше да проумее желанието да се нахвърли на Джулиъс. Никога не беше копняла да е в нечии обятия така, както си мечтаеше за прегръдката на Джулиъс сега.

Дишай.

Стисна с две ръце ръба на мивката, за да се успокои.

— И как точно очакваше да приключи вечерта? — попита тя.

— Не знам точно — отвърна Джулиъс и се замисли за момент. — Може би с питие преди лягане, за да отпразнуваме факта, че за пръв път никой не заспа, докато изнасях речта си.

— Питие преди лягане — повтори тя машинално.

Съсредоточи се върху тази мисъл, смутена от това, че Джулиъс я наблюдаваше в огледалото.

Маската на неговия самоконтрол се плъзна още малко надолу, издавайки глада в очите му. Дълбокото вълнение, което бушуваше в нея, ставаше все по-силно. В атмосферата пропукваха искри от напрежение. Грейс стисна ръба на мивката още по-здраво.

— Не ми казвай, че не искаш питие. Аз определено имам нужда да пийна нещо.

Тя кимна бавно.

— Отлично предложение. Но мисля, че първо искам да си взема душ. — Тя потрепери. — Онзи изрод в гаража ме докосна.

Очите на Джулиъс бяха като ледени късове.

— Те ни чакаха. Не бяхме просто случайни жертви. Бяха там заради нас.

Тя потрепери.

— Онзи с ножа каза нещо, че трябва да си поприказва с приятеля ми.

— За нещастие това оставя доста възможности за интерпретация. Ти имаш преследвач, а аз имам известен брой стари врагове. — Джулиъс се намръщи на тази мисъл и поклати глава. — Обаче не мога да си представя някой от тях да прибегне до услугите на такива пропаднали типове като онези двамата. Хората, които съм засягал, могат да си позволят по-добро качество. Или биха свършили работата лично.

— Сигурна съм, че никой от двамата не беше моят преследвач. Не съм виждала никого от тях през живота си.

— Кое не означава, че някой не ги е наел да ме премахнат от уравнението — каза Джулиъс някак разсеяно.

Тя се втренчи в отражението му, шокирана и ужасена от значението на думите му.

— Заради мен — прошепна тя. — Аз съм причината онези двамата да ни нападнат.

Той срещна погледа ѝ в огледалото.

— Не. Не искам да чуя и дума за това, че ти си отговорна за случилото се. Онези главорези и човекът, който ги е наел — ако се окаже, че са били наети — са отговорни. Никой друг. Разбра ли?

Думите му прозвучаха категорично като заповед.

Тя се вгледа в отражението му.

— Джулиъс.

Той постави ръце върху раменете ѝ и я завъртя към себе си. Устните му се спуснаха върху нейните. Целуна я с безмилостен и див копнеж, който подежда като масло на огън.

Тя не опита да се отдръпне. Не искаше да се отдръпне.

Вкопчи се в него, опита да се обвие около тялото му. Чу как раздраната рокля се сцепва още по-високо на бедрото.

Джулиъс продължи да я целува все по-дълбоко и страстно. Ръцете му бяха на кръста ѝ, после се спуснаха надолу. Той откри мястото, където платът беше сцепен, стисна го и скъса роклята чак до края на бедрото ѝ. Избута раздърпаната пола нагоре към кръста ѝ, разкривайки тънкия триъгълник от дантела и коприна.

В следващия момент Грейс усети как той я вдига във въздуха и притиска към възбудените си слабини. Усещаше твърдостта му през панталона.

Дишаше забързано, обзета от възбуда, каквато не беше изпитвала никога. Копнееше за освободението, което знаеше, че той може да ѝ даде. Част от нея беше шокирана от бурната ѝ реакция, но друга част — тази, която вземаше превес в момента — беше развълнувана. Това беше нова страна на личността ѝ, страна, която винаги беше подозирала, че съществува, която от време на време беше търсила в миналото, но никога не беше намерила. Това беше истинската страст, страстта, която караше любовниците да полудяват, да бъдат безумни, несдържани, диви.

Тя се бореше с копчетата на ризата на Джулиъс и най-после успя да ги разкопчае. Очарована разпери пръсти върху гърдите му, наслаждавайки се на топлината на кожата му и очертанията на мускулите под нея. Той я държеше във въздуха с лекота, сякаш тя беше като перце.

Пусна я да стъпи само докато разкопчаваше ципа на роклята ѝ. Издърпа я надолу до кръста и измъкна ръцете ѝ от дългите ръкави.

Беше разкопчал сутиена й още преди тя да усети. Ръцете му се настаниха върху гърдите й.

Грейс осъзнаваше с наситена интензивност всичко у него. Отгатна по остро то му дрезгаво дишане, че той се бори да се овладее и се наслади на женската си власт. Но в същото време потъна сред вълните на възбудата. Нямаше търпение да види какво я очаква в края на това диво препускане.

Той с лекота избуца бикините й надолу и ги захвърли настрани. После я вдигна върху плота. Допирът на студения гранит до кожата й я накара да си поеме рязко дъх.

— Студено е — прошепна тя.

— Не за дълго — обеща й Джулиъс.

Чу шумоленето на кожа и разбра, че той разкопчава колана си. После чу ципа на панталона му. Сведе поглед, за да се наслади на вида му, и изпита леко смущение.

Той отвори едно чекмедже наблизко и извади малко пакетче от фолио. Отвори го и бързо си сложи презерватива.

Постави длани върху коленете й, разтвори ги и се настани между бедрата й. Когато откри нейната гореща, разтапяща се сърцевина, Грейс потрепери и заби пръсти в раменете му. Искеше да го усети вътре в себе си. Не можеше да чака.

— Сега — почти му заповяда и стисна раменете му, за да го придърпа още по-близо към себе си. — Направи го сега.

Това не беше молба. Беше заповед.

Той я изпълни, без да бърза, наслаждавайки се на усещането. Грейс се носеше над ръба на освобождението, което щеше да промени всичко. Всички въпроси щяха най-после да получат своя отговор.

Отпусна глава назад. Затвори очи и го остави да определя ритъма. Усещаше силата му, но и напрежението да продължи да се владее. След малко дивият пожар на освобождението изригна в нея. Джулиъс беше пометен във вихъра му. Дрезгавият му вик отекна. Пулсациите на екстаза продължиха в един безкраен момент.

Когато най-после успя да си поеме дъх, Джулиъс вдигна глава.

— Ето така се надявах да завърши вечерта — каза той.

29.

Джулиъс се вгледа в лицето ѝ, после я повдигна от плота и я пусна да стъпи на пода. Краката ѝ бяха отмалели. Тя се хвана за мивката, за да не залитне.

— Добре ли си? — попита той.

Тя успя да се усмихне леко.

— Като изключим факта, че изглеждам като прегазена от камион? Напълно.

— Нямах ли някое утвърждение за случая?

— Какво ще кажеш за: *Камионът, който не те убива, само те прави по-силна?*

Той кимна сериозно.

— Много вдъхновяваща мисъл. — Той провери собственото си отражение, намръщи се и започна да съблича измачканата и изцапана риза.

— Може и да те е блъснал камион — каза той, — но аз изглеждам, сякаш съм стоял на релсите, когато влакът е минал.

Лудо желание да се размее отново се надигна в нея. Тя успя да го овладее, но все пак се усмихна на отражението на Джулиъс.

— Не изглеждаш толкова зле за човек, който залови един престъпник днес.

— Чак след като ти го повали с онзи ритник в топките. И то с токчето си. — За пръв път Джулиъс се усмихна доволен. — Не ми се ще да го казвам, защото не искам да насърчавам подобни упражнения, но ние двамата бяхме дяволски добър екип тази вечер.

Тя се усмихна.

— Така беше.

Усмивката на Джулиъс се стопи. Той я погледна сериозно.

— Къде си учила тези техники за самозащита?

— Беше част от терапията, на която мама ме прати след случая с Трейгър. Имах проблеми със съня. Постоянно сънувах кошмари.

— Естествено — каза той, сякаш сънищата, изпълнени с кървави образи и паника, бяха нещо типично и подразбиращо се.

— Известно време ходех на психотерапевт, но мама реши, че курсът за самозащита ще ми вдъхне усещане за контрол. Продължих да тренирам.

— Личи си — кимна Джулиъс. — Движиш се като човек, който е тренирал танци, гимнастика или някакво бойно изкуство.

— Не само аз съм тренирала — каза тя. — И теб те бива. Много добре се справи. От обучението в морската пехота ли?

— Първо там. После тренирах бойни изкуства, за да се поддържам във форма. Също като теб — продължавам с тренировките. — Джулиъс замълча. — В онези дни, когато бях момчето за всичко на Харли...

— Искаш да кажеш неговия административен асистент — напомни му тя.

Това уточнение разсмя Джулиъс, който и сам се изненада на реакцията си.

— Точно. Канех се да кажа, че когато вършех всевъзможни неща за Харли Монтоя, от време на време положението се усложняваше. Някои от строителните му проекти бяха в разни части на света, където не можеш да разчиташ напълно на подкрепата на местните правоохранителни органи. Освен това Харли пътуваше до страни, където беше заплашен от отвличане. На някои места по света отвличането на шефове на чуждестранни компании и искането на откуп за тях е много печеливш бизнес.

Тя кимна.

— Ти си бил и бодигард на Харли. Това обяснява доста.

— Обаче за пръв път ми се налага да се бия тук, в Сиатъл. — Джулиъс погледна смачканата си риза. — Не помня кога за последно съм имал неприятности на паркинг.

Тя се подсмихна.

— Казват, че паркингите са опасни места.

— Да, и аз съм го чувал. — Той я погледна изпитателно. — Сигурна ли си, че си добре?

Тя се обърна с лице към огледалото.

— Трябва да си взема душ.

— Аз също. — Той погледна голямата, елегантно облицована душкабина с множество лъскави кранове, пръскалки и дюзи. — Мисля, че има място за двама.

— Мислиш, че има място за двама?

— Никога не съм проверявал на практика.

Тя се усмихна доволна.

— Значи сега е идеалният момент за това.

30.

Милисът придърпа измачканите чаршафи около кръста си и се загледа във вампира, който се обличаше. Сексът беше точно толкова добър, колкото беше очаквала, подклаждан от усещането, че макар да го контролираше, той все още беше опасен.

Бърк закопча колана си и се изправи до леглото.

— Това беше много интересно — каза той.

— Така е. — Тя протегна ръце над главата си и се прозя. — Може би ще повторим някой път.

Той се усмихна.

— Ще го очаквам с нетърпение.

Тя се настани удобно на възглавниците, без да прикрива гърдите си. В края на краищата беше платила много пари за тях. Те бяха произведение на изкуството и тя обичаше да ги показва в най-добрата възможна светлина.

— Един последен въпрос — каза Милисът.

Той спря до вратата на спалнята.

— Какъв?

— Знам, че изнудваше Уидърспуун, но не успях да открия с какво. Ще удовлетвориш ли любопитството ми? Трябва да призная, че той винаги ми се е струвал чист като сълза.

— Никой не е чист като сълза — усмихна се Бърк. — Най-малко Спраг Уидърспуун. Малко преди да започна да излизам с Нийла, направих някои проучвания. Попаднах на семейната тайна почти случайно.

— Е? Каква е семейната тайна?

— Много преди да се превърне в Спраг Уидърспуун, изгряващата звезда на мотивационните семинари, той е бил друг човек — Нелсън Клайдмор — дребен мошеник, и впоследствие бивш затворник.

Отне й секунда да осъзнае чутото. После се разсмя.

— О, това е чудно. И голям майтап. Ако Кристи и Грейс знаеха... И двете му вярваха толкова много. Че е искрен последовател на позитивното мислене.

— Клайдмор излежал три години за измама — продължи Бърк. — Според съдебните доклади, организирай финансов пирамида. Всичко рухнало, когато някои от клиентите му станали подозрителни по отношение на резултатите, които били прекалено добри, за да са истина, и се свързали с федералните. Клайдмор отишъл в затвора и излежал присъдата си. Когато излязъл, приел нова самоличност. Станал Спраг Уидърспуун.

— Удивително. Нийла знае ли за миналото на баща си?

— Не. Тя е родена след метаморфозата му в Уидърспуун, мотивационния гуру. Няма индикации майката на Нийла или втората съпруга на Спраг да са знаели истината.

— Това обяснява защо Уидърспуун е плащал за изнудването — каза Милисънт. — Заплашил си го, че ще разкриеш миналото му. Това би съсипало бизнеса му.

— Разбира се. Но не за това той плащаше навреме всеки месец. Милисънт се усмихна.

— Искал е да опази тайната от Нийла.

— Знаеше, че ако бъде разобличен като бивш затворник, осъден за организиране на финансова пирамида, тя би била съсипана и публично унижена. Връзката им и без това беше под напрежение. Не искаше тя да се изпълни с още повече огорчение и негативизъм.

— Разбирам. — Милисънт направи гримаса. — Семейната динамика често става изключително странна.

— Да — потвърди Бърк. — Така е. Но понякога това носи пари.

Той изчезна в дневната. След малко Милисънт чу как вратата се затръшна след него.

Определено е опасен — помисли си тя. Но пък ако нямаше риск, нямаше да е толкова забавно.

Тя отметна завивките, стана и отиде в банята да си вземе душ. Когато беше готова, облече халат и чехли и се настани пред лаптопа си. Не беше лесно да се управляват големи суми пари в различни сметки с фалшиви собственици, и то така, че да се объркат напълно разследващите.

Звънецът на входната врата звънна след известно време. Милисът се усмихна. Той се беше върнал за още. Нищо чудно. Тя беше много добра в секса и мъжете бързо се пристрастяваха.

Тя затвори лаптопа, изправи се и прекоси стаята, за да посрещне отново вампира.

31.

Джулиъс стоеше под душа и наблюдаваше как Грейс се наслаждаваше на горещата вода, която ги обстрелваше от всички посоки. Изглеждаше толкова секси с тяло, по което се стичаха струйки вода, капеха от върховете на нежните ѝ гърди, губеха се в падините. Косата ѝ беше залепнала за главата и очите ѝ бяха затворени, за да се предпазят от силата на водата.

Той искаше да я притисне към стената и отново да се загуби в нея, но знаеше, че е изтощена. Би трябвало и той да е изтощен. И щеше да бъде, впоследствие, увери се сам. Бурният, енергичен, удивителен секс беше отнел част от напрежението му, но щеше да мине още време, докато успееше да заспи.

Бавно слизаше от горящата планина на възбудата и адреналина, предизвикани от бруталната случка в гаража и първичния акт на чифтосване, който беше последвал. Но сега осъзнаваше още едно усещане и то беше също толкова първично.

— Гладен съм — каза той. — И съм готов да пийна нещо. Ами ти?

— И аз съм гладна — призна тя и сбърчи нос. — Странно.

— Не и като се сетиш колко много енергия изразходвахме тази вечер. — Той излезе изпод душа, позволявайки си един последен поглед към личната си русалка. Тя беше толкова красива, застанала там гола, наред изкуствения водопад.

Принуди се да се обърне и да започна да се суши. Когато беше готов, уви кърпата около кръста си. Разсеяно приглади с пръсти косата си назад. Чувството, че е пропуснал нещо, го накара да остане на място.

Грейс спря душа. Той ѝ подаде чиста хавлия и тя бързо се уви в нея. Когато усети, че той продължава да я гледа, повдигна вежди.

— Нещо не е наред ли? — попита тя. — Ако оставим настрана факта, че тази вечер ни нападнаха.

— Не съм сигурен. — Той отвори един шкаф и погледна кафявия изпран халат върте. — Ето, вземи това. — Погледна лявото ѝ коляно, което още кървеше леко. — Най-добре да му сложим лепенка. Седни.

Тя пристегна халата.

— Благодаря, мога да си сложа лепенка и сама.

Той не беше в настроение да спори. Вдигна я и я настани да седне върху плота. Тя въздъхна, но не опита да протестира.

Той отметна халата от коляното ѝ и огледа ожуленото.

— Не изглежда много зле. Но сигурно боли ужасно.

— Малко — призна тя. — Но ще мине.

Той отвори едно чекмедже и извади тубичка с антибиотичен крем. Тя се напрегна, докато той мажеше раната с памучен тампон, но не каза нищо.

Той извади кутия с няколко размера лепенки и избра една, която изглеждаше достатъчно голяма, за да покрие раната. Залепи я грижливо на мястото.

Когато вдигна поглед от коляното ѝ, забеляза, че тя го наблюдава с много напрегнато изражение. Меката прелъстителна интимност на ситуацията разбуди сетивата му. Опита да се отърси от надигащата се вълна на желанието. След преживяното нападение тя беше ранена и скоро щеше да изпитва още по-силна болка. Сигурно беше изтощена. Сексът щеше да почака.

— Това би трябвало да е достатъчно за раната — каза той. — Сигурно утре ще бъдеш цялата в синини, но не мога да помогна за тях.

— Благодаря. — Гласът ѝ прозвуча дрезгаво, а очите ѝ горяха знойно.

Той трябваше да бъде силен и за двама им, каза си Джулиъс.

Свали я от плота и я постави да стъпи на пода.

— Ще направя сандвичи и ще изровя бутилка уиски, докато ти се дооправиш тук.

— Добре. — Тя се засуети с колана на халата си, така че за момент оголи гърдата си. — Този халат е много... голям.

— Мой е. Съжалявам, нямам по-малък.

Тя, изглежда, се зарадва да чуе това.

— Добре.

— Добре?

Тя се усмихна някак доволно.

— Няма значение.

Жени. Човек има нужда от преводач, като говори с тях.

— Ще отида да се заема със сандвичите.

Когато се колебаеш, говори за храна.

Той излезе от банята, прекоси спалнята и влезе в дрешника. Отвори едно чекмедже, извади чиста черна тениска, слип и чифт доста износени дънки. Не си сложи колан.

Бос мина по коридора до кухнята, включи лампите и отвори хладилника. Беше предупредил икономката си, че ще прекара нощта в града. Забележителната Рене, която идваше веднъж седмично да почисти, беше напазарувала и храна. Освен парчето чедър, буркан кисели краставички, хляб и майонеза, имаше кутия яйца и няколко други неща.

Докато правеше сандвичи с чедър и кисели краставички, имаше време да помисли за нещо различно от факта, че Грейс беше с него и че току-що бяха правили най-хубавия секс, който му се беше случвал от много дълго време, а може би най-хубавия секс в живота му. Да, в живота му, заключи бързо.

Когато Грейс се появи по коридора, увита в халата му и също с боси крака, той беше приготвил сандвичите, а уискито чакаше върху дългия блестящ плот от гранит, който служеше и като кухненска маса за закуска. Всъщност той се хранеше тук и на обяд, и вечер, когато беше в града. Никога не използваше полираната маса от тик в трапезарията.

— Провери си имейла — каза той.

Грейс спря, напълно слисана за миг. После очите ѝ се присвиха, когато осъзна какво ѝ казваше той.

— Гадост. Мислиш ли...?

— Провери го.

— Бях изключила телефона си по време на речта ти и после забравих да го включа покрай всички вълнения.

Тя отиде до масата, където беше оставила чантичката си и извади телефона. Включи го и провери съобщенията си. Когато вдигна поглед, изглеждаше озадачена.

— Няма имейл от преследвача — каза тя. — Но какво означава това?

— Означава, че преследвачът ти е опитал да ти изпрати поредното си послание тази вечер. Той или тя може би не знае, че имейлът не е пристигнал, както е било планирано. Съмнявам се, че мъжът с тръбата се е обадил на клиента си, за да му съобщи, че са изникнали някои проблеми и че приятелчето му е в ареста.

Грейс си пое дълбоко дъх и се настани на едно от високите столчета. Видя го как наля уиски в две чаши. Гледаше го като хипнотизирана от движенията му.

— Мислиш, че има връзка между случилото се тази вечер и човека, който ми изпраща имейлите, нали?

Той отпи от уискито си и остави чашата.

— Залагам на това предположение, докато не се докаже, че греша.

Тя подпря лакът на плота и отпусна брадичката си върху дланта.

— Попадна в тази каша заради мен.

— Спри — каза строго той. — Вече водихме този разговор. С теб съм, защото искам да бъда с теб.

— Да, но...

— Млъкни и си пий уискито.

Тя посегна към чашата.

Той заобиколи плота, седна до нея и си взе сандвич.

— Има малка вероятност нападението да е било заради мен. Запозна се с бившата ми съпруга тази вечер.

Грейс замълча, защото още не беше преглътнала уискито си. Изгледа го видимо шокирана.

— Не може тя да наеме двама главорези да те пребият.

— Вероятно не — съгласи се той. — Даяна води доста уединен живот напоследък. Не би могла да знае как да намери подобни хора от улицата.

Грейс го погледна странно.

— Кой би могъл да знае как да наеме такива хора?

— Добър въпрос. — Той отхапа от сандвича си. — Мисля си, че вероятно е същият негодник, който не се страхува от мъртви плъхове.

— Моят преследвач.

— Да. — Джулиъс отново отхапа от сандвича и се замисли за събитията от вечерта, докато дъвчеше.

— Имаш ли нещо против да ти задам един личен въпрос? — попита Грейс след малко.

Той сви рамене.

— Давай.

— Каза по-рано, че семейство Хейстингс сами копаят гроба си. Наистина ли вярваш в това?

— Хейстингс са в лоша форма и съм сигурен, че проблемите са вътре във фирмата.

— Възможно ли е Едуард Хейстингс да е изпратил двамата биячи, които да те накажат за това, което му се случва?

— Ако Ед ме вини за проблемите си, е напълно възможно да предприеме драстични мерки. Но помежду ни има дълга история. Аз го наех, след като се беше скарал с баща си и чичовците си. Ед искаше да промени из основи компанията и да я изведе в двайсет и първи век. Но старите не му позволиха. И той си тръгна.

— Напуснал е семейната фирма и е дошъл да работи при теб?

— Да, за около две години. После баща му получи инфаркт и беше принуден да се пенсионира. Чичовците осъзнаха, че не могат да се справят с фирмата сами. Помолиха Ед да се върне и да поеме контрола над компанията. Той прие предложението. Няколко месеца по-късно „Хейстингс“ започна да плава в бурни води. Инстинктът ми подсказва, че ако Ед е убеден, че аз стоя зад проблемите му, е много по-вероятно лично да дойде в офиса ми и да ми забие някой юмрук.

— Не би наел друг човек да го извърши?

— Ако наистина беше наел някого да свърши работата, щеше да ангажира някой истински професионалист. Аз го научих, че ако се налага да използва човек за някоя мръсна работа, трябва да наеме най-добрия.

Грейс го погледна изненадана.

— Леле. Звучи жестоко.

Той сви рамене и дояде сандвича си. Отказваше да се преструва, че е нещо различно от това, което беше — не и пред Грейс. Веднъж вече беше опитал да бъде някой друг — с Даяна. Нещата не се бяха развили добре.

Грейс отпи още малко от уискито и замислена остави чашата си.

— Може би полицаите ще успеят да изкопчат нещо от мъжа с ножа.

Джулиъс разигра този сценарий в главата си така, както правеше, когато обмисляше някоя инвестиция, търсейки нещата, които се криеха в сенките.

— Бих предположил, че мъжът с ножа няма да успее да каже на полицаите кой го е наел. Сделката сигурно е сключена с плащане в брой. Без имена. Без документи за самоличност. Без описания. Така или иначе, смятам, че трябва да погледнем нещата от друг ъгъл.

— Какъв?

— Трябва да намерим начин да извадим преследвача от прикритието му.

— Как ще го направим? — попита Грейс.

— Още не съм сигурен. Но едно нещо е очевидно — негодникът си има причина да те преследва. Трябва да открием каква е тази причина.

— Ако е Нийла, знаем, че тя иска парите, които мисли, че съм откраднала от фирмата на баща ѝ. Предполагам, че мога да опитам да говоря с нея, но нямам много възможности за преговори, защото нямам какво да ѝ предложа.

— Ами ако целта на преследвача не са парите?

Грейс преглътна уискито си прекалено бързо. Задави се, закашля се и остави чашата.

— Какво друго би могло да бъде?

— Сигурна ли си, че не е някой твой бивш любим, който е вманиачен по теб?

— Преследвачите по дефиниция са луди и вманиачени — каза Грейс. — Предполагам, че е възможно някой от миналото ми да е превъртял и да е решил да се фиксира в мен, но трябва да ти кажа, че това е крайно невероятно.

— Дай ми списък.

Тя примигна.

— На всички мъже, с които съм излизала в миналото?

Той се усмихна.

— Толкова много ли са?

Тя се намръщи.

— Де да бяха.

— Спокойно, не мисля, че трябва да се връщаме чак до кавалера ти от абитуриентския бал.

— Добре, защото съм сигурна, че Андрю не е преследвачът ми.

— Андрю?

— Кавалерът ми от бала. Казах ти, той цялата вечер ми се оплакваше, че искал да бъде кавалер на Дженифър, но тя му отказала. Беше дълбоко депресиран от тази ситуация. Поиска да го посъветвам как да привлече вниманието ѝ.

— Каза ли му да мисли позитивно?

— Общо взето. Първо му казах, че Дженифър по принцип не е за него. Той не искаше и да чуе, така че му напомних, че е компютърен гений. Казах му да измисли някоя пристрастяваща онлайн игра, да стане много богат и след това да отиде да ухажва Дженифър.

— Съветът ти проработи ли?

— Отчасти. Андрю наистина създаде една успешна програма за социални медии. Пусна компанията си на борсата, продаде акции за няколко милиарда и наистина стана много богат. Но не се ожени за Дженифър, което е добре, защото двамата нямаше да бъдат щастливи заедно. Ожени се за друга жена — много мила, много умна и също компютърен гений. Двамата си подхождат много повече.

— Какво стана с Дженифър?

— Омъжи се по сметка, и то неведнъж. Сега е със съпруг номер три и мисля, че живее в голямо имение на Мърсър Айлънд. Според Айрийн на кея пред къщата им има паркирана огромна яхта. — Грейс се намръщи на преполовената чаша с уиски. — Започнах да бърбря, нали. Разприказвах се прекалено. Скоро ще заспя.

— Това е добре.

Той отпи още от уискито си. Алкохолът го загреваше и му помагаше да се отпусне.

Грейс направи видим опит да се съсредоточи.

— Този списък, който искаш да направя.

Той остави чашата си.

— Не те питам за имената на старите ти гаджета. Трябва ми списък на всички, които са били свързани със Спраг Уидърспуун — с бизнеса му и със семейството му.

— Убеден си, че случващото се с мен е свързано с убийството, така ли?

— Мисля, че започва точно оттам. Бутилката с водка вече не може да се приема за съвпадение.

— Не — каза тя. — Сигурно не. Добре, ще съставя списъка. Но не мога да го направя тази вечер. Някак не мога да се съсредоточа.

— Мислиш ли, че ще успееш да заспиш?

Тя тъкмо се прозяваше и го погледна замислено.

— Какви са вариантите?

— От лявата страна на леглото или от дясната.

— Все трябва да избирам.

Джулиъс я гледаше откъм сенките на голямото легло, когато тя се появи от банята с красива жълта нощница. Движеше се леко като дух, прекоси стаята и се мушна под завивките от лявата страна.

Той изгаси лампите и се премести по-близо до нея. Тя се напрегна леко, когато ръката му се обви около кръста ѝ.

— Заспивай — прошепна той.

— Добре — каза тя.

И после заспа.

32.

Старият сън се надигна от дълбините с тъмния прилив на паника.

... Тя опита да контролира дишането си. Не искаше момчето да разбере, че се чувства ужасена. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че се страхуваше, че то може да го чуе.

Момчето изглеждаше замръзнало от ужас. Стисна тънкото му рамо с една ръка. В другата ръка държеше гърлото на бутилката с водка. Заедно двамата с момчето чуха как чудовището слиза по стълбите. Всяко тежко тупване на ботушите му ги караше да потреперват.

Тънкият лъч на фенера на убиеца разцепи мрака и се спря върху увитото с найлон тяло. Веднага щом се обърнеше, щеше да ги види как се крият в сенките.

— Бягай — каза тя на момчето.

С ръката, която стискаше рамото му, го побутна да излезе изпод стълбите и да побегне нагоре. Строгият ѝ тон и побутването го извадиха от вцепенението му.

То побягна нагоре към отворената врата.

Тя го последва, прескачайки стъпалата по две. Трейгър ѝ извика нещо. Тя не спря.

И в следващия момент той беше на стълбите зад нея, движеше се толкова бързо, че тя разбра, че не може да му избяга. Той беше много по-едър и силен.

Момчето стигна до края на стълбите. Спря и погледна назад.

— Бягай — повтори му тя. — Не спирай.

Момчето изчезна в светлината, която изпълваше атмосферата отвъд прага.

Трейгър успя да сграбчи края на дънковото ѝ яке. Тя беше в капан. Разби бутилката водка в парапета и така се сдоби с назъбено острие. Замахна диво и усети съпротивлението, когато острието

стъкло попадна на кожа и кост. Трейгър изпищя. Навсякъде имаше кръв.

Аленият дъжд изпръска дрехите ѝ, ръцете...

— Грейс. Грейс. Всичко е наред. В безопасност си, пазя те. Това е само кошмар.

Гласът на Джулиъс я викаше от тъмната мъгла. Тя се събуди, разтреперана както винаги след кошмар. Очите ѝ се отвориха рязко и тя опита да си поеме дъх. Някой я държеше, пречеше ѝ да стане от леглото.

— Не. — Тя трескаво опита да се освободи.

Джулиъс веднага я пусна. Тя се изстреля, отметна завивките и свали крака от леглото. Опита да регулира дишането си.

Трябваше да отиде да спи в спалнята за гости. Не трябваше да рискува. Какво изобщо си мислеше?

— Съжалявам — каза тя. Гласът ѝ беше напрегнат и изтънял. — Старият кошмар. Отдавна не ми се беше случвало, но откакто открих тялото на Спраг...

— Разбирам — успокои я Джулиъс. — Случвало ми се е.

Гласът му беше спокоен и невъзмутим, сякаш беше свикнал да го буди жена, сънуваща кошмари. Не, помисли си тя. Той говореше за себе си.

— Знаеш нещо за кошмарите.

— Определено.

Упражненията за дишане не ѝ помагаха. Скочи на крака и грабна халата, която беше оставила на куката на стената. Погледна през прозореца. Още беше тъмно, но валеше и градът блестеше мокър в нощта.

Дишай.

Обърна се и видя, че Джулиъс също стана от леглото. Беше с тениската и слипа, които си беше облякъл след душа. Изведнъж се смути от това, че е увита в халата му.

— Знам, че това звучи странно — каза тя. — Но трябва да подишам малко свеж въздух. Трябва да се раздвижа. Да изляза навън.

— Няма проблем. — Той навлече дънките, които беше метнал на близкия стол. — Имаш ли лекарства?

Звучеше толкова спокоен и делови, че Грейс разбра, че и той знаеше от личен опит какво ѝ се случваше.

— Да. В чантата. — Отчаяно искаше да звучи нормално, затова опита да се пошегува. — Никога не излизам без...

— Никога не излизаш от вкъщи без тях. Нито пък аз. Не съм ги вземал от години, но винаги имам под ръка.

Това я успокои, както нищо друго не би могло в момента. Той наистина я разбираше. Но ужасната нервност и стягането в гърдите не минаваха.

— Ще ги изпия, ако има нужда — каза тя. — Но мисля, че ще се оправя, ако просто изляза навън.

Тя се втурна в огромната дневна. Светлината, която влизаше през панорамните прозорци, беше достатъчна, за да я насочи към вратата на терасата. Джулиъс стигна до нея първи. Той протегна ръка да я отвори. Пръстите му докоснаха нейните. Тя подскочи стреснато.

— Извинявай.

— Няма нищо.

Той отключи плъзгащата се врата и я дръпна настрана.

Вратата в края на стълбите беше отворена. Тя трябваше да мине през нея. Нямаше друг път за бягство.

Грейс излезе на балкона. Джулиъс я последва в хладната нощ.

Тя стисна парапета и започна да прави упражненията си за дишане.

Джулиъс стоеше до нея и чакаше спокойно, сякаш нямаше нищо необичайно в това, че жената, с която беше, имаше паник атака и трябваше да излезе на открито посред нощ.

Грейс бавно се овладя.

— Съжалявам — прошепна отново. — Освен всичко останало, това е и адски неловко.

— Не. Не е. Кошмарите влошават ли се?

— Тялото на Спраг. Преследвачът. Проклетата бутилка водка. Чувството, че съм в капан. Бяха тежки две седмици. Трябваше да се сетя, че не е добра идея да спя в едно легло с теб. Никога не съм прекарвала нощта... с мъж.

Пулсът ѝ постепенно се забави. Дишането ѝ се успокои.

Когато беше сигурна, че се е овладяла, пусна парапета и се изправи.

— По дяволите — каза тихо тя. — Мразя проклетите паник атаки.

— Знам как се чувстваш. Казах ти, случвало ми се е.

— При мен винаги е свързано с онзи ден в мазето на приюта.

— Достатъчно сериозна причина за пристъп на паника.

— Трейгър опита да ме спре. — Тя си пое дълбоко дъх. — Когато изтичах нагоре по стълбите, той ме дръпна за якето. Бях в капан. Знаех, че ще ме убие.

— Да. Но ти си го атакувала със счупената бутилка. Избягала си.

Тя си пое дълбоко дъх и издиша бавно.

— От онзи ден насам страдам от лека клаустрофобия. Но това не е най-лошото. Мога да се возя на асансьор и самолет, стига да се движат. Най-лошото е сънят. Най-тежките паник атаки са винаги свързани с него.

— Но никога не знаеш кога ще се случат. Затова никога не си оставала цяла нощ с мъж.

Тя кимна мълчаливо.

— Нощите бяха винаги най-тежкото време и за мен. — Джулиъс стисна парапета до нея. — През последните няколко години съм по-добре. Преди това и аз натрупах опит с психотерапевти и лекарства. Но от време на време вълната ме връхлита отново.

Тя го погледна.

— Никой свестен човек не може да отиде на война и да не се върне променен.

Той подпря лакти на парапета и се загледа в светлините на града.

— Нещата ми се струваха различни след това.

— Защото ти си различен.

Той кимна.

— За известно време допуснах грешката да опитвам да се преструвам, че нищо не се е променило. Беше време да продължа напред с живота си и с големите си планове. И точно това направих. Получих работата при Харли. Учих се от него. Започнах собствен бизнес. Забогатях. Ожених се.

— Бил си решен да бъдеш нормален.

— Твърдо решен.

— Поставил си си цел и си я преследвал — каза тя. — Затова ли бракът ти се разпадна? Защото си бил съсредоточен върху това да

станеш отново нормален?

— Не. Бракът ми се разпадна, защото не бях мъжът, който Даяна искаше да бъде. Не беше виновна тя. Аз бях заблудил и двама ни, че мога да стана този мъж. Даяна е красива жена и освен това е много мила, поне в случаите, когато не се нахвърля на приятелките ми в тоалетната.

Грейс успя да се засмее леко.

— Но иначе...

— Иначе тя е добър човек. Но мисля, че бях привлечен към нея най-вече защото тя сякаш пасваше идеално на фантазията за новия ми живот.

— Тя е допълвала сценария ти за нормален живот.

— Точно така. Отне ми известно време да разбера, че няма копче за рестартиране, с което нещата да станат отново нормални. И скоро за Даяна стана ясно, че аз никога няма да пасна на дефиницията ѝ за нормално. Колкото повече опитваше да ме превърне в съпруга, който искаше, толкова повече време и усилия влагах аз в изграждането на „Аркуайт Венчърс“. Използвах бизнеса така, както наркоманите използват дрогата.

— Дватамата сте се отблъснали един друг — каза Грейс.

— Знаех, че я губя и че вината беше моя. После започнах отново да сънувам кошмари. Даяна се изплаши. Мисля, че за нея ситуацията беше някак смущаваща.

— Смущаваща?

— Тя се беше сблъскала с много възражения от приятели и роднини, преди да се омъжи за мен. Парите ми ме вкараха през парадния вход в нейния свят, но не ми дадоха социалния опит, образованието, връзките, необходими, за да пасна истински. Даяна направи всичко възможно, за да е по-гладък този преход. Научих много от нея. Тя ме научи как да се обличам, как да се преструвам, че се забавлявам на коктейли или приеми. Но скоро и за двама ни стана ясно, че няма да преживея някаква магическа трансформация.

Грейс се усмихна.

— Сигурно си дал да се разбере, че няма да си губиш времето в опити да бъдеш някой друг.

Джулиъс леко се подсмихна.

— Разкри ме. Права си. Мисля, че фактът, че вероятно страдах от някакъв посттравматичен стрес беше просто поредното доказателство, че тя беше допуснала грешка. Тя чувстваше, че не може да се довери на приятелите или семейството си. Но Едуард Хейстингс беше достатъчно близо до ситуацията, за да разбере какво се случва. Тя се обърна към него. Получи се добре и за двама им.

— А за теб?

— Аз трябваше да призная, че не ме бива за дългосрочни връзки, но ужасната истина е, че друга част от мен изпитваше облекчение. Най-после можех да се съсредоточа върху моята мания.

— Аха. Бизнесът ти. Той не задава въпроси. Не се опитва да те промени. Не се чуди защо се прибираш вкъщи късно вечер. Но накрая човек научава това, което всеки наркоман знае — предпочитаната дрога винаги има и тъмна страна.

— Да. Колкото повече пари печелех, толкова по-малко удовлетворение изпитвах.

— Това е така, защото в живота ти не е имало баланс.

Той се усмихна.

— Това ли е проблемът?

— Мисля, че балансът винаги е проблемът. Съмнявам се, че някой някога успява да го постигне напълно. Номерът е да разбереш, когато нещата се наклонят прекалено далече в грешната посока и да направиш нужните корекции.

— Това звучи като едно от онези влудяващи утвърждения на Уидърспуун.

— Чувала съм, че някои хора ги намират за дразнещи.

— По-скоро забавни.

Грейс си пое дъх и издиша бавно, овладяно. Упражненията започваха да действат.

— Знаеш ли — каза тя, — има едно утвърждение на Уидърспуун, което чудесно подхожда на тази ситуация.

— Има си хас. — Джулиъс я погледна. — Какво е?

— *Няма истинска дефиниция на нормалното, защото животът се променя постоянно.*

— Какво означава това, по дяволите? — попита Джулиъс.

— Дявол знае, но смятах, че звучи много мъдро, когато го измислих.

— Много дълбокомислено.

— Благодаря. Използвах го като мото за рецептата за хармонична зеленчукова супа в готварската книга. — Тя замълча. — Идеята беше, че зеленчуковата супа никога не се получава точно като предния път.

— Разбрах. — Той стоеше неподвижно. — По-добре ли си?

Тя си направи бърза мислена проверка. Всички жизнени показатели се бяха върнали в зелената зона.

— Да. — Тя се поколеба. — Благодаря.

Той кимна веднъж и Грейс разбра, че не е необходимо да му обяснява.

— Отдавна си измислих правилото да не обсъждам кошмарите и паник атаките с мъжете, с които излизам.

— Какво съвпадение — промълви той. — И аз си измислих същото правило.

— Така ли?

— Имах същата тактика като теб относно прекарването на нощта с друг човек. Бях изоставил тактиката по време на брака си, но нещата не свършиха добре. Научих урока си. След развода се върнах към правилото.

Тя се усмихна.

— Пепеляшко. Да се прибереш до полунощ.

— Но без стъклени обувки. Отказвам да нося стъклени обувки.

— Стъклените обувки са толкова старомодни.

— Радвам се да го чуя. — Той отново загледа светлините на града. — Значи като обобщение на последните събития, и двамата сме нарушили собствените си правила.

— Да — потвърди тя. — Така е.

Тя плъзна длан по парапета, докато докосна ръката му. Този път не се сепна. Той беше топъл, силен, стабилен като скала. Тя се отпусна още малко.

След известно време Джулиъс нежно стисна с пръсти ръката ѝ.

— Сега добре ли си? — попита той.

— Да, така мисля.

Той я поведе обратно вътре и в леглото. Този път Грейс заспа и не сънува.

33.

— Мислех си за бившата ти съпруга и бившия ти вицепрезидент — каза Грейс.

— Не мисли за Даяна и Едуард — каза Джулиъс. — Аз със сигурност нямам желание да мисля за тях.

— Но има проблеми, които не можеш да пренебрегваш.

— Само гледай.

Тя правеше точно това, гледаше го, приседнала на едно от високите столчета край кухненския плот. Джулиъс чупеше яйца в една купа. Правеше го непринудено с една ръка. *Мъж, който е свикнал да си готви сам* — помисли си тя. Мъж, който е свикнал да живее сам.

— Приемам, че не вярваш в поставянето на точка?

— За мен няма никакво поставяне на точка. — Джулиъс пусна още едно яйце в купата. — Нещата са такива, каквито са. Справяш се с реалността и продължаваш напред.

— Слушай, господин Реалист. Аз съм тази, която се сблъска с бившата ти жена в женската тоалетна снощи. Имам право да ти кажа какво мисля, че става и трябва да ме изслушаш.

— Защо?

— Защото сега спим заедно, ето защо — отвърна тя. — Това е връзка. При връзките хората си говорят един с друг.

Джулиъс изстена.

— Добре, говори. Но говори бързо, защото имаме да свършим куп неща днес.

— Знам. — Тя скръсти ръце върху гранитния плот, докато той се зае да разбива яйцата с малко сметана. — Ето какво мисля за Даяна. Според мен тя се чувства виновна.

— Затова, че ме е напуснала? Съмнявам се. Пък и тя си имаше причина. Питай я.

— Не мисля, че се чувства виновна, че те е напуснала — каза Грейс търпеливо. — Сигурна съм, че тя осъзнава, че е постъпила правилно — освободила е и теб, и себе си от една нещастна връзка,

която никой от двамата ви не би могъл да поправи. Нещо повече, тя е имала здравия разум да разбере, че нещата няма да се получат, преди да са се родили деца.

— Тук си права. — Джулиъс изсипа яйцата в тигана. — Тогава защо се чувства виновна?

— Вини себе си, че е причината ти да опитваш да съсипеш компанията на мъжа й.

— Само че аз не опитвам да унищожа „Хейстингс“.

— Точно това й казах.

— Чудесно. Направила си каквото си могла, за да й изясниш този въпрос. — Джулиъс взе една шпатула и започна да разбърква бавно яйцата. — Можем ли вече да сменим темата?

— Мисля, че трябва да говориш с Едуард.

— За това, че трябва да продължим напред? Повярвай ми, той е достатъчно зает в момента със спасяването на компанията си. Няма време за терапия.

— Мислех, че можеш да предложиш да му помогнеш да спаси компанията си.

Джулиъс я погледна, сякаш е загубила ума си.

— В случай че не си забелязала, и аз имам да се погрижа за куп неща в момента.

— Да, знам и оценявам това, което правиш за мен, но мисля, че проблемът ти с Едуард и Даяна е важен.

— Вече ти казах, нямам никакъв проблем с тях.

— Ти каза, че според теб затрудненията им идват отвътре. Ако това е така, може би Едуард е прекалено близо до ситуацията. Не можеш ли да предложиш да ги консултираш?

— Той няма да пожелае помощта ми, повярвай ми.

— Знаеш ли това със сигурност, или просто приемаш, че той ще откаже предложението ти?

Джулиъс дръпна тигана от котлона.

— Мисля, че е време да поставим точка на този разговор и да сменим темата.

— И на каква тема искаш да говорим?

— Проблемът с преследвача ти? Трябва да направиш списък на хората, свързани с Уидърспуун, забрави ли?

— Вече го направих, полицаите ме накараха.

— Полицаите търсят убиеца. — Джулиъс сипа бърканите яйца в две чинии. — Дватама с теб трябва да се заемем с преследвача.

— Ами ако това е един и същи човек?

— Това със сигурност ще опрости нещата — каза Джулиъс. — Мисля, че има връзка между убийството и преследвача, но дали са замесени един човек или двама, все още не е ясно.

Грейс забарабани с пръсти по гранитния плот.

— Не си първият човек, който измисля тази теория. Кристи направи предположение, че Нийла и Господин Перфектен може да са замислили заедно убийството на Спраг. Милисънт е на същото мнение.

— Напълно възможно е.

Грейс се пресегна към бележника и химикалката, които Джулиъс беше оставил върху плота.

— Добре, ще видя дали мога да разширя списъка.

Телефонът ѝ иззвъня точно когато тя изписа Нийла Уидърспуун. Погледна дисплея и видя името на сестра си. Отговори.

— Здравей, Алисън, какво става?

— Не знам — каза Алисън. — Ти ми кажи какво става, сестричке.

Гласът на Алисън беше твърде хладен и някак подчертано неутрален. Беше в режим адвокат. Грейс пребледня.

— Не разбирам. Нещо не е наред ли? Алисън, добре ли си? Итън и малкият Хари добре ли са?

— Всички сме добре. Ти си тази, която тази сутрин е във всеки блог за бизнес и финанси, да не споменаваме социалните медии.

— Какво?

— Била си заедно с Джулиъс Аркрайт на бизнес вечеря в Сиатъл снощи, както и на благотворителния търг след нея. — Алисън започна да повишава глас. — Има снимки, Грейс. Той те целува пред цяла зала, пълна с най-успелите бизнесмени в града. Има и слухове за някаква сцена с бившата му жена, и то в тоалетната, представи си.

— О, боже.

Грейс погледна Джулиъс. Той седеше до нея. От развеселения му поглед стана ясно, че е чул казаното от Алисън.

— Изчакай секунда, Алисън.

Грейс скочи от столчето си, бързо прекоси дневната и застана до панорамните прозорци. Реши, че Джулиъс няма да може да чува

разговора от такова разстояние.

— Успокой се, Алисън — каза тихо тя. — Казах ти, че Айрийн и съпругът ѝ ми уредиха среща с непознат в Клауд Лейк. Освен това ти споменах, че мъжът на срещата се казваше Джулиъс.

— Не ми каза, че името му е Джулиъс Аркрайт — сопна се Алисън.

— Не мислех, че е толкова важно. Освен това, не си ме питала.

— Мили боже, имаш ли представа с кого излизаш?

Грейс погледна към Джулиъс, който пиеше кафе и се преструваше на разсеян.

— Да, имам много добра представа за това — каза тихо тя.

— Шепнеш ли? Чакай! Къде точно си в момента?

— Още съм в Сиатъл.

— Ти освободи апартамента си в града. Мили боже. Ти си с него, нали?

— Спри да говориш, сякаш собственоръчно ще предизвикам армагедон.

— Твърде късно е. Ако спиш с Джулиъс Аркрайт, светът такъв, какъвто го познаваме, скоро ще се промени драстично. Чуй ме, наивнице, за Аркрайт се носят разни слухове.

— За клюката, че опитва да съсипе семейния бизнес на „Хейстингс“ ли говориш? Да, знам за нея. Но не е истина.

— Чух, че си защитила Аркрайт пред бившата му жена. И съм склонна да се съглася с теб. Предвид репутацията му, ми се струва, че „Хейстингс“ щяха да имат много по-сериозни проблеми, ако Аркрайт наистина беше решил да ги съсипе.

— Точно — потвърди Грейс.

— Но това не означава, че няма опасно напрежение между Хейстингс, Аркрайт и бившата му съпруга. Не ти трябва да заставаш помежду им в тази война. Чуваш ли ме? Това не е нещо, което можеш да оправиш с някое от тъпите си утвърждения и с прилагане на позитивно мислене.

— Тъпи утвърждения?

— Внимавай, Грейс. Говорим за твоя живот.

— Алисън, оценявам загрижеността ти, наистина, но нещата са под контрол. Повярвай ми.

— Казало зайчето точно преди вълкът да го изяде.

Грейс се усмихна.

— Червената шапчица.

— Какво?

— Няма значение. Явно не си чула, че двамата с Джулиъс бяхме нападнати в гаража под апартамента му след приема.

— Мили боже. — Алисън прозвуча слисана. — Сериозно ли?

— Да, но не се тревожи, двамата с Джулиъс сме добре. Малко насинени, но сме добре. Техниките за самозащита, които учих толкова време, най-после ми послужиха. За нещастие прекрасното стъкло производство на изкуството, което Джулиъс купи на благотворителния търг, се разби на парчета по време на сблъсъка. Но Джулиъс успя да залови единия от двамата нападатели. Надяваме се полицаите да успеят да изкопчат от него някаква информация, която да доведе до залавянето и на другия.

— Не мога да повярвам. Мисля, че трябва да си полегна с мокра кърпа на челото. За бога, какво ще правиш?

— Не съм съвсем сигурна, но Джулиъс е адски добър бодигард.

— Така ли? — изненада се Алисън.

— Бивш морски пехотинец. После е работил като момче за мокри поръчки за един бизнесмен, който се занимавал със строителни проекти в най-различни части на света. Както и да е, в добри ръце съм. Но не казвай на мама, разбра ли? Поне засега. Тя ще се побърка от тревога.

— И аз се побърках от тревога.

— Животът ми ще се успокои веднага щом полицаите заловят убиеца на Спраг Уидърспуун.

Последва кратка пауза от другия край на линията.

— Имат ли някакъв напредък? — попита Алисън с адвокатския си тон.

Грейс реши да наблегне на позитивното.

— Очакват да направят пробив всеки момент.

— С други думи, нямат никакъв напредък.

— Виж, трябва да тръгвам.

— Обещай ми, че ще внимаваш.

— Обещавам. Ще ти се обадя по-късно. Обичам те. Чао.

Грейс прекъсна връзката и погледна Джулиъс.

— Сестра ми.

Джулиъс я гледаше с непроницаемо изражение.

— Да, досетих се. Оставам с впечатлението, че тя не одобрява връзката ни?

— Няма проблем. Алисън просто е леко шокирана, защото научи новината първо от социалните медии, а не от мен. Което е разбираемо. И естествено се тревожи за липсата на напредък в разследването на убийството.

— Аз също се тревожа за това — кимна Джулиъс. — Но да се върнем на темата за връзката ни.

Грейс прекоси стаята и седна до плота.

— Какво за нея?

— Ти приемаш ли я?

Настоящето е единственото сигурно нещо. Живей го пълноценно.

Тя се усмихна.

— Нямаше да бъда тук, ако не я приемах.

Джулиъс не изглеждаше напълно доволен от отговора ѝ, но сведе поглед към кафето си. Тя посегна към бележника и химикалката.

Ново телефонно обаждане. Този път звънеше телефонът на Джулиъс. Той погледна екрана и отговори.

— Няма проблем, Юджийн. Казах ти да ми се обадиш веднага, щом изскочи нещо интересно. Какво откри?

Грейс остави химикалката си и изчака.

— Благодаря — каза Джулиъс. — Да, това е важно. Свържи се с Накамура в полицията на Клауд Лейк и му съобщи какво сте открили. Той координира нещата със Сиатъл. Браво, добра работа.

Джулиъс приключи разговора.

— Обаждаше се Юджийн, един от експертите, които помолих да проучат въпроса с липсващите пари.

— Помня. Какво е открил? — попита Грейс.

— Казах ти, че ги помолих да се поровят по-дълбоко във финансовите отчети на Уидърспуун. Открили са един интересен разход, обозначен като „Медицински разноски“.

— Какво му е необичайното?

— През последните няколко месеца от личната сметка на Уидърспуун са преведжани по няколко хиляди долара към една и съща сметка в Ню Йорк. Името на собственика на тази сметка е Уилям Дж.

Купър. Юджийн твърди, че не може да открие такъв човек по данните, посочени при откриване на сметката.

— В това няма никакъв смисъл. Защо Спраг ще плаща някакви медицински разноски в Ню Йорк? Не мисля, че имаше някакви връзки на източното крайбрежие. — Грейс застина. — Чакай, това да не е липсващото наследство на Нийла?

— Не, то определено е изчезнало сигурно в някоя офшорна сметка. Това по-скоро ми прилича на бавно кървене.

— Какво значи това?

— Изнудване.

Телефонът ѝ сигнализира за получен имейл и я стресна. Грейс замръзна така, както се случваше всеки път напоследък, щом чуеше познатия звук. Джулиъс също застина.

И двамата погледнаха телефона ѝ. Грейс го взе, погледна екрана и въздъхна облекчено.

— От Милисънт е. Не от изнудвача.

— Милисънт също е в списъка на заподозрените — каза Джулиъс мрачно. — Какво иска от теб?

Грейс отвори имейла и се усмихна.

— *Животът е кратък. Яж повече шоколад.*

Джулиъс се намръщи.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Това е наша шега. Кристи, Милисънт и аз се забавлявахме да измисляме смешни утвърждения. Милисънт измисли точно това. Тя обожава шоколад.

Джулиъс погледна часовника си.

— Осем часа сутринта е. Защо ти изпраща този имейл сега?

— Нямам никаква представа.

— Има ли навик да ти изпраща подобни имейли?

— Не, няма. Утвърждението за шоколада беше просто малка шега, която си подхвърляхме в офиса, но Милисънт не би тръгнала да ми го пише в имейл. — Грейс погледна имейла и часа на изпращане. — Малко е странно, нали?

— Обади ѝ се — каза Джулиъс. — Разбери защо ти го е изпратила.

От тревогата в тона му, Грейс усети как я побиват тръпки.

— Сигурна съм, че не е станало нищо — каза тя и погледна телефона. — Но признавам, че шеговит имейл по това време на деня е малко нетипичен за Милисънт. Освен ако... — Грейс направи гримаса. — Обзалагам се, че е чула за онази малка сцена на официалната вечеря снощи.

— Сцената между теб и Даяна?

Грейс се прокашля.

— По-скоро целувката пред всички онези хора е привлякла вниманието ѝ. Алисън казва, че в интернет са качени снимки.

Джулиъс не изглеждаше развеселен. Беше много напрегнат.

— Защо Милисънт ще ти изпраща имейл с шеговито утвърждение, защото съм те целунал на проклетия банкет?

— Бих казала, че това ѝ се е сторило... забавно. Милисънт все ме подиграваше за скучния ми социален живот.

— Не виждам връзката с шоколада.

— Защото не си жена.

— Доколкото съм чувал, Милисънт се оправя много добре с паричните въпроси. А неотдавна е изчезнала голяма сума пари. Освен това финансовите ми експерти са открили нещо, което им прилича на изнудване. А сега Милисънт, която е толкова добра във финансите, ти изпраща смешен имейл в осем часа сутринта. Обади ѝ се. Разбери какво става.

Грейс си пое дъх.

— Добре.

Тя набра номера на Милисънт и веднага попадна на гласова поща.

— Опитай да ѝ изпратиш имейл.

Грейс го погледна.

— Наистина смяташ, че трябва да се свържа с нея.

— Знаем, че току-що ти е изпратила имейл. Значи е на телефона или компютъра си. Хайде, натисни отговор.

Грейс написа: *Всичко наред ли е?*

Тя пийна кафе, докато чакаше отговора. Когато такъв не дойде, опита да остави ново съобщение на гласовата поща. После изпрати и есемес.

Важно е. Моля те, обади ми се.

Никакъв отговор.

— Знаеш ли адреса ѝ? — попита Джулиъс.

— Разбира се. Канила ни е двете с Кристи в апартамента си на коктейли или да гледаме някой филм. Живее в района на „Саут Лейк Юниън“.

Джулиъс скочи на крака.

— Да отидем да видим дали си е вкъщи.

— Сега?

— Сега.

— Не съм сигурна дали това е добра идея, Джулиъс. Както не спираш да ми напомняш, още е рано сутринта. Милисънт може да не е сама. И дори и ако ми отвори вратата, какво точно ще говорим с нея?

— За Спраг Уидърспуун и липсващите пари — отвърна Джулиъс. — Имам много въпроси.

34.

Сградата, където беше апартаментът на Милисът, беше една от лъскавите кули, които бяха изникнали сякаш за една нощ в квартала „Саут Лейк Юниън“. Районът между стария център и езерото Юниън — някога заспала индустриална зона — сега беше процъфтяваща смесица от високи офис сгради, жилищни сгради, модерни ресторанти и бутици. Тротоарите бяха пълни с хора от процъфтяващите компании за софтуер и мобилни комуникации, както и с амбициозни професионалисти, които искаха да живеят близо до мястото, където работеха. Виждаха се съвсем малко костюми. Преобладаваха дънките.

Беше едва осем и половина, но кафенетата бяха пълни. Джулиъс се възхити на целеустремения начин, по който крачеха всички наоколо. Хората имаха вид, сякаш бяха твърдо решени да изградят великото бъдеще. Някога и той беше изпитвал подобна целеустременост и амбиция, замисли се за момент. Но някъде по пътя тръпката си беше отишла. Напоследък действаше на автопилот. А после се появи Грейс.

Грейс беше променила всичко.

Той я видя как въвежда номера на апартамента на Милисът в електронната домофонна система на сградата.

— Това е скъп квартал — отбеляза той.

— Милисът казва, че ѝ харесва да живее в този квартал, защото всички изглеждат заети да строят бъдещето и никой не се занимава да си пъха носа в чуждите работи — обясни Грейс.

— С други думи се радва на това, че никой не ѝ обръща внимание.

— Нима не е така с всички?

Не последва отговор от електронната система. Джулиъс погледна през стъклените врати. Един мъж стоеше зад високо бюро и се правеше, че не забелязва какво се случва от другата страна на стъклената врата. Беше двасет и пет-шест годишен. Може би работеше на компютъра си, но според Джулиъс по-вероятно играеше на игри.

Джулиъс извади портфейла си и отдели няколко банкноти. Сгъна ги и ги пхна в джоба си.

— Свържи се с портиера — каза той.

Грейс повдигна вежди.

— Ще опиташ да го подкупиш ли?

— Имаш ли по-добра идея?

— Сега като го споменаващ, не.

Тя набра номера на портиера. Мъжът отговори на повикването. Стана и прекоси фойето, за да отвори вратата.

— Мога ли да ви помогна? — попита той, сякаш с надеждата, че ще получи отрицателен отговор.

— Аз съм приятелка на Милисънт Чартуел от апартамент дванайсет нула пет — обясни Грейс. — Опитвам се да се свържа с нея тази сутрин. Много е важно. Тя не отговаря на телефона си, но мисля, че е тук. Опасявам се, да не би да ѝ е зле.

— Много сме загрижени за благополучието ѝ — вметна Джулиъс.

Той извади от дланта си сгънатите банкноти и се ръкува с портиера. Когато дръпна ръката си, банкнотите бяха изчезнали. Портиерът сега изглеждаше значително по-разтревожен за здравето на Милисънт.

— Мислите, че госпожица Чартуел може да е твърде болна, за да се обади по телефона? — попита той и сбърчи чело.

— Да — отвърна Грейс. — А може да ѝ е прилошало под душа. Тя няма никакви близки в града. Няма на кого да се обадя, за да дойде да провери как е тя.

Портиерът видимо се колебаеше.

— Ами ние настояваме да имаме подписано ПЗВ от всеки наемател.

— Какво е ПЗВ? — попита Грейс.

— Позволение за влизане — това е стандартен формуляр. — Портиерът се отправи към асансьорите. — Имам право да влизам в апартаментите, за да направя проверка за сигурност. Забелязах, че колата ѝ беше в подземния гараж тази сутрин, когато застъпвах на смяна, но тя не излезе за обичайното си сутрешно лате.

Вратата на асансьора се отвори. Портиерът не каза нищо, когато Грейс и Джулиъс го последваха вътре. На дванайсетия етаж всички

излязоха и тръгнаха по коридора към вратата на апартамента на Милисът.

Портиерът почука силно няколко пъти.

— Госпожице Чартуел? — извика той. — Вътре ли сте? Една ваша приятелка е тук. Много е разтревожена за вас.

— Нещо не е наред — каза Грейс. — Усецам го. Отворете вратата.

— Или да се обадим на полицията — предложи Джулиъс. Той извади мобилния си телефон.

— По дяволите, не звънете на полицията — спря го портиерът видимо разтревожен. — Тя ще се ядоса ужасно, ако го направите. Също и шефът ми. Не е добре да се появяват ченгета в сградата. Пада ни репутацията. Изчакайте.

Той отключи вратата със специална електронна карта и отново извика силно:

— Госпожице Чартуел?

Пак никакъв отговор. Във вътрешността на апартамента беше неестествено тихо. Тази част от хола, която се виждаше откъм входната врата, изглеждаше като обзаведена с типови мебели на демонстрационно жилище, а не като истински дом. Цветовата схема беше в черно и бяло с отделни акценти в червено и сиво. На ниската черна масичка за кафе имаше празна чаша за мартини.

Всичко беше много лъскаво и модерно, но и съвсем безлично, помисли си Джулиъс. Сякаш Милисът беше поръчала цялото обзавеждане от каталог за мебели под наем. Напомняше му за собствения му апартамент, макар че беше сигурен, че собствените му мебели са от доста по-висок ценови клас.

Милисът не е пустила корени в Сиатъл, реши той. Сякаш беше готова да си събере багажа и да се изнесе на минутата.

— Това е — каза Грейс. — Вие двамата изчакайте тук. Аз ще отида да видя дали е вътре.

Тя влезе в апартамента, преди портиерът да успее да възрази. Джулиъс остана на прага и наблюдаваше внимателно Грейс, която прекоси празната дневна, мина покрай кухнята и изчезна по един къс коридор.

След малко гласът ѝ проехтя:

— Обадете се на 911. Още е жива.

35.

— Когато я видях легнала на леглото, я помислих за мъртва — прошепна Грейс. — Беше толкова неподвижна. Толкова бледа. Едва дишаше. Почти не можех да напипам пулса ѝ.

Тя стоеше с Джулиъс и портиера в коридора пред апартамента на Милисънт и гледаше как парамедиците вкарват носилката на колелца в асансьора. Неколцина от обитателите на съседните апартаменти се бяха събрали и също наблюдаваха процеса. Милисънт беше в безсъзнание. На лицето ѝ имаше кислородна маска.

— Чух един от парамедиците да говори с болницата — каза портиерът тихо. — Спомена нещо, че приличало на съзнателно приета свръхдоза. Боже, никога не бих си помислил това за нея.

Джулиъс погледна портиера.

— Колко добре я познавате?

Портиерът сви рамене.

— Тя е една от приятните наематели. Държи се дружелюбно. Дава щедри бакшиши. Но не сме имали никакви по-специални отношения.

Приглушеният вой на сирената на линейката се разнесе и после заглъхна по улицата пред сградата. Тълпата в коридора се разпръсна, хората се прибраха в апартаментите си.

— Трябва да се обадя на шефа — каза портиерът и извади телефона си. — Дано не се ядоса много.

— За бога, вие помогнахте да спасим Милисънт — увери го Грейс. — Ако оцелее, то е защото направихте проверката за сигурност или както там я наричате.

Портиерът се ободри малко от този довод и се отдалечи на няколко крачки, за да говори по телефона.

Трийсет и няколко годишната жена, която се беше появила от апартамента до този на Милисънт, поклати глава.

— Чудя се дали се е депресирала заради мъжа, когото доведе снощи.

Грейс бързо се обърна към нея.

— Какъв мъж?

— Не знам кой беше, но предполагам, че е бил женен заради начина, по който се държеше. Влязоха в сградата към девет. И друг път ѝ се е случвало да води вкъщи мъже, с които се е запознала в някой бар. Но по смеха ѝ усетих, че този мъж е различен. Тя изглеждаше много развълнувана, сякаш е много специален.

Джулиъс погледна към апартамента.

— В колко часа си тръгна мъжът?

— Не знам. Трябва да е било към десет и половина, защото се приготвих да си лягам. Обаче той се върна по-късно.

Грейс се намръщи.

— Какво значи това?

— Мисля, че чух някого в коридора по-късно. Вратата ѝ се отвори и затвори. Предположих, че е същият мъж. Но може да е бил някой от другите ѝ случайни познати. Кой знае.

— Колко време остана вторият посетител? — попита Джулиъс.

— Не знам. Заспала съм.

— Има ли дежурен портиер нощем? — попита Джулиъс.

— Не, само през деня.

— Значи Милисънт сама е пустила посетителя си да влезе — каза Джулиъс. — Знаела е кой е.

— Разбира се. — Жената сви рамене. — Но както ви казах, тя постоянно води разни мъже в апартамента си.

Грейс отиде до прага на апартамента. От там се виждаше празната чаша от мартини на масичката в хола. Трябваше да разбере. Трябваше да бъде сигурна.

— Май си забравих телефона в спалнята на Милисънт — каза тя достатъчно високо, за да я чуят двамата или трима души, които още се мотаеха в коридора. — Ще отида да го взема, сега се връщам.

Джулиъс я погледна бързо.

— Ще дойда с теб.

Тя влезе в апартамента и го погледна.

— Какво? — попита тихо.

— Не видях никъде компютър — каза той. — Никога не съм срещал счетоводител, който да няма компютър край себе си.

— Разбира се, че Милисънт имаше лаптоп.

— Ще погледна дали е тук.

Той изчезна в спалнята.

Грейс се отправи към малката кухня, обзета от ужас.

Не беше си въобразила. Шишето с алкохол беше върху плота. Беше го зърнала по-рано, когато се втурна в спалнята на Милисънт, но тогава нямаше време да погледне по-внимателно. Сега го виждаше съвсем ясно. Беше права за етикета. Побиха я ледени тръпки.

— По дяволите — продума почти недоловимо.

Джулиъс се приближи зад нея.

— Никъде няма компютър.

Тя усети как и той застина при вида на бутилката.

— Същата марка водка като тази, която преследвачът ти беше оставил в хладилника — отбеляза мрачно той.

— Същата марка, която намерих в спалнята на Спраг. — Тя посочи бутилката на плота. — Милисънт пие мартини с водка, но това не е любимата ѝ марка. Моят преследвач е опитал да убие Милисънт снощи.

36.

— Да си изясним това — каза Девлин. — Искаш да отворя едно много старо и приключено дело за убийство?

— Не говорим за отваряне на старо разследване — отвърна Джулиъс. — Убийството на Трейгър е разкрито. Търсим нещо, което го свързва със скорошното убийство на Уидърспуун и свръхдозата на Милисът Чартуел.

— Връзка, различна от очевидната — добави бързо Грейс, — която съм аз.

— Която си ти — съгласи се Девлин. Той я гледа замислено известно време. — Интересно.

Айрийн го изгледа предупредително.

— Просто отбелязвам фактите — оправда се Девлин.

Четиримата се бяха събрали в кухнята на Грейс. По време на пътуването към Клауд Лейк беше започнало да вали отново. Ситният дъждец продължаваше да се сипе.

На масата имаше две големи кутии от пица и две бутилки бира. Имаше и две чаши бяло вино.

Айрийн помоли с поглед Грейс за извинение.

— Беше права. Открих, че Девлин наистина е питал Джулиъс за мнението му за теб онази вечер, когато ви запознахме и вечеряхме заедно.

Девлин примигна.

— Чакай, скъпа, опитам да обясня, че...

— Няма значение — каза Грейс. Тя се усмихна и на двамата мъже. — Стара история. Минало. Станалото — станало. Предполагам, че подходящо за случая утвърждение на Уидърспуун би било: *Не оставяй стари бури да засенчат слънчевото небе.*

Джулиъс и Девлин си размениха многозначителни погледи.

— С други думи — каза Джулиъс, — тя никога няма да ми позволи да забравя, че първата ни среща всъщност е била операция под прикритие.

Девлин взе бирата си и погледна Грейс над бутилката.

— Но за теб станалото — станало, нали?

— Абсолютно — потвърди Грейс и му се усмихна отново. — Обаче при тези обстоятелства бих казала, че си ми длъжник, не мислиш ли?

— Ха! — намеси се Айрийн. — Длъжник ти е и още как! И на мен също.

— Съгласен съм, длъжник съм и на двете ви — каза Девлин. Той отвори малкото си куфарче и извади лаптоп. — След като Джулиъс ми се обади днес, изтеглих старото досие по случая с убийството на Трейгър. Марката на водката не е отбелязана в списъка на веществените доказателства, но има снимка на бутилката.

Грейс затаи дъх.

— Същата марка като трите бутилки, на които попаднах напоследък?

— Мисля, че да — каза Девлин. — Но е трудно да се разчете етикета. — Той се поколеба. — Снимките от местопрестъплението са доста... смуцаващи. Сигурна ли си, че искаш да ги видиш?

Образът на окървавеното лице на Трейгър изникна в съзнанието на Грейс. Тя преглътна с мъка.

— Единствената снимка, която искам да видя, е тази на бутилката от водка — каза тя. — Искам да съм сигурна.

Девлин кимна.

— Добре. Само бутилката. Няма нужда да гледаш труповете.

— Благодаря.

Той набра нещо на клавиатурата и обърна лаптопа, така че Грейс да може да види екрана. Тя мислеше, че е подготвена за образа, но се оказа, че греша. Видът на счупената бутилка със засъхнала кръв по нея я шокира и зашемети. Тя беше убила човек с това ужасно оръжие.

— Мили боже — прошепна.

Девлин я гледаше със сериозно изражение.

— Спасила си живота на едно дете и своя собствен. Никога не забравяй това.

— Няма — увери го Грейс. — Не мога да го забравя.

Джулиъс протегна ръка под масата и постави длан върху стиснатите ѝ на юмрук пръсти.

Айрийн наблюдаваше Грейс разтревожена.

— Добре ли си?

Грейс си пое дълбоко дъх и издиша продължително.

— Да.

— Е? — подкани я Девлин.

— Да — потвърди Грейс. — Същата марка като бутилката в спалнята на Спраг и в кухнята на Милисът. Същата като водката, която преследвачът беше оставил в хладилника ми.

— Така е — съгласи се Джулиъс. — Същият етикет в зелено и златно. — Той погледна Девлин. — Това не е съвпадение, Дев.

— Съгласен съм — кимна Девлин. — Но само за ваше сведение, по последна информация властите в Сиатъл все още са убедени, че Милисът Чартуел е опитала да се самоубие или е взела свръхдоза по непредпазливост. Не са намерили доказателства за чужда намеса, а Милисът още е в безсъзнание и не може да бъде разпитана.

— Някой е опитал да я убие — настоя Грейс. — Сигурна съм.

— Трябва да открием още нещо — каза Джулиъс.

— Няма нищо, освен бутилката с водка — обясни Девлин. — И двете убийства и евентуалният опит за убийство са извършени по различни начини. Госпожа Трейгър е била пребита до смърт. Уидърспуун е бил застрелян. Ситуацията с Милисът прилича на свръхдоза.

Айрийн погледна изпитателно Грейс.

— Каза, че си получила имейл от Милисът тази сутрин, но според полицията тя е била в безсъзнание часове преди вие да отидете в апартамента ѝ.

— Да — потвърди Грейс. — Когато говорих с полицаите, обясних, че имейлът не беше в неин стил, но те смятат, че това е бил нейният начин да се сбогува с мен. Тя нямаше близки роднини, нямаше сериозна връзка. Но мен ме харесваше. Поне аз мислех така. По дяволите. Как мога да бъда сигурна дори в това? Очевидно не съм я познавала толкова добре.

— Като говорим за връзки — обади се Джулиъс, — една от съседките ѝ каза, че Милисът е имала посетител мъж снощи, може би дори двама посетители. Или един, който си е тръгнал и по-късно се е върнал.

— Казах ти, Милисът нямаше нищо против да се запознае с някого в бара и после да го заведе в дома си. Тя си падаше по секса с

непознати, но не беше толкова глупава.

Всички я погледнаха изненадано. Мъжете мълчаха, а Айрийн се прокашля.

— Някои хора биха определили секса с непознат мъж за глупав риск — изтъкна Айрийн. — Може би Милисът е завела не когото трябва в дома си. Той си е тръгнал, после се е върнал след час и я е убил.

— Това не обяснява съпадението с бутилката с водка — изтъкна Джулиъс. Той взе бирата си. — Хм...

Всички го погледнаха.

— Какво? — попита Девлин.

— Убийството на Трейгър несъмнено е било случай на домашно насилие. Приемаме, че мотивът за смъртта на Уидърспуун и опитът за убийство на Милисът са свързани с пари. Но има една-единствена причина някой да оставя бутилки с водка на всяко местопрестъпление.

— За да уличи мен — каза Грейс. — Да, не бях се сетила за тази възможност. Ако ченгетата се усетят, че... — Тя млъкна и погледна Девлин. — Тъъ...

Той се усмихна мрачно.

— Точно така, аз съм ченге.

— Да. Знам.

— Освен това съм твой приятел, независимо дали ти се вярва, или не — добави той.

— Категорично — натърти Айрийн.

Грейс се усмихна леко на Девлин.

— Аха. Ясно. Благодаря.

— По дяволите, Грейс, не бъди толкова злопаметна — възкликна Девлин.

— Не съм злопаметна — увери го Грейс. — Такива отрицателни чувства пречат на вътрешния баланс.

— Радвам се да го чуя — каза Девлин развеселен.

Джулиъс насочи вниманието си към Девлин.

— Кой, освен полицията в Клауд Лейк, може да има достъп до информацията по случая „Трейгър“?

Девлин поклати глава.

— Няма как да знаем със сигурност. Случило се е преди години. Преди аз да дойда тук. Но всеки, който се е заел да рови в

документите, би могъл да открие тази подробност с водката. Обаче трябва да е ровил доста сериозно, за да стигне до нея. Както казах, бутилката се споменава в списъка с веществените доказателства, но разследващите не са сметнали, че марката е била от някакво значение. Поне никой не я е отбелязал. — Той посочи образа на екрана. — Погледнете. Едва се различава от...

Той млъкна. Никой не довърши изречението на глас. Но Грейс го чу в главата си. *Едва се различава от петната кръв.*

— Както Девлин каза, той не е бил тук по онова време — намеси се бързо Айрийн. — Беше голяма история за местните хора, разбира се. Всички в града знаеха за убийството и че Грейс е използвала счупена бутилка, за да се защити. Обаче сериозно се съмнявам някой извън полицията да е знаел точно какъв е бил етикетът на бутилката. Аз със сигурност не го помня, а следях всичко, защото най-добрата ми приятелка за малко не бе убита.

— Значи някой съзнателно е търсил подробностите по случая — каза Джулиъс. Той се облегна назад на стола си и изпъна крака под масата. — Доста парчета има този пъзел и не можем да видим връзката помежду им.

— Ами онези двамата, които са ви нападнали в гаража? — попита Девлин. — Те пък какво са искали?

— Може да е случайно нападение — предположи Айрийн.

— Не. Не беше случайно — каза Джулиъс.

— Някой опитваше да те подплаши и отдели от мен, Джулиъс. — Грейс рязко се обърна на стола си и го погледна. — Те искаха да те накарат да се махнеш от мен. Смятаха да те изпратят в болница — може би дори и нещо по-лошо. Ти си прекалено близо до мен — почти като бодигард.

Те я погледнаха.

— Тя е права — кимна Девлин. — Някой иска да те отстрани, Джулиъс. Това е единственото смислено обяснение. Знам, че сега правиш компания на Грейс, но разпоредих допълнителни патрули да стоят на тази улица през следващите няколко нощи.

— Благодаря — кимна Джулиъс.

37.

Тя усети как Джулиъс стана от леглото ѝ малко преди да съмне. Когато завъртя глава върху възглавницата, го видя да стои до прозореца, загледан към езерото. Отметна завивките си, стана и отиде при него.

— Планираш нещо — каза тя. Това не беше въпрос. Мислено се подготви за това, което знаеше, че ще чуе. — Познавам, когато обмисляш някаква стратегия.

Той преметна ръка през рамото ѝ и я придърпа към себе си.

— Не бих искал да предлагам това — каза той, — но дали би се съгласила да обиколиш с мен местопрестъплението в приюта?

— Някак знаех, че ще предложиш да огледаме мястото, където се случи всичко.

— Съжалявам — каза той. — Но мисля, че е необходимо да го направим.

— Няма нищо. Съгласна съм, но се съмнявам, че ще намерим там нещо след толкова много време. Казах ти, онова място стои изоставено от години. Покрай младежите, които са си правили купони вътре, и скитниците, които са го ползвали за подслон, надали е останало някакво доказателство. И да е имало нещо, вече се е загубило.

— Просто искам да огледам лично. Трябва да разбера какво пропускаме.

— Добре — каза тя. — Слънцето скоро ще изгрее. Да го направим тази сутрин.

Джулиъс я завъртя и притисна още по-силно към себе си.

— Чувствам се зле, че те карам да преживяваш това. Знаем, че няма да ти бъде лесно.

— Да се върна на онова място не може да бъде по-лошо от това да се чудя защо някой убива хора, които познавам, и оставя бутилки с водка край всеки труп.

— Сутринта ще отидем в приюта.

— Добре. — Тя се загледа през прозореца. Започваше да зазорява, но щеше да мине още известно време, преди да стане напълно светло. Въпреки това ѝ беше ясно, че няма да може да заспи повече, не и след като знаеше какво предстои. — Няма смисъл да си лягам повече. Ще си взема душ и ще се облека.

— Добър план. — Джулиъс хвана лицето ѝ в дланите си. — Но аз имам по-добър.

Целувката му беше бавно изгаряща и прелъстителна. Тя обви ръце около врата му и се потопи в прегръдката му. Джулиъс я вдигна на ръце и я занесе върху измачканото легло.

Той се изправи само колкото да свали слипа си и после се настани до нея. Наведе се и докосна с устни нейните.

Сладкото горещо напрежение започна да се натрупва в нея. Тя вдигна ръце и докосна лицето му с върховете на пръстите си. Той завъртя глава и целуна дланта ѝ.

— Джулиъс — каза тя.

Почувства зъбите му да докосват леко гърлото ѝ и после той започна да се спуска надолу по тялото ѝ. Напредваше бавно. Когато устните му стигнаха до гърдите ѝ, тя вече се извиваше под тежестта му. Когато стигна до корема ѝ, тя заби нокти в раменете му.

— Джулиъс.

Едва не изкрещя, когато езикът му докосна вътрешната страна на бедрото ѝ. Скоро освобождението изригна като бляскава заря в тялото ѝ.

После той се претърколи по гръб и я издърпа върху себе си. Не след дълго неговото дрезгаво, плътно ръмжене от удоволствие отекна в спалнята.

38.

— Това място беше като магнит за тийнейджърите в онези дни — каза Грейс. — Но вече не толкова. Местните младежи са си намерили други места, където да се веселят.

Стояха на пътеката пред стария приют. Джулиъс носеше малка кутия с инструменти в ръка. Грейс се изненада на вътрешното си спокойствие. Чувстваше се забележително спокойна и абсолютно решена да направи каквото бе необходимо. Разбира се, беше възможно чувството за клаустрофобия и придружаващата го паник атака да я връхлетят, щом влезеше в старата сграда. Но засега убедеността на Джулиъс, че завръщането на местопрестъплението ще им даде някакви отговори, засилваше решимостта ѝ.

Няма да има никаква полза той да влезе вътре сам, каза си Грейс. Нуждаеше се от нея, за да го ориентира. Тя можеше да се справи с това.

Беше спряло да вали, но от дърветата още капеше и повърхността на езерото отразяваше стоманеносивото небе. Задаваше се нова буря.

— Мога да разбера защо поредица от собственици са опитали да превърнат приюта в хотел. — Джулиъс изучаваше фасадата на рушащата се структура. — Добра конструкция, както биха казали. Класическа викторианска архитектура.

— Строена е по времето, когато хората са вярвали, че болниците, предназначени за пациенти с психични проблеми, трябва да бъдат част от лечението — обясни Грейс. — Теорията била, че големите прозорци, високи тавани и балансирана околна среда повдигали духа и успокоявали нервите.

— Не е лоша теория, като се замислиш. Вероятно е трябвало да я построят на някое по-слънчево място обаче.

— Да. Тук в края на езерото е много тъмно заради гората и околните хълмове. — Грейс го погледна. — Как искаш да го направим? Джулиъс обмисли вариантите за момент.

— Какво те накара да влезеш вътре в онзи ден?

— Чисто тийнейджърско любопитство. Онзи следобед отивах на гости у Айрийн. Тръгнах по пътеката край езерото както обикновено. Когато стигнах дотук, спрях, за да огледам вътре.

— И това ли беше както обикновено?

— Обикновено не спирах — увери го тя. — Но се носеха слухове, че няколко от най-популярните младежи са си направили парти в приюта онази седмица. Говореше се, че имало секс и наркотици. Въпросът, който вълнуваше всички, беше кое от популярните момичета с кое от популярните момчета спеше. Реших да огледам, за да видя дали не са оставили някакви следи. Когато видях, че шперплатът на една от страничните врати е свален, разбрах, че съм попаднала на нещо. Така че влязох вътре.

— Коя врата?

— Онази. — Тя посочи шперплата, който покриваше вратата. — Сега е закована.

— Да вървим.

Джулиъс я поведе към страната на сградата. Когато стигна до закованата врата, спря и остави кутията с инструменти на пода. Отвори я и извади един железен лост.

Не му отне много време да изкърти листа шперплат и да го пусне отстрани. Грейс пристъпи и застана до него. Заедно надникнаха в дълбокия мрак, който някога беше представлявал просторна кухня. Вратата беше провиснала на ръждясалите панти. Всички стари електроуреди бяха изчезнали отдавна. Стените бяха очукани и разбити.

Джулиъс извади два фенера от куфарчето с инструменти. Подаде единия на Грейс.

— Готова ли си? — попита я той.

Грейс осъзна, че той беше загрижен и напрегнат. Но виждаше, че не очаква тя да се изплаши. Мисълта, че вярваше в нея, ѝ помогна да бъде по-смела.

— Да.

Тя включи фенера си и влезе в кухнята.

— Добре, влязла си тук, за да видиш дали ще откриеш някакви следи от купона — каза Джулиъс. — Разкажи ми какво стана след това.

— Минах през кухнята и се озовах в коридора. Помня, че стъпките ми отекваха.

Тя повтори движението си от онзи ден. Хладината на мрачните спомени и старите кошмари я накараха да настръхне, но тя продължи напред. Джулиъс я следваше по петите.

Вратата към мазето беше затворена. Тя спря пред нея.

— Чух някакво блъскане — каза тя.

— И?

— Нещо в това блъскане ми се стори трескаво, отчаяно. Отворих вратата.

— Беше ли заключена?

— Не. Сигурно не е имало как Трейгър да я заключи в онзи ден. Но не мисля, че той се е тревожел, че някой ще слезе в мазето. Знаел е, че момчето не може да избяга, защото го беше оставил с вързани ръце и крака. На устата на Марк беше залепена лепяща лента. Не можах да повярвам, когато видях бедното дете в мазето. Помислих, че някой побойник го е вързал там.

— Той как беше успял да привлече вниманието ти?

— Чул ме да влизам в къщата. Не можел да извика за помощ, но с крака започнал да ритя по една дървена кутия на пода. Продължил да ритя, докато не отворих вратата.

— Умно момче.

— Да. После ми каза, че вдигал шум, защото доловил, че стъпките ми са различни от тези на Трейгър.

— Ти познаваше ли Марк?

— Не. Семейството му живееше в другия край на града, в съседната къща до тази на Трейгър, както се оказа.

— Хайде да слезем да огледаме — каза Джулиъс.

Мога да го направя — каза си Грейс.

Тя включи фенера и тръгна надолу по стълбите. Когато стигна до дъното, спря и се огледа.

— Отначало не видях трупа. Освободих Марк и той заплака. Той се вкопчи в мен и не искаше да ме пусне. В този момент още си мислех, че това е дело на някой местен хулиган. Но Марк все повтаряше: *Госпожа Трейгър е ранена. Госпожа Трейгър е ранена.* Видях нещо, което ми заприлича на спален чувал. Оказа се тялото на госпожа Трейгър, увито в найлон.

— Марк беше ли разбрал, че Трейгър е убил жена си?

— Не точно. Каза ми, че господин Трейгър е ранил госпожа Трейгър и сега тя спи и не иска да се събуди. По онова време не знаех много за домашното насилие. Бях чувала израза, но не го разбирах напълно. Не беше нещо, с което се бях сблъсквала, слава богу.

— Къде беше тялото? — попита Джулиъс.

Спокойният му делови тон ѝ помагаше да се съсредоточи.

— Ей там. — Тя бавно отиде до мястото и спря, връхлетяна от спомена. — Когато се доближих, видях лицето на госпожа Трейгър през пластове найлон. Очите ѝ бяха отворени. Никога няма да забравя как изглеждаше. Най-после осъзнах, че тя е мъртва. Понечих да кажа на Марк, че трябва да излезем навън и да потърсим помощ. И точно тогава го чухме.

Джулиъс насочи фенера към сенките.

— Какво чухте?

— Двигател на пикап в двора отпред. Казах на Марк, че това е добре. Мислех, че това означава, че някой възрастен идва да ни помогне. Но Марк изведнъж се вцепени от страх. Той разпозна шума на двигателя.

— Какво стана?

— Той каза, че господин Трейгър се връща и че ще нарани и двама ни така, както е ранил госпожа Трейгър. Момчето говореше толкова спокойно. Мисля, че в онзи момент вече беше изплакал сълзите си. В края на краищата чудовището идваше за него. Какво можеш да направиш, когато се изправиш пред чудовище?

— Къде беше водката? — попита Джулиъс.

— До тялото. Грабнах бутилката, защото наоколо нямаше нищо друго, което бих могла да използвам като оръжие.

— Къде се скрихте с момчето?

— Ей там, под стълбите.

Грейс се принуди да прекоси циментовия под до тъмните сенки покрай стълбите.

— Казах на Марк, че ще успеем да избягаме, но че засега не трябва да издава нито звук. Казах му, че когато му кажа *бягай*, трябва да хукне нагоре по стълбите, да излезе от къщата възможно най-бързо и да не спира, докато не намери някой възрастен.

— Той направи ли каквото му каза?

— Да. Беше толкова изплашен, че щеше да се подчини на всекиго в онзи момент. На Трейгър му трябваша няколко секунди да осъзнае, че Марк го нямаше там, където го беше оставил. Трейгър очевидно предположи, че момчето се е скрило в някой ъгъл и започна да обхожда мазето с лъча на фенера. Аз избутах Марк от сенките и му казах да тръгва. Той побягна нагоре по стълбите. Аз опитах да го последвам, но Трейгър успя да сграбчи края на якето ми. Аз разбих бутилката в парапета и замахнах към лицето на Трейгър с нащърбеното шише. Нарязах лицето му.

— Смело момиче — каза тихо Джулиъс.

— Навсякъде имаше кръв. Сякаш валеше дъжд от кръв.

Джулиъс не каза нищо, но застана до нея и я прегърна през раменете.

Дишай.

Тя се овладя.

— Трейгър изпищя, когато срязах лицето му. Той пусна якето ми и се свлече назад. Аз продължих нагоре по стълбите. Когато стигнах горе, Марк беше вече навън и тичаше по пътеката край езерото. Аз го настигнах. Най-близките къщи бяха празни. В онези години те се използваша като летни вили, а това се случи през зимата. Майка ми и сестра ми не си бяха вкъщи в онзи ден, но госпожа Гилрой беше у тях.

— Тя ли се обади на полицията?

— Да. Тя заключи всички врати, за да бъдем в безопасност, в случай че Трейгър ни преследваше. После извади градинарските си ножици от килера. Никога няма да забравя вида ѝ, стиснала градинарските ножици, готова да ни защити от Трейгър. Но той не дойде да ни гони. Защото е бил мъртъв в мазето, в основата на стълбите.

— Ти си направила услуга на света, Грейс. Но винаги има цена, която се плаща за подобно нещо.

— Да.

Джулиъс дръпна ръката си и бавно закрочи из мазето. Лъчът на фенера му се местеше систематично напред и назад, Джулиъс претърсваше навсякъде.

— Няма никаква логика в случилото се, когато погледнем нещата от позицията на настоящето — каза Джулиъс.

— Трябва да ги погледнем откъм миналото.

— Как ще го направим?

Джулиъс дълго мълча.

— Каза, че госпожа Трейгър е гледала момчето на съседите в онзи ден.

— Точно така. Бедното дете просто е било на неподходящо място в неподходящ момент. Както каза Девлин, според полицията Трейгър е възнамерявал да удави Марк с надеждата властите да приемат смъртта му за нещастен случай.

— Ами семейството? — попита Джулиъс.

— Семейство Рамшоу? Не знам много за тях. Те се преместиха в Калифорния скоро след убийството на Трейгър. Мама каза, че смятали, че трябва да отведат Марк далече от града, където е бил отвлечен. Сигурна съм, че и той е имал кошмари през годините.

— Не питах за семейство Рамшоу — обясни Джулиъс. — Семейство Трейгър. Той и жена му имали ли са деца?

— Не — отвърна Грейс. Тя спря за миг, спомняйки си разни неща, които беше дочула навремето. — Но Трейгър бил женен и преди. Помня, че майка ми говореше за това с Билингс, който беше шеф на полицията по онова време. Чух го да казва нещо, че Трейгър имал и преди история с домашно насилие и че първата му жена се развела с него. Защо?

— Не съм сигурен. Просто търся някакви връзки.

Грейс успя да се усмихне несигурно.

— Така ли анализираш инвестициите си?

— Общо взето. Номерът е да търсиш нещата, които се крият в сенките.

— Знаеш ли, има едно утвърждение на Уидърспуун, което обобщава подхода ти към решаване на проблемите.

— Какво е?

— *Вгледай се дълбоко. Важните неща винаги са под повърхността.*

— Мисля, че ще се придържам към собствените си правила.

— *Не се доверявай на никого и Всеки си има скрити цели?*

— Като става въпрос за мото, вярвам в простите неща — отвърна Джулиъс.

— Както и да е.

— Не ми казвай, че това е някое от утвържденията на Уидърспуун.

— Понякога това е единственият подходящ отговор в някоя ситуация — обясни Грейс.

39.

— Ралф Трейгър имал две деца от предишния си брак, момче и момиче — каза Грейс. Тя изучаваше информацията, която беше изтеглила на компютъра си. — Имената им са Рандъл и Кристъл. Първата му съпруга не се омъжила повторно, но имала поредица от приятели, с които живяла за известно време.

— Обзалагам се, че това не е свършило добре — каза Джулиъс.

— Изглежда, че е имала много лош вкус за мъже. Двама-трима от приятелите ѝ продавали дрога, за да се изхранват, а един бил арестуван за насилие над дъщерята. — Грейс се облегна назад. — Колко пъти сме чували тази тъжна история?

Джулиъс взе каната с кафе и я занесе на кухненската маса.

— Какво се е случило с жената и децата?

— Да видим. — Грейс се наведе и продължи да преглежда информацията. — Изглежда, бившата госпожа Трейгър и дъщерята Кристъл умрели в катастрофа. Рандъл, синът, попаднал у приемно семейство, сменил доста домове и после изчезнал за няколко години.

— Сигурно е решил, че животът на улицата е по-хубав. Нещо друго?

Грейс изчете още няколко реда.

— Рандъл се хващал на поредица от временни работи, повечето свързани с компютри и програмиране. Изглежда, имал талант за това.

Джулиъс погледна към езерото.

— Продължавай.

Грейс отново впери поглед в екрана.

— Свършил зле. Бил арестуван за измама и го осъдили на шест месеца. Загинал при инцидент с лодка малко след като го освободили.

— Значи, изглежда, всички от семейство Трейгър са мъртви?

— Да. — Грейс взе чашата си. — Какъв трагичен сценарий.

Джулиъс се облегна на стола си и отпи от кафето.

— И много удобен сценарий.

Грейс го погледна над ръба на чашата си.

— Върнахме се на правилото: *Не се доверявай на никого ли?*

— Да — отговори Джулиъс. — В светлината на това ново доказателство трябва да преосмислим всичко научено за героите в тази малка драма.

— Какво да преосмисляме? Вече проверихме всички замесени.

— Но сега ще го направим от друга гледна точка. Имаме ситуация, в която е замесена измама, и поне един от героите в историята ни е лежал в затвора за това.

— Да, преди няколко години, но Рандъл Трейгър е загинал след излизането си от затвора.

— Може би.

— Девлин е прав. Ти наистина мислиш като ченге. Може би си сбъркал призванието си.

— Не харесвам оръжията — обясни Джулиъс.

— Добре, това може би щеше да е проблем, ако беше станал полицай.

Звънна телефон. Този път беше джиесемът на Джулиъс. Той погледна екрана и отговори.

— Какво ще ми кажеш, Юджийн?

Слуша съсредоточено няколко минути.

— Това би обяснило някои неща. Включително и кариерата, която си е избрал. Благодаря ти, Юджийн. Свърши страхотна работа. Да, ще те информирам какво е излязло в крайна сметка. Не, не може да напуснеш, за да отидеш да работиш във ФБР. Там не плащат така добре като в „Аркрайт Венчърс“. Не може да има и сравнение.

Джулиъс затвори и погледна Грейс.

— Е? — подкани го тя.

— Изглежда, Спраг Уидърспуун е имал тайно минало, такова, което е опитал да поGREBE много отдавна. То може би обяснява изнудването.

Грейс помръкна.

— О, не. Моля те, не ми казвай, че Спраг е бил престъпник.

— Лежал е в затвора за измама.

— По дяволите. — Грейс затвори очи. — Аз истински, истински му се възхищавах.

— Знам — каза Джулиъс внимателно.

Тя отвори очи.

— Обзалагам се, че след като е излязъл от затвора, си е създал нова самоличност и се е посветил на това да помага на хората да градят наново живота си. Като се замислиш, това също е много вдъхновяваща история.

— Това със сигурност е една от възможните интерпретации на фактите — каза Джулиъс.

Тя сбърчи вежди.

— Това е моята интерпретация на фактите и ще вярвам в нея, докато не се докаже, че не е истина.

— Не забравяй малкия проблем с евентуалната му пристрастеност към хазарта и злоупотребата с парите.

Тя го изгледа навъсено.

Той махна небрежно с ръка.

— Чудесно. Невинен до доказване на противното. Както и да е.

Шумът от кола, паркираща отпред, попречи на Грейс да започне да задава въпроси. Тя се изправи и отиде в дневната. Познатото лого на една куриерска фирма беше изрисувано отстрани на големия бус, спрял пред къщата. Грейс видя как униформеният шофьор слезе от колата. Качи се по стъпалата към вратата с кутия в ръка.

Тя му отвори.

— Грейс Елънд?

— Аз съм.

— Нося пакет за вас.

— Благодаря — каза Грейс. Тя погледна адреса на изпращача и разпозна името на магазин за шоколад в Сиатъл. — Бонбони. Това е изненада.

— Подпишете тук, моля.

Грейс надраска името си и пое пакета. Доставчикът се върна зад кормилото и потегли обратно към шосето.

Грейс занесе кутията с шоколадови бонбони в кухнята и я остави върху масата. Разкъса външната опаковка.

— Трюфели. Любимите ми. Някой ме познава добре.

Джулиъс гледаше кутията с присвити очи.

— Приятел?

— Казах ти, нямам приятел в момента. — Тя взе плика, закрепен за кутията. — Освен, теб, искам да кажа.

— Радвам се да разбера, че се броя за приятел.

Тя не обърна вниманието на сарказма му и отвори пакета. За момент се взира слисано в подписа.

— По дяволите.

— Повечето хора не реагират точно така, когато отварят кутия с трюфели — вметна Джулиъс. — Не ме дръж в напрежение. Кой ти е изпратил бонбоните?

— Милисънт.

40.

— Това е зловещо — каза Грейс.

Тя седеше на кухненската маса и се взираше в редиците изящни бонбони. Със същия успех в кутията можеше да има змии или скорпиони, помисли си тя. Добре, може би не беше толкова зле. Все пак тя със сигурност нямаше да хапне и един от трюфелите.

— Според етикета, кутията е била изпратена вчера директно от магазина — каза Джулиъс. Той погледна бонбоните от отсрещната страна на масата.

— С доставка на следващия ден — кимна Грейс. — Но Милисънт е била в безсъзнание целия ден вчера и снощи. Доколкото знаем, тя още не се е събудила. Не би могла да ми изпрати бонбоните.

— Ти получи имейл от нея вчера сутринта, а по всичко изглеждаше, че е била в безсъзнание в момента на изпращането му. Ако Милисънт е изпращачът, тя би могла да зададе час на изпращане на имейла, както и да уреди доставката на бонбоните, преди да бъде дрогирана. Сигурно е мислела, че може да канселира и двете, ако всичко се развие по план.

— Но нещо се е объркало, така че имейлът и бонбоните са потеглили автоматично. Но защо ги е пратила на мен?

— Изглежда, ти си била резервният ѝ план — каза Джулиъс. — Я огледай по-внимателно бонбоните.

— Не бонбоните. — Грейс вдигна малката бяла картичка. — Всичко е тук, в бележката. Тя я прочете на глас:

Грейс, ако четеш това, значи вероятно съм мъртва. Не мисля, че има подходящи позитивни утвърждения за тази ситуация. Всичко е прецакано. Приеми това за мое завещание. Оставям на теб спестяванията в пенсионния си фонд, макар че сигурно ще ти се наложи да ги отстъпиш на онази неблагоприятна кучка Нийла. Аз не мога да го направя

доброволно, това е сигурно. Надявам се, да задържиш поне комисионата за себе си, но вероятно няма да направиш и това. Сигурно е трудно винаги да се стараеш да постъпваш правилно. Но аз ще кажа, че беше доста забавно да те гледам как го правиш. Беше хубаво, че те познавах през последната година и половина, затова поне ми направи услугата да се насладиш на бонбоните.

Бележката беше последвана от име на банка, за която Грейс не беше чувала, и дълга поредица от цифри.

— Офшорна сметка ли е? — попита Грейс.

— Мисля, че при тези обстоятелства можем да приемем, че случаят е точно такъв. — Джулиъс седна на масата и отвори лаптопа си. — Лесно ще проверим.

Малко по-късно вече разполагаше с отговора.

— Наистина е офшорна сметка. За достъп до нея е необходим единствено номерът, който тя ти е написала. Става въпрос за солидна сума. Няколко милиона.

— Значи тя е присвоявала пари от Спраг. — Грейс подпря лакти на масата и отпусна брадичката си в дланите. — Тя изглеждаше — изглежда — толкова приятен човек. Винаги весела. С много позитивна енергия.

— Имам предчувствието, че е била толкова весела и позитивна, защото е знаела, че трупата чудесно малко състояние настрани за пенсия.

— Е, това дава отговор поне на един въпрос. Знаем къде са отишли парите. И знаем, че Спраг не е крадял от собствената си фирма.

— Знаем и нещо друго — каза Джулиъс. — Госпожица Весела вероятно не е опитала да се самоубие. Тя е очаквала с нетърпение ранното си пенсиониране и удоволствието да си харчи парите, които е скрила в онази офшорна банка. Чудя се как е планирала да върне парите в Щатите, без да предизвика интереса на властите.

— В куфар? — предположи Грейс.

— Да пренесеш няколко милиона през митницата е изключително рисково. — Джулиъс поклати глава. — Подобни суми пари трябва да бъдат изпрани.

— Предполагам, сега трябва да се обадим на Девлин — каза Грейс не особено ентусиазирано. — И после ще трябва да си поговоря и с полицаите в Сиатъл. Отново.

— Първо с Дев. — Джулиъс извади телефона си. — Някой ще натрупа точки за този сериозен пробив по случая. По-добре да е той.

— Сигурно.

Джулиъс се усмихна леко.

— Повярвай ми, Девлин е на наша страна.

— Ще ти повярвам. Но ще се обадя на Нийла и ще ѝ кажа, че май сме намерили наследството ѝ.

— Бележката и номерът на банковата сметка са доказателства — каза Джулиъс с равен тон. — Ще ги предадем на Дев.

— Добре, както кажеш. — Грейс извади телефона си. — Но Нийла има право да знае, че сме намерили парите ѝ.

Джулиъс погледна часовника си.

— Имам една среща в Сиатъл днес следобед. Няма смисъл да идваш с мен. Мога ли да те оставя при Айрийн в магазина?

Грейс го изгледа навъсено.

— Не съм дете. Не ми трябва бавачка.

— По петите ти дебне преследвач — и то преследвач, чиито действия вероятно ескалират. Трябва ти бавачка.

— Аха. Да, разбира се, ще остана при Айрийн в магазина. Кога ще се върнеш?

— Би трябвало да съм тук за вечеря. Ти просто не се отделяй от Айрийн и Дев, докато не се върна.

41.

Всичко се разпаднаше. Най-голямото постижение в живота му се сшиваше и гореше наоколо. Ако не излезете скоро, щеше да остане под отломките.

Бърк хвърли скъпите грижливо изпрани и сгънати ризи в куфара си и се върна в дрешника, за да прибере марковите си костюми в специалните калъфи. Беше похарчил цяло състояние за дрехи, които знаеше, че му трябва за работата. Нямаше да ги остави след себе си.

Беше обмислил плана си с точността на военен командир, който се подготвя за битка. Всеки детайл — от резюмето, което беше толкова желязно, че можеше да издържи и на най-високо ниво на проверка за сигурност от някоя държавна служба — до датите на шофьорската му книжка. Всичко бе измислено перфектно.

Планът се развиваше по график до онази първа грешка. Беше си казал, че оставянето на бутилката с водка край трупа на Уидърспуун е безобидна прищявка. Това беше грешка, но не беше фатална.

Обаче като откри, че наследството на Нийла се е изпарило, преживя истински шок. Едва не се оттегли от играта в деня, когато осъзна, че някой друг е пипнал парите преди него. Беше претърсил офисите на Уидърспуун и после хакна трите компютъра в отчаян опит да открие парите. Знаеше, че крадецът е някой от служителите на Уидърспуун. Това беше единственото логично обяснение.

После Милисънт му отправи предложение, което изглеждаше прекалено хубаво, за да е истина. За известно време му се стори възможно да спаси положението.

А сега Милисънт беше в медикаментозна кома и можеше да се събуди и разприказва всеки момент. Поредната грешка. Тя трябваше да умре. Беше претърсил апартамента ѝ и беше проверил компютъра ѝ, но не откри никаква следа от липсващите пари. Без данните за сметката, нямаше как да прибере парите. Все едно бяха потънали в морето.

Старата ярост се надигна изненадващо и го помете като червена вълна. Беше планирал всичко толкова внимателно.

Пусна чантата за костюми върху леглото и заби юмрук в стената на спалнята. Заболя го адски и събуди стари спомени от детството му — неща, които не понасяше да си спомня — но веднага се почувства по-добре. Сърдечният му ритъм се успокои и дишането му стана нормално. Понякога човек трябва да изпусне малко пара. Звънецът на входната врата звънна и го стресна. Зачуди се дали да отговори на домофона или не, но накрая реши да провери кой е.

— Аз съм Грейсън, портиерът. Госпожица Уидърспуун е тук и иска да ви види, сър.

По дяволите. Последното, което му трябваше сега, беше посещение от Нийла. Но той оцеляваше, защото винаги спазваше определени правила. Първото правило на опитния измамник беше да не излиза от ролята си, преди да напусне града. С един мъртвец зад гърба си и един в безсъзнание в болница, беше много, много важно да се придържа към правилата си.

— Моля те, изпрати я да се качи, Грейсън. Благодаря.

Той пусна копчето на домофона и се върна да огледа спалнята си. Трябваше да се увери, че Нийла няма да разбере за плановете му да избяга от Сиатъл същия следобед.

Излезе от спалнята и затвори вратата, за да скрие приготвените куфари.

Звънецът на вратата звънна. Пое си дъх и се съсредоточи върху образа си на Бърк Марик, наследника на богато семейство от Южна Калифорния, натрупало състояние от недвижими имоти.

Когато отвори вратата и видя лицето на Нийла, веднага разбра, че всичко се е променило. Тя плачеше, но това бяха сълзи от радост.

Тя се хвърли в обятията му.

— Току-що ми се обади Грейс — каза Нийла. — Не можах да повярвам, но тя каза, че е намерила парите ми. Онази кучка Милисънт Чартуел е присвоила парите. Трябваше да се сетя. Тя управляваше парите на татко. Скрила е милиони в банка на някакъв шибан остров, а после парите продължили да отиват там всеки ден с постъпленията от уебсайта и блога.

42.

Беше четири и половина, когато Джулиъс излезе от офиса си. През зимата и без това се смрачаваше рано, а сега, заради гъстите облаци над града, беше почти тъмно. Спря до вратата на подземния паркинг и огледа набързо. Имаше доста други хора, които вървяха към колите си. Служители от офисите в сградата, реши той. Никой не изглеждаше подозрителен.

Едно дребно нападение и започваш да се държиш като във военна зона всеки път, щом минаваш през паркинг. Овладей се, човече.

Огледа се, преди да отвори вратата на джипа. Отново не видя нищо, което да изглежда не на място. Настани се зад волана, извади телефона си и се обади вкъщи.

Вкъщи. Откъде му хрумна тази мисъл? Не се обаждаше вкъщи. Звънеше на Грейс. Но някак това беше едно и също.

Тя вдигна на първото позвъняване.

— Как мина срещата? — попита Грейс.

— Добре. Сделката ще ни донесе солидна сума пари през следващите пет години. Служителите ми отидоха да празнуват в близкия бар.

— Но ти си отегчен.

— Беше много скучна среща. Сега потеглям за Клауд Лейк. Трябва да съм там след час и нещо, в зависимост от трафика. Ще се отбия вкъщи, за да се преоблека. После ще дойда пеша до твоята къща. Ти още ли си с Айрийн?

— Да, както ти обещах. В магазина ѝ сме. Девлин ще дойде след работа. Ще вземем храна за вкъщи и ще отидем у нас.

— Добър план. Доскоро.

— Карай внимателно — каза Грейс. Гласът ѝ прозвуча, сякаш се канеше да каже още нещо, но после се отказа. — Доскоро.

— Чао.

Той затвори и се зачуди какво се канеше да му каже Грейс. Може би *липсваш ми*. Или *чакам те с нетърпение*. Сигурно беше това.

Вероятността да се е канела да каже *обичам те* беше почти несъществуваща. Още беше рано. А Грейс явно беше много предпазлива по отношение на връзките. Все пак нищо не му пречеше да си помечтае.

Той не правеше нищо друго, освен да си мечтае, откакто Грейс се беше появила в живота му. Тя беше променила всичко.

Той запали двигателя и изкара колата на заден ход от мястото, където беше паркирал. Беше в странно настроение, което не можеше да определи точно. Каквото и да беше, не беше предизвикано от сключването на сделката преди малко. Тя беше свързана само с пари.

Когато излезе от паркинга и се вля в трафика, осъзна, че притокът на енергия, който изпитваше, беше нетърпеливо очакване. Скоро щеше да се върне в Клауд Лейк, където Грейс чакаше. Засега тя беше в безопасност с приятелите им.

Беше съвсем тъмно, когато стигна до изхода от магистралата към Клауд Лейк. Отново го завладя нетърпение, когато зави към градчето. Не оставаше много.

Прибираше се вкъщи.

Петнайсет минути по-късно беше прекосил градчето и беше завил по шосето край езерото. Провери къщата на Елънд, когато мина край нея и доволен видя осветените прозорци през клоните на дърветата. Служебната кола на Дев беше паркирана отпред. Грейс беше където трябваше да бъде и беше в безопасност.

Ако имаха късмет, Девлин щеше да открие някаква неоспорима връзка между престъпленията и Бърк Марик. Трябваше да има такава. Никой измамник не беше неуловим. На теория сега, когато Марик се надяваше да пипне парите, щеше да спре да убива хора, които му пречеха. На теория.

Джулиъс зави към къщата си, паркира и слезе. Грабна лаптопа си и се отправи към стъпалата на верандата.

Вратата на съседната къща се отвори рязко. Появи се Харли. Лампата на верандата освети плешивата му глава.

— Стори ми се, че те чух — извика Харли малко прекалено силно. — Как мина сделката с Банър?

— Както обикновено. Банър е щастлив. Моите инвеститори са щастливи. Служителите ми са щастливи.

— А защо ти не си?

— Развълнуван съм, не виждаш ли?

— Знаеш ли какъв е проблемът ти?

— Грейс ми казва, че съм отегчен. Ти как мислиш?

— Не градиш нищо. Само печелиш пари. След известно време това не е достатъчно. Когато аз се занимавах с бизнес, строяхме разни неща по целия свят, забрави ли? Заводи за пречистване на води. Болници. Хотели. Апартаменти. И те още си стоят. Хората получават чиста вода, работа, жилища, защото ние сме осигурили инфраструктурата, необходима за всички тези неща.

— Малко бързам, Харли. Давай направо.

— Мисля, че Грейс е права. Единственото, което правиш, е да печелиш пари за себе си и за инвеститорите си. Отегчен си.

Джулиъс се качи по стъпалата и отключи входната врата.

— Виж сега, ето тук грешиш. Не съм отегчен, вече не.

Харли се засмя.

— Защото отиваш да прекараш нощта при Грейс.

— Не искам тя да остава сама, докато ченгетата не заловят онзи психар, който я преследва.

— Аха. И ти вършиш това дело като истински бойскаут. — Харли се засмя. — Признай си, хлътнал си. Плашещото е, че тя те разбира по-добре, отколкото ти разбираш самия себе си. Такава жена е опасна.

Джулиъс спря на прага и погледна Харли.

— Някакви съвети?

— Разбира се. Същият съвет, който винаги ти давах, когато те пращах да спасиш някой проект, застрашен от провал. Не се издънвай.

Харли се върна в къщата си. Вратата хлопна зад гърба му.

Джулиъс влезе в стаята и светна лампите. Постоя на място известно време, вслушвайки се в тишината. Мястото беше празно, също като апартамента му в града. Но това вече нямаше значение. Скоро щеше да види Грейс.

Независимо от всичко, празнината на къщата му се стори почти страховита тази вечер. Прекоси стаята и стъпките му отекнаха по дървения под.

Трябваше да има връзка с Бърк Марик. Защо на сиатълската полиция им трябваше толкова време, за да я открият?

Въображението му се развихри. Трябваше да се преоблече и да отиде при Грейс и приятелите си.

Хвърли пътната си чанта на леглото в спалнята. Тъкмо отваряше ципа ѝ, когато чу съскащия звук на експлозия.

Инстинктът и старите навици се пробудиха моментално. Без да се замисля, се притисна до най-близката стена, инстинктивно намирайки прикрытие. Наведе се и извади пистолета от кобура на глезена си, още преди да обмисли вариантите. Пулсът му се ускори и сетивата му се изостриха като на бойното поле.

Сигурно преувеличаваш. Просто някой си играе с фойерверки край езерото. Няма да помогнеш на Грейс, ако не можеш да се владееш.

Ноцта навън изведнъж се огря от пламъци. Надникна през завесата и видя, че навесът за лодки на Харли гори.

Харли изскочи от вратата на кухнята и се втурна през верандата. Грабна един маркуч и го завлече към кея.

— *Аркирайт, домъкни се тук и ми помогни. Има пожар.*

Джулиъс се замисли за горивото, пламъците и множеството лесно възпламеними неща, които бяха струпани в навеса и на самата лодка.

Пъхна пистолета си в кобура и се отправи към вратата. Когато излезе навън, извади телефона си, да набере 911.

— Харли, махни се от проклетия навес — извика той. — Цялото нещо ще хвъркне във въздуха всеки момент.

Харли продължи да дърпа маркуча към кея.

— Вътре е лодката ми, по дяволите.

— Имаш застраховка. Освен това имаш пари да си купиш още две-три лодки.

Джулиъс набра номера.

— 911. Какъв е случаят?

— Пожар. Дванайсет единайсет Лейк Съркъл Роуд. Къщата на Харли Монтоя. Навесът за лодки гори.

— Изпращам пожарникарите.

Джулиъс завърши разговора и се втурна по стъпалата.

— Забрави, Харли. Не можеш да направиш нищо. Стой настрана. Пожарникарите идват.

— Ще ми помогнеш ли, или ще стоиш там да повтаряш, че пожарната идва? — извика Харли.

— Стой настрана от навеса, упорит...

Джулиъс долови движението с ъгълчето на окото си точно когато стигна до най-долното стъпало. Сигурно някой съсед идваше да помогне. Но най-близката къща беше на известно разстояние. Никой не би могъл да дотича толкова бързо.

Лампата на верандата освети металния предмет в ръката на новодошлия.

... И Джулиъс рязко се върна на бойното поле.

Той се хвърли на земята точно когато изстрелът отекна. Усети как куршумите попадат в дясната страна на тялото му. Знаеше, че болката ще дойде по-късно. В този момент се носеше на вълната на адреналина.

Нов изстрел се заби в дъските на верандата точно над главата му. Лежеше по корем встрани от стъпалата. Хрумна му, че е бил идеална мишена, докато стоеше под лампата на верандата и се обаждаше на 911. *Идиот.*

Издърпа пистолета от кобура на глезена си и видя как тъмната фигура се придвижва предпазливо през двора. Когато стрелецът стигна до ръба на верандата, спря, търсейки жертвата си в сенките.

— Какво, по дяволите, правиш, Джулиъс? — извика Харли. Той тръгна през чакълената алея, която разделяше двете къщи. — Стреляш ли? Аз имам проблем тук, ако не си забелязал... По дяволите.

— Харли — извика Джулиъс. — Залегни.

Харли най-после видя стрелеца.

— Кучи син! — изруга той. — Ти си запалил пожара, нали?

Стрелецът вече се обръщаше към Харли, който се очертаваше ясно на фона на пламъците.

Джулиъс си пое дъх, издиша наполовина и натисна спусъка.

Силата на куршума събори стрелеца. Той се срина точно в кръга, осветен от лампата на верандата.

Джулиъс се надигна на колене, стиснал оръжието в ръка. С другата си ръка притискаше раната.

— Пистолетът — каза той.

— Взех го. — Харли вдигна оръжието, което стрелецът беше изпуснал, и се забърза към Джулиъс. — По дяволите, синко,

негодникът те е прострелял?

Джулиъс обмисли въпроса. Беше му трудно да се съсредоточи, но усещаше топлата течност, която течеше в ръката му, беше сигурен в това.

— Някъде вдясно май. Нещо ми мокри.

Сирените отекнаха в нощта.

— По дяволите, кървиш силно. — Харли свали ризата си и я направи на топка, за да я сложи на раната. Притисна я силно. — Пожарната ще дойде всеки момент. Те ще имат комплекти за първа помощ.

— Добре. — Джулиъс не отместваше очи от падналия мъж. — Наглеждай този негодник.

— Не се тревожи, наблюдавам го. Познаваш ли го? Не е тукашен, това е сигурно.

— Бърк Марик — каза Джулиъс. — Грейс... Кажи й...

— Млъкни и се съсредоточи да не губиш съзнание. Сам ще кажеш на Грейс, каквото искаш. Сигурен съм, че тя ще се появи скоро.

43.

Той ту се унасяше, ту се пробуждаше от унеса, предизвикан от обезболяващите. Смъртно усещаше, че Грейс е някъде наблизно. Опита да се съсредоточи, защото трябваше да ѝ каже някои неща, но все изпаднаше обратно в мрачния свят на сънищата. Машините бръмчаха тихо и бипкаха в сенките. Появяваха се и изчезваха фигури на хора, които го стряскаха, защото се движеха толкова тихо. Най-после осъзна какво става и изгледа ядосано сестрата, която се канеше да му вкара передната доза упойка в системата.

— Стига толкова — нареди той. Думите му бяха плътни и накъсани.

Сестрата, висок, доста набит мъж с червена коса, го огледа внимателно.

— Сигурен ли сте?

— Сигурен съм.

Грейс се появи до леглото му.

— Не се дръж като идиот, Джулиъс. Не отказвай болкоуспокояващите.

— Стига толкова. Сега не искам. Трябва да помисля.

— Както решите — каза сестрата. — Извикайте ме, ако размислите.

Той излезе от стаята. Грейс се наведе над страничната преграда на леглото и докосна ръката на Джулиъс съвсем предпазливо, сякаш се страхуваше, че ще го счупи. Той хвана пръстите ѝ и ги стисна.

— Марик? — попита дрезгаво.

— Оцеля, но последния път, като проверявах, още не беше дошъл в съзнание. Девлин е поставил един полицаи пред стаята му. Неговата операция беше много по-продължителна от твоята. Докторът каза, че в твоя случай не е имало засегнати важни органи. Просто е трябвало да те зашият.

— Имам чувството, че са го правили с нагорещени игли.

— Чу сестрата — каза Грейс. — Може да ти даде лекарство за болката, ако искаш.

— Не, благодаря. Лекарствата не ми помагат за болката, само ме изпращат на друго място. Но всички останали са по-спокойни, като мислят, че не изпитваш болка.

Грейс се усмихна.

— Много философски разсъждения.

Той се надигна леко на възглавниците и изстена, когато болката го наказва за раздвижването.

— Джулиъс? — Грейс изглеждаше разтревожена.

Той си пое предпазливо дъх.

— Добре съм.

Той огледа стаята и видя голям кожен стол. На облегалката му беше метнато болнично одеяло. През прозореца нахлуваше размитата сутрешна светлина.

— По дяволите, вече е утре, нали?

Грейс се усмихна.

— Днес е. Снощи те простреляха.

— Прекарала си нощта тук?

— Как иначе. Изплаши ме до смърт. Когато на Девлин му се обадиха, че двама мъже са били простреляни на мястото на пожара в дома на Харли и че ти си единият от двамата... — Тя млъкна и си пое дъх. — Да, прекарах нощта тук.

— Не беше нужно — каза той неубедително. Беше развълнуван, че е останала с него. — Но благодаря.

— Ти ми каза, че не обичаш оръжията.

— Така е. Но не съм казвал, че не притежавам оръжие. Носех го, когато работех за Харли. Изрових го, след като ни нападнаха в гаража.

— Това е било много далновидно. — Тя му се усмихна. — Как се чувстваш?

— Най-добре не питай. Девлин има ли нова информация?

— Да. Той ще ти обясни подробностите, но аз мога да ти предам съкратената версия. Девлин е пуснал отпечатъците от пръсти на Бърк в базата данни на полицията. Оказало се, че принадлежат на мъж на име Рандъл Трейгър.

— Синът на Трейгър от първия му брак?

— Да. Отпечатъците на Рандъл са били в системата, защото той е лежал в затвора преди години. Четохме за това, когато проверявахме семейството на Трейгър.

— Помня. Това пасва.

— Става още по-добро. От сиатълската полиция са претърсили апартамента на Милисънт и са открили отпечатъците на Бърк в спалнята на Милисънт. Явно той е бил мъжът, когото е завела в дома си онази вечер. Рандъл или Бърк, или както там се казва, е бил съден само веднъж, но полицаите подозират, че се е занимавал с измами през целия си живот. Наследството на Нийла Уидърспуун е щяло да бъде най-големият му удар.

— Но само ако парите бяха отишли у нея.

— Девлин поддържа връзка с полицията в Сиатъл. Скоро Нийла ще открие, че Господин Перфектен е измамник. — Грейс поклати глава. — Това е толкова тъжно.

— Сега изпитваш съжаление към Нийла Уидърспуун? По дяволите, Грейс. Това се нарежда заедно с мъката ти по убийтия плъх в хладилника. — Джулиъс млъкна. — Което ми напомня...

— Нападението, да, знам. Девлин каза, че сиатълските полицаи са заловили другия мъж, който ни нападна. Очевидно и двамата имат дълги досиета за прояви на насилие. Основният им бизнес са наркотиците, но приемат и поръчки за побои. Казали на полицаите, че някакъв мъж им платил, за да „предадат едно съобщение“.

Джулиъс обмисли това.

— Проверили ли са за отпечатъци бутилката с водка от апартамента на Милисънт?

— Да. Няма отпечатъци по бутилката, но както ти казах, има отпечатъци на Бърк из спалнята ѝ.

— Изтрил е бутилката, но не се е сетил за отпечатъците в стаята?

— Така изглежда — каза Грейс. — Ченгетата мислят, че Марик е бил сигурен, че смъртта на Милисънт ще бъде приета за неволна свръхдоза.

— Но ако все пак се бяха усъмнили, че може да е убийство, подозренията им трябвало да се насочат към теб.

— Това е теорията. Милисънт е будна, между другото, но още е дезориентирана. Казала е на полицията, че не помни нищо от нощта, когато уж е взела свръхдозата. Всички ми обясняват, че това не е

необичайно в такива случаи. Но тя се кълне, че не е опитвала да се самоубие и не взема наркотици. Не е казала нищо друго.

— Умна жена. Внимава да не се инкриминира.

— Полицаяте са проследили имейла за яденето на шоколад и онлайн поръчката за доставката на шоколадовите бонбони. Както предположи ти, Милисът е програмирала и двете да се изпратят автоматично, ако лично тя не ги отмени преди осем часа сутринта.

— Имейлът и поръчката за бонбоните са се изпратили съвсем навреме в деня, когато я намерихме изпаднала в кома.

— Да.

Поради някаква причина тази мисъл го развесели.

— Чудя се дали тя помни, че ти е изпратила имейла и бонбоните и че ти вече имаш номера на сметката в офшорната банка.

— Не знам. Според Девлин имала частична амнезия.

— Или се преструва много добре на пациент, който е загубил паметта си.

Грейс примигна.

— Това просто е пример, че човек никога не може да познава истински някого. Аз харесвах Милисът.

— Не се упреквай. По своя си начин тя също те е харесвала. Затова е оставила парите на теб.

— Да, може би е така — съгласи се Грейс. Тя сякаш се ободри от тази мисъл. — Но се чудя защо Милисът се е забъркала е Бърк. Винаги съм смятала, че го мисли за измамник.

— Сигурно точно затова се е свързала с него. — Джулиъс опитваше да свърже точките в остатъчната мъгла от медикаментите. — Знаела е с кого си има работа — или поне е мислела, че знае. Изглежда, че те са били партньори в измамата. Убили са Уидърспуун и са опитали да хвърлят вината върху теб.

— С бутилката водка на местопрестъплението?

— Знаели са, че полицаите ще търсят някого, който е близо до Уидърспуун. Ако собственото им алиби не е било достатъчно, са искали подозренията да сочат към теб. Бърк Марик е знаел марката на водката, която е била в мазето в онзи ден, защото е проучил всичко, свързано със смъртта на баща му.

— Като се замисля колко пъти съм излизала да пийнем по нещо с Милисът след работа...

Джулиъс не обърна внимание на думите ѝ, защото проследяваше яркочервената линия, която свързваше точките.

— Явно Милисънт и Бърк са се скарали. Може би Бърк е смятал, че тя ще го предаде и ще задържи парите за себе си. Каквото и да е станало, той е опитал да я убие, но се провали. Взел е компютъра ѝ с идеята, че ще успее да научи офшорната сметка. Но не е успял.

— Милисънт се справяше страхотно с криптирането на данни — обясни Грейс. — Направо беше вманиачена на тази тема. Марик може и да е добър, но се обзалагам, че в криенето на разни неща онлайн Милисънт е била много по-добра от него.

— Марик явно е имал готовност да сложи край на цялата операция. Но изведнъж Нийла го е информирала, че е възвърнала наследството си, и той е осъзнал, че получава втори шанс.

— Но той е знаел, че ти няма да се откажеш да ровиш. Страхувал се е, че рано или късно ще зададеш прекалено много въпроси и ще го разобличиш.

Девлин се появи на вратата.

— Ще получим повече отговори, когато Марик се събуди. Как си ти, господин инвестиционен капиталист с пистолет?

— Да кажем, че не съм настроен за позитивно мислене в момента — отвърна Джулиъс. — Но има някои негативни неща, които искам да обсъдя с теб.

Грейс се усмихна.

— Вие двамата си прекарайте добре заедно. Аз ще отида до къщи, за да си взема душ и да хапна нещо. Не успях да спя, а храната в кафенето на болницата е буквално опасна за здравето. Само пържени неща.

— Добре. — Джулиъс усети, че звучи недоволен, но не се сдържа. Не искаше тя да тръгва. Искаше да ѝ каже още неща. Не че можеше да ѝ ги каже пред Девлин.

Тя се наведе над леглото и го целуна по челото. После се отдръпна, преди той да измисли как да я задържи.

— Ще се върнеш ли? — попита Джулиъс, преди да успее да се спре. Веднага съжали. Тя беше прекарала нощта на стол до леглото му. Заслужаваше да си вземе душ и поне да дремне. Не че той имаше право да изисква тя да стои при него. Всъщност нямаше никакви права по отношение на Грейс. Но не искаше тя да си тръгва.

Грейс спря на вратата.

— Не се тревожи. Ще направя една тенджера от хармоничната зеленчукова супа на Уидърспуун и ще ти я донеса за обяд.

— Гадост — каза той. Но нещо в него се отпусна и успокои. — Супата с утвърждение ли ще върви?

— Със сигурност. Ще ти донеса и чисти дрехи. Казаха, че вероятно ще можеш да се прибереш вкъщи по-късно днес.

— Това е добре.

Грейс изчезна в коридора.

Девлин изчака тя да си тръгне. После се усмихна широко.

— Знаех, че вие двамата сте идеални един за друг. Е, роден ли съм за сватовник, какво ще кажеш?

— Глупости. — Джулиъс се надигна малко по-високо на възглавниците. Пое си дълбоко дъх и изчака болката да отшуми. — Ти подозираше, че тя е убила шефа си.

— Никога не съм го вярвал. Просто исках да бъда сигурен. Сега искаш ли да чуеш подробностите за моя голям случай или не?

— Искам, разбира се. Всичките.

44.

След като се въртя и мята в леглото един час, Грейс се отказа от опитите да заспи. След безсънната нощ в болничната стая при Джулиъс се чувстваше изнервена. Обаче никога не можеше да спи през деня.

Вместо това си взе душ. Душът правеше чудеса.

Закуси с високопротеинова закуска от бъркани яйца и препечена пълнозърнеста филийка, после се зае да готви хармоничната зеленчукова супа.

Тъкмо режеше моркови, когато чу кола на алеята.

Остави ножа, откъсна си парче кухненска хартия, за да изсуши ръцете си, и отиде в предната стая. Дръпна завесата настрани и видя Нийла, която слезе от сивия седан.

Грейс потисна недоволното си възклицание. Последното нещо, което ѝ трябваше сега, беше дълъг разговор с Нийла, но жената беше преживяла две травми в последните дни. Загубата на баща ѝ, следвана от новината, че годеникът ѝ вероятно е убиецът, би дошла твърде много за всекиго.

Ако Нийла искаше да говорят, щеше да бъде грубо да откаже да я изслуша, помисли си Грейс.

Тя отвори вратата и излезе на верандата.

— Нийла, много съжалявам.

Нийла се качи по стъпалата. Острото ѝ лице беше напрегнато и мрачно. Стискаше чантичката си, сякаш тя беше спасителен пояс.

— Аз съм тази, която трябва да се извини. Затова съм тук. Обвиних те в убийство и кражба. Съжалявам, Грейс. Не мога да обясня защо бях толкова сигурна, че ти си убила татко и си отмъкнала парите. Мисля, че е имало нещо общо с факта, че ти беше човекът, допринесъл толкова много за успеха на „Уидърспуун Уей“. Татко все те хвалеше. Сигурно съм ревнувала и съм ти завиждала. Но това не е извинение.

— Няма проблем, разбирам. Заповядай, влез. Току-що направих кафе. Искаш ли да пийнеш една чаша?

Нийла примигна, очевидно изненадана от предложението. Част от напрежението се стопи от лицето ѝ и на негово място се появиха фините елфически черти, които бяха останали скрити прекалено дълго. Съжаление и дълбока умора се четяха в очите ѝ.

— Чаша кафе ще ми дойде добре, благодаря.

Предната врата на Агнес се отвори.

— Здравсти — провикна се Агнес и размаха градинарските си ножици. — Как са нещата при теб?

— Чудесно — отвърна Грейс. — Това е Нийла Уидърспуун, дъщерята на Спраг. Помниш, че ме посети онзи ден.

— Разбира се, че помня — отвърна Агнес. — Баща ти беше добър човек, скъпа. Искаше да излъчва само положителна енергия. Светът се нуждае повече от нея, нали?

Нийла се изчерви.

— Да, така е.

Тя се качи по стъпалата и пристъпи предпазливо в дневната. Вътре спря, несигурна какво да прави.

— Насам. — Грейс затвори вратата и я поведе към кухнята. Посочи ѝ един стол. — Седни.

Отдавна беше разбрала, че хората се чувстваха много по-спокойни в кухните.

Нийла седна бавно и предпазливо на най-близкия стол.

— Джулиъс Аркрайт ще се оправи ли?

— Да, ще се оправи. Благодаря, че попита. — Грейс сложи чаша с кафе пред Нийла. — Преди малко си дойдох от болницата. Лекарите очакват, че ще се възстанови напълно.

Последва кратка пауза.

— Ами Бърк? Казаха ми, че състоянието му е сериозно.

— Знам само, че операцията му приключи. Останах с впечатлението, че ще оживее.

Нийла поклати глава.

— Не можах да повярвам, когато ми се обадиха от полицията тази сутрин. Или може би трябва да кажа, че не ми се искаше да повярвам. Но някъде дълбоко в себе си знаех, че с Бърк е прекалено хубаво, за да е истина. Перфектният мъж. Татко е бил прав за него през цялото време.

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, аз бях също толкова шокирана да разбера, че Милисънт Чартуел е присвоявала пари от баща ти, макар че като обърна поглед назад, тя е била логичният заподозрян. Честно казано, след като научих за липсващите пари, си мислех, че Милисънт е прекалено очевидно подозрителна. Искам да кажа — счетоводителката да краде парите на компанията? Твърде банално, нали.

— Сигурно затова тя за малко не успя.

— Мисля, че си права. — Грейс погледна цветната купчина зеленчуци на кухненския плот. — Канех се да направя супа. Имаш ли нещо против да продължа?

— Не, разбира се, че не. — Нийла хвана чашата между дланите си и погледна през прозореца към езерото. — Предполагам, че баща ми е открил какво става и го е казал в очите ѝ, а може би и на Бърк.

Грейс взе ножа и започна да реже червените чушки.

— Сигурно.

— Чудя се кой от тях го е убил.

— Никой не знае със сигурност, поне засега. Но ако приемем факта, че Бърк е използвал пистолет, за да опита да убие Джулиъс снощи, сигурно той е убил баща ти.

— Полицайте намекнаха, че Бърк е спял с Милисънт. — Челюстта на Нийла се напрегна. — Как може да съм била толкова сляпа?

— Един успешен социопат трябва да бъде гениален, когато мами хората — каза внимателно Грейс. Тя бутна чушките настрана, изми ръцете си и откъсна парче от кухненското руло. — Умението да очарова, да гледа някого в очите, докато го лъже и разбива сърцето му, е като естествен камуфлаж.

— Вие с Кристи ще се оправите ли? — попита Нийла. — Тоест ще можете ли да си намерите нова работа?

— И двете ще се справим. — Грейс пусна морковите и чушките в къкрещия бульон. — Кристи сигурно ще започне работа в „Рейнър Семинарс“. Ларсън Рейнър може да се възползва от опита ѝ. Тя е много добра в организирането на програми и резервации, освен това има отлични отношения с клиентите. Очаквам, че повечето от тях ще се насочат към „Рейнър Семинарс“.

— Не знам колко пъти Кристи е казвала, че Спраг ѝ е като баща — въздъхна Нийла. — Не мога дори да опиша колко се дразнех, като чувах това. Понякога оставах с впечатлението, че го повтаряше само за да ме разстрои.

Грейс продължи да реже следващите зеленчуци.

— Мисля, че се опитваше да те убеди, че искрено се грижи за интересите на баща ти. Не е имала представа, че думите ѝ могат да ти прозвучат по този начин.

— Не беше само начинът, по който тя говореше за татко. Мислех, че опитва да ми отмъкне и Бърк.

Грейс спря за момент и обмисли този коментар. После поклати глава.

— Това ме изненадва. Никога не съм виждала нищо помежду им. Тя имаше същите подозрения към Бърк, каквито имахме и ние с Милисънт.

— Но вие не сте знаели, че Милисънт и Бърк са партньори в измамата, нали?

— Не — призна Грейс. — Защо ти хрумна, че Кристи преследва Бърк?

— Тревожех се, че ще го загубя. Както казах, дълбоко в себе си знаех, че е прекалено свършен. Така че наех един частен детектив да го следи известно време. Научих, че Бърк се е срещал с друга жена поне веднъж наскоро в едно кафене в „Куин Ан“. Детективът беше направил снимка на двамата.

— Коя беше жената?

— Не разбрах със сигурност. На снимката беше с тъмни очила и суичър с качулка на главата. Но детективът я беше проследил до комплекса, където се намира апартаментът на Кристи. Бях сигурна, че е била тя.

Грейс взе ножа и продължи да реже.

— Всъщност Кристи ми спомена веднъж, че случайно срещнала Бърк в едно кафене. Не беше впечатлена. Всъщност след тази среща каза, че в него има нещо фалшиво. Каза, че останала с впечатлението, че той се опитва да изкопчи от нея информация за делата на баща ти.

— Сигурно се е случило точно това, но аз бях убедена, че тя има връзка с Бърк зад гърба ми. Попитах го направо. Той ми разказа, че се срещнали случайно. Убеди ме да му повярвам.

— Кристи беше бърлива. Може Бърк да се е надявал да се възползва от този факт.

— Да, възможно е.

Грейс добави нарязаните зеленчуци в тенджерата и се обърна към Нийла.

— Трябва да те попитам отново дали ти ми изпращаше онези утвърждения от имейла на баща си. И този път ми кажи истината.

— Никога не съм отваряла имейла на баща си, кълна се. Дори не знам паролата му. — Нийла се намръщи над ръба на чашата си. — Защо да го правя?

— Нямам представа, но някой ми ги изпращаше няколко ноци подред след убийството на баща ти. Мисля, че целта е била да ме извадят от равновесие.

Нийла сбърчи вежди.

— Сигурно е бил Бърк.

Бърк е изпращал имейлите поради същата причина, поради която е оставял бутилките с водка — помисли си Грейс. Той гонеше парите, но не е устоял на изкушението да я преследва и тормози. Сигурно е знаел за четирийсет и осем часовия срок, който Нийла й беше поставила. Искал е истинско отмъщение заради смъртта на баща си.

— Да. В това има логика.

Нийла постави чашата си на масата.

— Ще те оставя да си вършиш работата. Сигурно искаш да се върнеш в болницата да видиш Аркрайт. Просто исках да ти благодаря, че ми съобщи за парите.

— Те са твои. Баща ти е искал да ги получиш.

— Странно е.

— Кое?

— Мислех, че ако получа наследството от татко, ще се почувствам по-добре. Сега мисля само за това, че него го няма и няма как да поправа катастрофата помежду ни. Винях го за самоубийството на майка ми. Но той не беше виновен. Никой не беше виновен. Съжалявам, че не го разбрах по-рано.

Грейс осъзна, че Нийла все още не знаеше за другия живот на баща си като осъден за измама. Истината сигурно щеше да излезе наяве в някой момент, но нямаше нужда да й я казва сега.

— Мога да се сетя за няколко утвърждения, които биха могли да те утешат — вметна Грейс.

Нийла я погледна боязливо.

— Какви?

— Първото е: *Не можеш да се върнеш назад, за да промениш нещата, но можеш да продължиш напред по различна пътека.* Баща ти те обичаше и съжаляваше за лошите отношения помежду ви. Като ти е оставил парите, е опитал да се сдобрите. Най-добрият начин да почетеш паметта му, е да приемеш наследството и опиташ да не повтаряш грешките от миналото, когато продължиш напред.

Изречението на Нийла беше едновременно тъжно и развеселено.

— Това е типично изказване в стил „Уидърспуун Уей“. Някое друго утвърждение?

Грейс се усмихна.

— *На харизан кон зъбите не се гледат.*

45.

Грейс добави останалите зеленчуци в тенджерата и остави супата да къкри. Седна на кухненската маса и отвори лаптопа си. Прегледа един по един имейлите от преследвача. Трябва да ги беше изпратил Бърк. Но той се интересуваше от парите и очевидно беше професионален измамник. Имейлите не й звучаха като нещо, което професионалист би рискувал да й изпрати.

Но в този случай професионалистът търсеше отмъщение. Беше оставил бутилката с водка на местопрестъплението, за да насочи полицията към нея. Да, той гонеше парите, но търсеше и мъст.

Едно нещо беше вярно за Бърк Марик — той беше професионален лъжец. Това означаваше, че всичко, което беше казал на Нийла, е било лъжа.

Думите на Джулиъс отекнаха безмълвно в кухнята.

Правило номер едно: *Не се доверявай на никого.*

Правило номер две: *Всеки си има скрити цели.*

Грейс стана и затвори лаптопа. Нямаше време да си губи времето с имейлите. Това беше страничен въпрос. Важното беше, че Бърк и Милисънт бяха под охрана в болничните си стаи.

От супата започна да се носи апетитно ухание. Бульонът с джинджифил, соя и комбу водорасли изпълваше въздуха в кухнята. Грейс стана и отиде при печката. Взе дървената лъжица и разбърка внимателно.

Кристи беше казала на Нийла, че Спраг й е бил като баща.

Но Кристи държеше снимка на чудесното си семейство на бюрото си в офиса. Нямаше нужда от бащинска фигура в живота си. Нейният баща беше идеален. Само я попитайте.

А Бърк беше съвършеният годеник. Само попитайте Нийла. Освен че той беше измамник и вероятно убиец.

Само попитайте Джулиъс и Девлин.

Бърк беше измислил историята на живота си, защо да не измисли две? Той не беше човек, склонен да прави услуги — освен може би на

някого, който би могъл да направи услуга на него самия. Или на някой от семейството. Хей, дори и социопатите имаха семейства, нали?

Не се доверявай на никого.

Това не е добре, помисли си Грейс. Започваше да мисли като Джулиъс — същия Джулиъс, който сега беше в болницата и се възстановяваше от огнестрелна рана, получена, защото се беше замесил с нейния свят на позитивното мислене.

Кристи и Бърк се бяха срещали поне веднъж на кафе. Но Бърк не се е нуждаел от втори източник на информация за случващото се във фирмата, не и ако е работел с Милисът от самото начало. Защо да рискува, като замесва Кристи? Знаел е, че Нийла ще се разстрои, ако научи — което очевидно се беше случило.

Но Бърк се беше появил на сцената преди около три месеца. Милисът беше започнала да отклонява пари много преди това. Всъщност Бърк се беше появил малко след като Кристи беше започнала работа като секретарка в „Уидърспуун Уей“.

Спраг ми е като баща.

Това беше лъжа. Спраг беше добър работодател, но не се държеше бащински с никого от служителите си. Той си имаше достатъчно проблеми с истинската си дъщеря.

Грейс извади лъжицата от тенджерата и я остави върху малката чинийка на плота. Отиде до масата и взе телефона с намерението да се обади на Джулиъс. Звукът от тежки стъпки по задната веранда я спря.

... И отново беше на шестнайсет години, почти вкаменена от паника, заслушана в тежките стъпки на ботушите на убиеца. Трейгър се връщаше на местопрестъплението. Идваше да убие свидетеля.

Дишай.

Тя погледна вратата на кухнята, за да се увери, че е заключена. Резето беше на мястото си.

Това е абсурдно. Още не беше нощ. *Не си и помисляй да проверяваш под леглата. Не отивай. Не искаш да влошиш манията си, като започнеш да ѝ се поддаваш и през деня.*

Трейгър беше мъртъв. Тя го беше убила. Синът му, който беше опитал да ѝ отмъсти, беше в болницата. Нямаше начин някой от тях да е на задната веранда.

Оставаше да е Кристи, но това не бяха стъпките на Кристи, които отекваха навън.

Стъпките се чуха отново и разцепиха тишината.

Грейс притисна гръб към стената до прозореца и надникна през цепнатината между завесите.

Агнес, облечена с градинарските си налъми, светла шапка, за да се пази от слънцето, дънки и широка карирана риза, вдигна ръката си да почука на вратата.

Вълната от облекчение беше толкова силна, че Грейс се разтрепери. Не беше наред сцена от филм на ужасите. Отпусна ръката си с телефона и отвори вратата.

— Агнес. Добре ли си? Наред ли е всичко?

— Много съжалявам, скъпа — каза Агнес. В очите ѝ имаше смесица от гняв, страх и вина.

— Какво, за бога?

Отекнаха нови стъпки — този път леки и бързи.

Кристи се появи от далечния край на верандата, където беше стояла скрита зад стария хладилник. Държеше бутилка с водка в едната си ръка. В другата имаше пистолет.

— Хвърли телефона — каза Кристи. — Направи го, или първо ще убия старата дама, а после и теб.

Грейс пусна телефона.

46.

— Всичко се навързва — каза Девлин. — Разследващите в Сиатъл са убедени, че Марик е осъществявал измамническата си схема заедно с Милисънт Чартуел. Партньорството им се е провалило.

— Не, не е толкова просто. — Джулиъс крачеше напред-назад в малката болнична стая. Ефектът от упойките и болкоуспокояващите най-последно отшумяваше. Болката се беше върнала, но сега отново можеше да мисли ясно. — Пак пропускаме нещо.

— Ще запълним празнините, когато Марик се събуди и започне да отговаря на въпроси.

Джулиъс спря до прозореца и погледна към улицата.

— Марик е професионалист. Логичното е било да опита да ограничи загубите и да избяга още преди няколко дни.

— Всеки си има слабо място — каза Девлин. — Изглежда, в случая с Марик това е било желанието за отмъщение.

— Не — възрази Джулиъс. — Времето не съвпада. Милисънт е присвоявала пари от сметките на Уидърспуун повече от година преди Бърк Марик да се появи.

— Двама мошеници се разминават в нощта, разпознават се и се съюзяват — каза Девлин.

— Не, това е било с цел отмъщение от самото начало — настоя Джулиъс. — И е започнало само преди няколко месеца. — Той отиде до нощното шкафче и взе телефона си. — Грейс трябва да ми е пред очите.

Той набра номера ѝ.

И попадна на гласова поща.

— Не отговаря.

— Може да е под душа или да е легнала да дремне. Прекара нощта тук до леглото ти. Има нужда да си почине.

— Това не ми харесва. — Джулиъс отвори малкото гардеробче и откри, че е празно. — Къде са ми дрехите, по дяволите?

Девлин повдигна вежди.

— Залючонени са в пликoве за вешествени доказателства. Грейс ще ти донесе чисти дрехи, когато се върне със супата, забрави ли?

— По дяволите дрехите. Къде ми е пистолетът?

— Той също е вешествено доказателство.

Джулиъс се извърна рязко. Болката прорязва страната му. Той не ѝ обвърна внимание и погледна към глезена на Девлин.

— Ти имаш резервен. Винаги носиш резервен.

— Накъде биеш?

— Да тръгваме. — Джулиъс се отправи към вратата, а краят на болничната му нощница се развя зад гърба му.

Девлин го последва.

— Не мислиш ли, че преувеличаваш?

— Не. Обади се на Харли. Той е по-близо до къщата на Елънд.

47.

Дръж се, сякаш нещата са под контрол, особено когато знаеш, че не е така. Мозъкът ти ще се проясни и ще успееш да видиш възможностите, които хаосът скрива.

— Агнес трябва да седне — каза Грейс. — Не виждаш ли, че всеки момент ще ѝ призлее. Тя има сериозни проблеми със здравето, нали, Агнес?

Тя погледна съсредоточено Агнес, внушавайки ѝ да подеме играта.

Агнес опита да си поеме дъх и притисна длан към гърдите си. Задъха се.

— Сърцето ми — каза немощно. — Бие прекалено бързо. Мисля, че ще припадна.

Лицето на Кристи се изкриви от ярост. За момент изглеждаше объркана. Не беше оставила място за малки промени в плана си — ако изобщо имаше план.

Да вземе Агнес за заложник беше импулсивно решение от страна на Кристи, помисли си Грейс, решение, което тя беше взела в последната минута, когато ѝ беше станало ясно, че големият план за отмъщение се е провалил.

Защото всичко се свеждаше точно до това, помисли си Грейс. Бутилката с водка, която Кристи беше оставила върху кухненската маса, правеше всичко пределно ясно. Това беше отмъщение.

— Седни! — Кристи посочи с дулото на пистолета към един от столовете и изгледа навъсено Агнес, сякаш тя беше някаква досадница, която вече беше изиграла ролята си. — Мърдай, глупачке — изсъска Кристи, когато Агнес не тръгна към стола достатъчно бързо.

Агнес запристъпва с драматично олюляване към най-близкия стол. Грейс остана на мястото си пред печката. Тя наблюдаваше пистолета в ръката на Кристи. Той трепереше, макар и съвсем слабо. Това не беше добър знак.

Кристи беше в маниакално състояние. Нямахме друго обяснение, което би накарало една умна жена да рискува с още две убийства, когато това няма да ѝ донесе нищо, освен отмъщение. Бърк беше в болницата под полицейска охрана. Скоро щеше да започне да говори. Милисът се възстановяваше и когато му дойде времето, щеше да даде на полицията отговорите на въпросите, които те задаваха. Всичко беше свършило.

Кристи трябваше вече да бяга, да се крие под нова самоличност. Вместо това тя беше тук, изправена пред мишената си. Отмъщението беше жесток господар.

— Наистина е за възхищение как се беше скрила пред очите на всички — каза Грейс. — Двата с Бърк трябва да сте отделили много време на вашия бизнес план, така да се каже. Той се развиваше перфектно до един момент.

— Двата с Бърк научихме истината за смъртта на баща ни едва преди година — обясни Кристи. В очите ѝ гореше треската на яростта. — Мама напуснала татко още когато сме били малки. Не го помнехме. Променила имената и историята на живота ни, защото се страхувала от татко. Казваше ни, че умрял в автомобилна катастрофа. Никога не ни каза истината.

— Сигурно е опитвала да ви защити — каза Грейс внимателно.

Кристи се изсмя.

— Разбира се. Не е искала да знаем за лошите гени в семейството.

— Ако майка ви се е страхувала толкова силно от Трейгър, сигурно го е държала под око от разстояние — каза Грейс. — Би трябвало да е научила за смъртта му.

— Грещиш — отвърна самодоволно Кристи. — Тя така и не разбра какво се е случило с него, защото умря в катастрофа малко преди ти да убиеш татко. И това ако не е карма, а? На Уидърспуун тази история щеше да му хареса много. Мама ни лъже за смъртта на татко и после умира точно по начина, по който уж е умрял той. Но неговата смърт не е била нещастен случай, нали? Ти си го убила.

Пистолетът в ръката на Кристи потрепери по-силно. Грейс затаи дъх. Агнес седеше съвсем неподвижно.

Кристи хвана пистолета с две ръце. Изглежда, успя да се овладее до известна степен.

— Мама умря и отнесе тайните си в гроба. Изпратиха двама ни с Бърк у приемни семейства.

— Много ли беше зле? — попита Грейс, сякаш това беше нормален разговор — разумен разговор.

Кристи се усмихна.

— Да кажем, че така научихме много. Един от приемните ни родители научи Бърк да продава наркотици, а аз се научих как да печеля пари с... други начини.

— Карали са те да проституираш?

— Не за дълго. — Кристи сви рамене. — Двамата с Бърк издържахме няколко месеца и после решихме, че сами ще се справяме много по-добре. Бърк има истински талант за всичко, свързано с технологии, а аз бях родена да продавам. Справяхме се добре, предвид факта, че бяхме двама аматьори по онова време.

— Но после Бърк е бил арестуван и осъден заради финансовата пирамида.

Кристи повдигна вежди.

— Знаеш и за това, така ли?

— Ченгетата вече знаят всичко.

— Няма значение. Всичко скоро ще свърши и аз ще изчезна. Да, Бърк лежа в затвора. Вътре научи много. Първото, което направи, след като излезе, беше да ни уреди нови самоличности. Имали сме няколко през годините. Двамата с Бърк редовно умираме и се раждаме отново. И това ако не е позитивно мислене.

— Бърк е погребал миналото ви, като е направил да изглежда, че ти си умряла още като момиче в катастрофата заедно с майка си. А след като е излязъл от затвора, е фалшифицирал и собствената си смърт.

— Впечатлена съм — каза Кристи. — Доста си се постарала с проучването.

— Какво ви накара да дойдете да ме търсите? — попита Грейс.

— Бърк откри истината, когато подготвяше самоличностите, които използваме в момента. Хрумна му идеята да разучи семейното дърво на мама. В интернет вече има толкова много информация кой на кого е роднина и наследник. Направо удивително. Както и да е, точно тогава той откри, че тя ни е излъгала за миналото ни. Като започна да

дълбае пласт след пласт, лесно откри връзката между Клауд Лейк и истинския ни баща.

— А колко време му трябваше, за да ме открие?

— Шегуваш ли се? — Кристи се усмихна. Треската в очите ѝ се засили още малко. — Момичето чудо на Клауд Лейк. Младата героиня, която спасила малкото момче от злия убиец. Смелата, изобретателна тийнейджърка, която убила човек с бутилка от алкохол. О, да, името ти изскочи веднага щом започнахме да търсим на правилното място.

— Започнали сте да правите планове. Добро хрумване да станеш секретарка в „Уидърспуун Уей“.

— Фактът, че Спраг си търсеше секретарка точно в онзи момент беше чист късмет — обясни Кристи. — Но дори и да нямаше свободно място във фирмата, щях да намеря начин да се сближа с теб, Грейс.

— Как?

— Просто. Двамата с Бърк щяхме да наемем офис в същата сграда и да се представим за частни детективи. Лесно е. По един или друг начин щях да ти стана приятелка. Исках да опозная жената, убила баща ми. Трябваше ми време да реша точно как да те накарам да платиш за това, което си сторила на семейството ми. Исках да те унищожа бавно, но сигурно.

— Планирали сте да започнете да убивате хора, свързани с мен, и да оставяте бутилка водка край всеки труп?

— Знаех, че на полицаите ще им трябва известно време да разберат значението на водката. Но за мен това не беше проблем. Бях сигурна, че ти ще разбереш веднага, че това е свързано с миналото. Исках да те видя как страдаш, как рухваш. Исках да те унищожа.

— Значи Бърк е бил съгласен с плана за отмъщение?

— Бърк се интересува само от парите. Не се ентусиазира, докато не разбра какви печалби прави Спраг Уидърспуун от мотивационния си бизнес. Чак тогава наостри уши и започна да слуша.

— Измислил е да се ожени за Нийла.

Кристи се усмихна студено.

— Аз бях търпелива. Дадох му нужното време да организира измамата си, но когато му казах, че съм готова да пуснем плана си в действие, той се ядоса. Искаше да дои Уидърспуун още поне година. Реши, че за това време ще удвои или дори утрои парите, благодарение на твоя принос за фирмата.

— Значи не е искал да пристъпвате към действие, докато той не реши, че е изцедил докрай възможната печалба.

— Скарахме се.

— Аха. В деня, когато сте се срещнали в кафенето в „Куин Ан“?

— По дяволите. Знаеш твърде много. — Кристи се намръщи. — Бърк не искаше да се срещаме, но аз настоях. Вече бях чакала достатъчно. Дадох му шанс да омае Нийла. Очакваше се тя да получи милиони. Но той ставаше все по-алчен. Знаеше, че Спраг трябва да умре, за да може Нийла да получи наследството. Въпросът беше кога. Най-после се съгласи.

— Ти ли уби Спраг?

— Да. — Кристи се усмихна доволна. — Знаех кога за алармената инсталация в къщата му, защото бях предложила да поливам цветята му, когато той отсъства от града. Спраг ме беше упълномощил да правя покупки с неговата кредитна карта.

— Ето как си направила да изглежда, сякаш той е купил водката, която си оставила в спалнята му.

— Точно. — Кристи грееше. — Влязох в къщата малко след полунощ и го застрелях. Той спеше. Изобщо не се събуди.

— На следващата сутрин, когато всички започнахме да се чудим защо Спраг не се появява в офиса, ти беше тази, която предложи някой да отиде до дома му да провери дали всичко е наред — каза Грейс. — Беше логично да го направя аз, защото живеех най-близо до офиса. Колата ми беше само на няколко пресечки.

— Беше толкова лесно — потвърди Кристи доволно. — Нещата се развиха точно както бях планирала. Бърк се ядоса, защото смяташе, че е можел да измъкне още няколко милиона, но от брака с Нийла все едно щеше да получи достатъчно и го знаеше.

— Докато не е открил, че наследството на Нийла липсва.

Кристи изсумтя.

— Казах му — каквото дошло, такова отишло. На него това не му хареса, но нямаше какво да направи по въпроса. Но той ми се обади точно след като си беше тръгнал от апартамента на Милисънт. Каза ми, че играта продължава. Обясни, че на Милисънт ѝ трябвал човек, който да изпере парите ѝ. Тя разказала на Бърк, че могат да повторят схемата с отклоняване на средства и в „Рейнър Семинарс“.

— Затова ти си опитала да я убиеш.

— Тя беше следващата в списъка ми, все едно.

— Какво стана?

— Негодниците, от които купих наркотиците, са ме измамили. — Пистолетът пак потрепери в ръцете на Кристи. Тя замълча за момент, за да се овладее. — Бързах. Знаех, че трябва да действам веднага. Отидох у Милисънт час след като Бърк си беше тръгнал. Бях обляна в сълзи. Казах ѝ, че трябва да говоря с някого, защото съм попаднала на информация, че Ларсън Рейнър е измамник. Исках да го обсъдя с нея, преди да се съгласим да работим за него.

— Излъгала си я.

— Разбира се. Това е един от многото ми таланти. Но Милисънт искаше да ѝ дам точната информация, която смяташе, че съм открила. Пийнахме по едно-две питиета. Аз пуснах наркотика в чашата ѝ. Когато тя започна да се унася, я завлякох в спалнята и ѝ инжектирах още наркотик. До сутринта трябваше да е умряла.

В кухнята се разнесе лек мирис на изгоряло. Супата започваше да загаря.

— Ти си ми изпращала онези имейли всяка вечер — каза Грейс.

Кристи се усмихна.

— Мислех, че ще те изнервят. Знаеше, че някой те наблюдава от сенките, но нямаше представа кой е. Това ми харесваше особено много.

— А кой изпрати онези биячи при Джулиъс?

Кристи стана сериозна.

— Това беше идея на Бърк. Знаехме, че Аркрайт се сближава твърде много с теб. Бърк си помисли, че един добър бой ще го подплаши. В края на краищата Аркрайт е бизнесмен. Би трябвало да е лесна мишена.

— Погрешна преценка на Бърк в този случай. А и не беше наел кой знае какви професионалисти да предадат посланието.

Кристи се намръщи.

— Същите негодници, които ми продадоха дрогата, с която трябваше да премахна Милисънт. Двамата с Бърк не сме местни. Не знаехме къде да си търсим надеждни хора в Сиатъл. Малко след като пристигнахме, Бърк поразпита тук-там. Някой му препоръча онези двама идиоти.

— Те ли сложиха мъртвия плъх и бутилката водка в хладилника ми? — попита Грейс.

— Не. — Кристи грейна доволна. — Аз го направих. Готино, а? Много се забавлявах с това. Съжалявах само че не мога да видя лицето ти, когато отвориш хладилника в онзи ден.

— Нещата наистина излязоха от релси след неуспешния опит за убийство на Милисът — каза Грейс. — Бърк сигурно се е шокирал, че Милисът ми е изпратила кода на офшорната сметка, където е криела парите, и че аз съм го дала на Нийла.

— Каза, че все още има шанс да спаси плана си, защото Нийла още му има доверие. Но трябваше да се отървем от Аркрайт веднъж и завинаги, защото той беше на крачка от това да разкрие истината.

— Но снощи Бърк се е провалил и сега всичко се разпада, нали? Мирисът на загоряло ставаше все по-силен.

— Може ли да изгася котлона? — попита Грейс. — Супата загаря. Скоро ще се задейства пожарната аларма.

Кристи се поколеба, но очевидно не беше готова да натисне спусъка. Трябваше ѝ още време да обясни точно защо си е направила целия този труд.

— Премести проклетата тенджерата — каза тя и махна с пистолета.

Грейс се обърна към котлона и внимателно хвана дръжката. Вдигна тежката тенджерата от газовия котлон и я премести в другия край на печката. Не изгаси котлона, на който беше готвила супата.

Небрежно се пресегна за парче кухненска хартия, за да избърше ръцете си. Дръпна края на рулото към печката и го остави върху плота. Подпря се с една ръка на плота, сякаш се беше олюляла.

Обърна се наполовина към Кристи и я погледна.

— И днес дойде, за да довършиш започнатото, нали?

— Да — отвърна Кристи. Горещи сълзи замрежваха очите ѝ. — Искях да те накажа за това, което си причинила на мен и на брат ми.

— Какво съм ви причинила?

— Ако не беше убила баща ни — истинския ни баща — всичко щеше да бъде различно за нас двамата с Бърк.

— Мислиш, че родният ви баща е щял да ви вземе при себе си? Да се грижи за вас? Човекът, който е пребил втората си жена до смърт и се канеше да убие едно малко момче само за да прикрие

престъплението си? Помисли трезво, Кристи. Що за баща щеше да бъде той, ако беше останал жив?

— Щяхме да бъдем семейство.

— Съвършеното семейство — каза тихо Грейс.

— Да, дяволите да те вземат.

Грейс плъзна леко ръка по плота, за да бутне края на рулото върху горящия котлон.

Кухненската хартия избухна в пламъци, които плъзнаха по плота и унищожиха развитата част от рулото с удивителна скорост. Дебелото руло също пламна. Разнесе се дим. Алармата за пушек засвири.

Кристи се взираше в дима и бушуващите пламъци.

— Какво направи? Изгаси го! Изгаси го!

Агнес скочи на крака. Държеше тежката мелничка за черен пипер в една ръка.

— Чакай, аз ще се погрижа — каза Грейс.

Тя гледаше към Агнес, докато произнасяше тези думи. Агнес разбра намека и остана на мястото си.

Грейс се обърна към плота, сякаш се канеше да потуши огъня. Но вместо това грабна дръжката на тенджерата, завъртя се рязко и запрати горещата супа право към Кристи.

Разсеяна от дима и огъня, Кристи забеляза летящата към нея супа твърде късно. Изпищя от ярост и паника толкова силно, че надвика острия вой на пожарната аларма. Дръпна се назад, бършейки трескаво супата от лицето и гърдите си.

Пистолетът изтрещя. Куршумът излетя към тавана. Грейс хвърли тежката тенджера към Кристи. Уцели я в рамото и тя залитна настрана. Движенията ѝ бяха машинални. В отчаянието да изтрие лицето си от супата, пусна пистолета.

Агнес бързо пристъпи и го грабна. Насочи го към Кристи със спокойната увереност на жена, която е свикнала да борави с опасни инструменти.

— Най-добре се погрижи за огъня, скъпа — каза Агнес на Грейс. Тя почти крещеше, за да надвика алармата. — Или ще загубиш къщата, а това би било срамota.

— Веднага — извика Грейс.

Тя се втурна към плота, грабна една лъжица с дълга дръжка и с нея избута горящата хартия в мивката. Чу шум от кола отпред точно

когато пускаше водата.

По задната веранда отекнаха стъпки. Грейс погледна през прозореца с разтуптяно сърце и видя Харли Монтоя. Той беше с пистолет в ръка. Изрита вратата, преди тя да стигне до нея, и нахлу в кухнята.

В същия момент Джулиъс и Девлин нахлуха през предната врата с устрема на атакуваща армия. Очевидно беше атака, която тримата мъже бяха координирали.

Джулиъс, Девлин и Харли се заковаха на място, когато осъзнаха каква е ситуацията в кухнята. Отпуснаха пистолетите си.

И последните пламъци загаснаха в мивката. Течението, предизвикано от отворените врати, разсея пушека. Острият вой на алармата внезапно стихна.

Девлин пристъпи, за да се погрижи за оръжието, което Агнес държеше насочено към хлипащата Кристи.

— Благодаря, Агнес. Аз ще поема оттук.

— Тя е изцяло ваша — отвърна Агнес. Седна рязко на най-близкия стол. Харли застана зад нея. Пръстите му стиснаха рамото ѝ. Агнес постави дланта си върху тях.

Джулиъс погледна Грейс. Погледът му гореше. Дясната страна на болничната му нощница беше изцапана с прясна кръв.

— Може би ще искаш да чуеш, че доста се упражнявах в позитивно мислене, докато пътувахме от болницата дотук — каза той.

Тя отиде право в обятията му. Той я прегърна със свободната си ръка.

— Казах ти, че има полза от него — прошепна тя, заровила лице в гърдите му.

— Добре ли си? — попита той дрезгаво.

— Да. Мисля, че да. Сигурно ще имам паник атака, когато всичко това свърши, но засега ще я отложам.

— Грейс.

Той не каза нищо повече. На нея това ѝ беше достатъчно.

48.

— *Не се доверявай на никого* — каза Грейс. — *Всеки има някаква скрита цел.* — Тя поклати глава. — Не ми е приятно да го призная, но в този конкретен случай твоите утвърждения се оказват най-подходящите.

— Ти си била мишена на грижливо планирана и изпълнена стратегия — каза Джулиъс. — Която почти успя, но ти я провали, защото успя да надхитриш опонентите си.

— Защото ти ми помагаше.

— Е, били сте трима срещу един, ако броиш и Милисънт — каза Джулиъс. — Съвсем справедливо е да има подкрепление и за теб. Макар че ние закъсняхме.

Седяха на дивана в дневната ѝ. Джулиъс беше с дънки и избеляла дънкова риза, която падаше свободно над току-що направената му превръзка. Краката му, вече с чорапи, а не боси, бяха вдигнати върху масичката за кафе.

Грейс беше свила крака под тялото си. По-рано Джулиъс беше запалил огън в голямата каменна камина. Вечерята се състоеше от храна за вкъщи и бутилка вино. Би трябвало това да е уютна, много романтична обстановка, помисли си тя. Дори имаше подходящо утвърждение за тази сцена: *Разпознавай хубавите моменти и им се наслаждавай.* Но нощта се беше спуснала над Клауд Лейк и въпреки виното Грейс още се чувстваше напрегната. Не вярваше, че ще успее да заспи. Не искаше да спи.

Следобед се беше тревожила, че Агнес ще прекара нощта сама след всички травмиращи събития през деня. Но Агнес отказа предложението ѝ да дойде да спи в свободната спалня и смотолевы, че един приятел ще остане с нея. Грейс разбра думите ѝ, когато видя стария пикап на Харли да спира пред къщата на Агнес. За пръв път в историята на Клауд Лейк Харли пристигна в къщата на Гилрой с нещо като малка пътна чанта в ръка. Явно се канеше да пренощува.

— Знам, че Милисънт е заговорничела с Бърк, но за нея всичко е било единствено заради парите — каза Грейс. — Тя не е имала нищо общо с убийството на Спраг. Сигурна съм, че не е имала представа, че Кристи е сестра на Бърк, камо ли, че Кристи замисля отмъщение срещу мен.

— Това със сигурност е версията на Милисънт.

— Не й ли вярваш?

Джулиъс се усмихна мрачно.

— Тази жена е злоупотребила с пари на фирмата, Грейс. Сигурна ли си, че искаш да възприемеш отношенията си с нея като приятелство?

— Добре, може би приятелство не е подходящата дума. Но тя ми беше оставила всички присвоени пари, ако си спомняш. — Грейс се загледа в огъня. — Направила го е, защото буквално не е имала никой друг близък на този свят. Това е толкова тъжно.

— Нещо ми подсказва, че ще си намери приятелки в затвора, ако приемем, че в крайна сметка я осъдят.

— Толкова си циничен. — Грейс се замисли за момент. — Може би Милисънт ще стане от онези престъпници с бели якички, които ФБР наема, за да разобличават измамници като тях.

— Не бих се изненадал, ако успее да си осигури подобна работа.

— Все още не мога да повярвам, че всичко това е било заради отмъщение — промълви Грейс.

— И за пари — напомни й Джулиъс. — Двете най-могъщи движещи сили на света.

— Не. — Грейс се дръпна от прегръдката му. Тя застана на колене върху възглавниците и хвана лицето на Джулиъс в дланите си. — Отказвам да повярвам, че отмъщението и парите са двете най-могъщи движещи сили на света.

Той я гледаше жадно и желанието засенчваше очите му.

— Да не се каниш да ми кажеш, че позитивното мислене е най-могъщата сила на света? — попита той. — Защото, ако е така, се нуждая от още едно питие, преди да го чуя.

Тя се усмихна.

— Щях да ти кажа, че любовта е най-могъщата движеща сила на планетата, а може би и в цялата вселена.

— Това едно от твоите утвърждения ли е?

— Не, това е истината, поне за мен. Обичам те, Джулиъс Аркрайт.

Той застина. За момент имаше вид, сякаш тя му беше заговорила на някакъв език, който той е знаел някога, но е забравил.

После се раздвижи. Свали краката си от масата и остави чашата внимателно.

— Грейс.

Каза името ѝ, сякаш не вярваше, че тя съществува. Сякаш името ѝ беше някакво заклинание.

Тя остави своята чаша на масичката и се наведе към него. Внимаваше да не докосва превързаната му страна. Докосна нежно устните му със своите.

— Знам, че имаш проблем с доверието и че не си падаш по позитивно мислене и правене на добро. И разбирам всичко това, защото и аз си имам някои проблеми. Но нито твоите, нито моите проблеми са толкова важни, колкото факта, че те обичам.

— Грейс.

Той я целуна с отчаяна страст. Това беше целувката на човек, който беше жадувал за любов прекалено дълго.

— Търсил съм те цял живот — каза простичко. — Обичам те.

Истината беше в чистата почуда, която изпълваше думите му. Нощта щеше да бъде дълга, но тя нямаше да бъде сама. Нито Джулиъс.

— Това ще ни крепи.

— Да. И двамата сме бойци. Знаем как да се хванем за важното.

Събуди се от разпокъсания сън, в който имаше мрак, стъпала и отворена врата.

Седна, внезапно изтръгна се от съня, но не в разтрепераното, задъхано състояние, което предупреждаваше за надвиснала паник атака.

— Джулиъс? — прошепна тя.

— Тук съм.

Тя погледна към прозореца и го видя. В слабото сияние на нощното осветление различи, че е облечен с дънки и тениска.

— Кошмар ли сънува? — попита той.

— Започна като такъв. — Тя седна на ръба на леглото и автоматично започна да прави упражненията си за дишане. — Ами ти?

— Не можах да спя. Всеки път, когато затворех очи, мислех за проклетата бутилка с водка върху плота в кухнята ти.

— Да, това с водката беше зловец. Кристи е зловец. Но като се замисля за ужасното детство, което е имала...

— Недей — каза Джулиъс твърдо. — Не тръгвай в тази посока. Няма да слушам как опитваш да намериш извинения за действията на психопат.

Тя се замисли за това.

— Прав си. Понякога няма извинения.

— Никакви. Как е дишането?

Тя направи мислената си проверка.

— Добре, мисля.

— Имаш ли нужда от лекарствата?

— Не, добре съм, наистина.

— Старият кошмар ли беше този, който си ми разказвала?

— Отначало. Бях отново в мазето на приюта, опитвах да стигна до върха на стълбите. Трейгър сграбчи якето ми, но аз се освободих. Този път стигнах до вратата. Открих това, което търсех от другата ѝ страна.

Джулиъс пристъпи към леглото и я прегърна.

— Значи сънят се променя? Това е хубаво, нали?

— Да, сигурна съм, че е хубаво.

Нервите ѝ бяха опънати, но усещането — също като съня — този път беше различно. Заля я вълна на очакване.

— Какво намери от другата страна на вратата? — попита Джулиъс.

Тя се усмихна.

— Теб.

— Хубаво — прозвуча доволен.

— И новата си работа — добави тя.

— Аз ли съм новата ти работа? — Сега прозвуча още по-доволен. Направо екзалтиран. — Това определено ми харесва.

— Не, не. Извинявай за объркването. Ти не си новата ми работа. Не точно. По-скоро си първият ми служител. Ще ти предложи работа.

Джулиъс обмисли това за момент.

— Искаш да работя за теб? — каза той накрая.

— Не на пълно работно време, разбира се. Не мога да те наема на пълен работен ден.

— Скъпа, ти не можеш да си позволиш да ме наемеш и за един час, поне не и в сегашното си финансово състояние. Обаче съм готов да преговаряме.

— Хубаво, защото ще се нуждая от първокласен консултант.

— Разбирам. — Той я целуна по челото, а после и по върха на носа. Когато стигна до устата ѝ, обви ръце около кръста ѝ. — Защо не се върнем в леглото и там да ми обясниш за новата си кариера?

— Защо не. — Тя се измъкна от ръцете му и се отправи към коридора. — Но първо искам да си нахвърля някои бележки. Нали знаеш какво казват, вдъхновението идва посред нощ. Ако не ги запиша, сутринта ще съм ги забравила.

— Никога не съм чувал подобно нещо. Но аз също се чувствам осенен от вдъхновение в момента. Вдъхновен да се върнем в леглото.

— Чакай! — извика тя.

Той посегна да я вдигне на ръце. Спря внезапно, когато болката го проряза.

— По дяволите. — Той си пое дълбоко дъх. Предпазливо опипа превръзката си. — Добре, хайде да поговорим за новата ти кариера.

Тя му разказа идеята си за блестящото си бъдеще.

Реакцията му беше бърза и категорична.

— Това никога няма да проработи. Забрави. Измисли нещо друго.

— Не. Родена съм да правя точно това. Имаш два варианта, Джулиъс Аркрайт. Или ще се съгласиш да ме консултираш, или ще си намеря някой друг, който да го направи.

Устните му се извиха леко.

— Това заплаха ли е?

— Определено.

Той обмисли думите ѝ.

— Е? — подкани го тя след малко.

— Осъзнаваш ли, че си първият ми клиент, който е успял да ме изнуди?

— Настина ли? И други ли са опитвали?

— Разбира се. Не често, но да, от време на време някой опитва да ме притисне в ъгъла. И не успява.

— Не го възприемай като изнудване — каза тя сериозно. — Мисли за мен като за свое протеже.

— Не, сигурен съм, че е изнудване. Но ще позволя да ти се размине.

— Отлично решение.

Той я целуна. После вдигна глава и се усмихна лукаво.

— А сега да обсъдим хонорара ми.

49.

Айрийн наля още кафе в чашата на Грейс.

— Днес пак ми се струваш напрегната. Сигурна ли си, че си добре?

— Да, добре съм, наистина. Не спях много снощи, но това се очакваше при дадените обстоятелства. Повече се тревожех за Агнес, честно казано.

Бяха в офиса на Айрийн. От другата страна на стъклената преграда търговията в магазина за кухненски принадлежности се вихреше на пълни обороти. Слънцето беше излязло и местните и туристите го бяха последвали. Клиентите гледаха елегантно подредените тенджери и тигани, лъскавите готварски ножове със същото удоволствие, с което обикновено разглеждаха художествени галерии и магазини за бижута.

— Агнес е силна жена — каза Айрийн. — Което ми напомня — из града се говори, че и тя не е прекарала нощта сама.

Грейс се усмихна.

— Мога да потвърдя, че за пръв път Харли Монтоя не си тръгна преди зазоряване. Всъщност остана дори и за закуска. Видях ги в кухнята заедно.

— Крайно време беше. Може би най-после ще се оженят.

— Не бъди толкова сигурна. Мисля, че снощи бяха извънредни обстоятелства. Агнес винаги е казвала, че двамата с Харли харесват положението, каквото е. Конкуренти в градинарския клуб денем, любовници нощем. След всички тези години бих казала, че това устройва и двама им.

— Всеки за себе си, да. — Айрийн отпи от кафето си. — Ами ти и Джулиъс?

— Джулиъс се нуждае от дом и кариера — отвърна Грейс. — Планирам да му помогна да намери и двете.

— Той има и двете.

— Но не му се получават добре. Аз ще се справя с проблема.

— Защо би го правила? — попита Айрийн. — Мислех, че си решила да се откажеш от бизнеса с оправянето на живота на хората.

— Оказва се, че едни и същи неща трябва да бъдат оправени и в моя живот, и в живота на Джулиъс.

Айрийн се засмя.

— Отдавна знам това. Защо, мислиш, си направих труда да ви уредя онази среща?

— Ти си добра приятелка. Вземам си думите назад — че срещата с непознат беше лоша идея.

— Следващият въпрос. Защо Джулиъс?

— Като откриеш, че някой иска да те убие, това ти помага да си проясниш мислите — обясни Грейс. — За мен стана ясно, че обичам Джулиъс.

— Разбирам. — Айрийн се облегна на стола си. — А Джулиъс?

— И той ме обича.

Айрийн изглеждаше доволна.

— Знаех си. Вижда се в очите му всеки път, като те погледне. По дяволите, видях го още първата вечер. Девлин ми каза, че обикновено с мъжете става така. Бързо и силно. Хайде, кажи ми за новата кариера, която си избрала, и работата, която си измислила за Джулиъс.

Грейс й каза.

Айрийн се засмя.

— Не мога да си представя Джулиъс да го направи, не и след милион години.

— С него вече се разбрахме. Приложих второто правило на Аркрайт: *Всеки си има скрити цели*. Открих какво е нещото, което Джулиъс иска наистина и възнамерявам да му го осигуря.

50.

Офисът на президента и главен изпълнителен директор на „Хейстингс Инкорпорейтид“ се намираше в югозападния ъгъл на четирийсет и седмия етаж на лъскавата офис кула. Дъждът беше спрял, но скоро щеше да се завърне. Дъждът винаги се връщаше в Сиатъл. Но засега облаците се разпръсваха. Слънцето огряваше покрития със сняг връх на Маунт Рейниър и блестеше върху водите на залива Елиът Бей.

Панорамната гледка е като от пощенска картичка, помисли си Джулиъс. Това беше Сиатъл в най-прекрасния му вид. Разбира се, Маунт Рейниър — активен вулкан, смятан за един от най-опасните на света — се намираше само на сто километра. А водите на Пъджет Саунд бяха достатъчно студени, за да убият за половин час човек, паднал от някой от фериботите. Освен това районът беше осеян от сеизмични линии на разломи. Експертите постоянно предупреждаваха, че е въпрос на време да настъпи следващото голямо земетресение. И какво? Това правеше живота много по-интересен.

— Какво правиш тук? — попита Едуард.

— Консултирам — отвърна Джулиъс.

— Никой не те е викал да консултираш „Хейстингс“.

— Това не е съвсем точно. Някой ме помоли да го направя. Моят клиент.

Едуард седна по-напред на стола си и сплете пръсти върху бюрото.

— Надявам се клиентът ти да ти плаща, защото аз със сигурност не възнамерявам да го правя. Не мога да си позволя тарифата ти.

— Не се тревожи. Тарифата ми е покрита. Сега искаш ли съвета ми или не?

Едуард обмисли отговора си няколко минути, после се облегна на стола си.

— Добре, ще кльвна. Какъв е безплатният съвет, който ми предлагаш?

— Казах ти, не е безплатен.

Едуард изсумтя тихо.

— Всяко нещо си има цена. От теб съм го научил.

— Трябваше да научиш нещо друго от мен. *Не се доверявай на никого.*

Едуард присви очи.

— Включително и на теб?

— Изборът е твой, разбира се. Знам, че се носят слухове, че опитвам да съсипя „Хейстингс“ през последните осемнайсет месеца. Но наистина ли вярваш, че аз стоя зад проблемите ти?

Едуард го гледа мълчаливо дълго време.

— Не — каза накрая. — Не го вярвам. Никога не съм го вярвал.

— Защо не?

Устните на Едуард се извиха в мрачна усмивка.

— Поради същата причина, която новата ти приятелка е изтъкнала пред Даяна — ти би се справил по-добре. Щях да съм останал само с димящите останки от компанията, ако ти се опитваше да ме съсипеш. Вместо това аз бавно се обезкървявам. Това не е в твой стил. Ти си хладнокръвен, но не би причинил дългосрочна болка и страдание.

— Какви мерки за сигурност си предприел?

— Обичайните. Наех външен финансов експерт, който направи пълен одит. Освен това накарах охранителната фирма да направи нови проверки на миналото на всички служители. Нищо. Клиентите просто бавно се топят. Договорите не се подновяват. Не се подписват нови договори. Нося се в спиралата на смъртта. Нуждая се от финансиране и не мога да го получа заради слуховете за проблемите ми. Някои от най-добрите ми хора си търсят работа в други компании. Искаш да чуеш истината? Започвам да си мисля, че единственото ми спасение е сливане с друга компания.

— Ти не си в положение да преговаряш за сливане, което да бъде изгодно за теб и служителите ти — каза Джулиъс.

— Да не мислиш, че не го знам? Но алтернативата е да оставя компанията да рухне, което ще бъде още по-лошо за всички, включително за служителите ми и за семейството.

— Каза, че си наел фирма за сигурност да провери служителите ти.

Едуард изпъна пръстите си.

— Не откриха нищо.

— А бордът на директорите? Тях провериха ли ги всичките?

Едуард не помръдна.

— Сериозно ли говориш? Много добре знаеш, че всички членове на борда са от семейството. Всеки един от тях има сериозен финансов интерес от успеха на компанията.

— Знаеш какво казват за семейните вражди. От скорошните си преживявания мога да ти кажа, че хората рядко разсъждават логично в ситуации, които им предоставят възможност да накажат някого, който според тях заслужава наказание.

Едуард барабанеше с пръстите си, дълбоко замислен.

— По дяволите — каза тихо той.

— Хората твърдят, че се ръководят от логика и разум, но всъщност изобщо не е така. Мислех, че си научил и това от мен. Истината е, че повечето хора вземат решенията си, основавайки се на емоции. След като вземат решението си, винаги могат да измислят доводи, с които да оправдаят действията си.

— *Всеки има скрита цел.* Правило номер две на Аркрайт. — Едуард се изправи. Отиде до прозореца и погледна към града. — Вярно е, че не всички от борда одобряват това, че сега аз съм начело. Но едно нещо е да бъдеш засегнат или огорчен. Съвсем друго е да опиташ да унищожиш цялата компания.

— Когато става въпрос за отмъщение, хората са способни да стигнат много далече. — Джулиъс стисна облегалките на стола си и се изправи. — Говоря като външен консултант: наблюденията ми през последните няколко месеца подсказват, че проблемите ти са много близо до дома.

Настъпи тишина, после Едуард издиша бавно.

— Ричард — каза той.

— Доведеният ти брат? Съгласен съм. И аз бих започнал търсенето точно оттам, ако бях на твое място.

Едуард кимна по-скоро вгълбен, отколкото разстроен.

— Винаги ме е мразел. Нещата се влошиха, когато семейството ме постави начело след смъртта на татко. Имало е моменти, когато съм се чудел дали той не е по някакъв начин свързан с проблемите на „Хейстингс“, но все си казвах, че не би направил нещо срещу собствените си финансови интереси.

— Той сигурно си казва, че ако успее да убеди останалите от семейството, че не си подходящ да управляваш „Хейстингс“, ще те свалят от поста и ще поставят него начело.

— Това е точно недалновидното мислене, което може да съсипе една компания от рода на „Хейстингс“.

— Така е. — Джулиъс прекоси стаята и застана до Едуард пред прозореца. — Какво ще правиш?

— Ще си поговоря с Ричард. — Едуард разтри тила си. — Ще му дам да разбере, че ако не се съгласи доброволно да се оттегли от борда на директорите, ще отнеса въпроса до останалите от семейството. Той ще се отдръпне. Няма да иска останалите да научат, че е саботирал основния им източник на доходи — да не споменаваме, че е застрашил и социалния им статус.

— Мисля, че си прав. Ричард ще напусне. Но от сега нататък си пази гърба по-добре.

— Ободряваща мисъл. — Едуард се намръщи. — Мога да се справя с Ричард. Но ще бъде добре, ако знам, че имам на кого да се доверя да го държи под око, някой външен човек, който явно добре се оправя в морето с акули.

— Аз?

— Ти.

— Ще направя каквото мога, за да ти пазя гърба — каза Джулиъс.

— Благодаря. — Изражението на Едуард стана напрегнато. — А за Даяна...

— Двамата с Даяна не бяхме един за друг от самото начало. Аз бях виновен за това. Убедих и двама ни, че мога да бъда мъжът, който тя искаше да бъда. Това нямаше как да стане. Вие двамата сте родени един за друг.

— Просто искам да знаеш, че въпреки подозренията ти или слуховете, които се носеха навремето, ние никога не сме били заедно — имам предвид физически — преди Даяна да те напусне и преди аз да те информирам, че се оттеглям.

— Да не мислиш, че не знам? — усмихна се Джулиъс. — Ти беше рицарят в блестящи доспехи — и за двама ни. Спаси и Даяна, и мен от един брак, който беше обречен от самото начало.

Едуард го изгледа предпазливо.

— Много великодушно от твоя страна, че смяташ така.

— Напоследък мисля по различен начин. Имах много време да обмисля миналото и да видя нещата в перспектива. — Джулиъс замълча и после се ухили. — Какво става? Страхуваш се, че те занасям?

— Не. Мисля, че ми казваш истината. Опитваш да затвориш вратите към миналото, за да можеш да продължи напред, нали? Затова дойде тук днес.

— Трябва да ме извиниш. Напоследък се мотая с експерт по позитивно мислене. Уча се да търся доброто, да виждам чашата наполовина пълна и всички останали глупости.

Едуард повдигна вежди.

— Всички останали глупости?

— Не се тревожи, не съм превъртял напълно. Просто се насочвам в нова посока. — Джулиъс понечи да се отпрати към вратата, но спря. — Още едно нещо. Ще ти трябва финансиране, за да изплуваш.

Едуард го погледна.

— Предлагаш да ми осигуриш свеж приток от пари?

— Искаш ли?

Едуард помисли и кимна.

— Няма друг човек, с когото бих работил с по-голямо желание в момента. На никого друго не бих се доверил. Ситуацията е много... крехка.

— Знам.

— Цялото семейство и повече от хиляда служители зависят от теб, Джулиъс.

— Можеш да преобърнеш нещата.

— С малко помощ от приятел — усмихна се Едуард. — Благодаря.

— Няма нищо.

— Няма да забравя никога какво направи за мен. Ако някога се нуждаеш от мен, кажи ми.

— Благодаря. Оценявам го.

Стояха мълчаливо известно време, загледани във фериботите, които прекосяваха залива Елиът.

— Онази вечер изнесе страхотна реч — каза Едуард накрая. — Определено най-добрата ти реч някога. Мисля, че нито един човек от

публиката не заспа.

— Консултираха ме.

Едуард се подсмихна.

— Грейс Елънд?

— Да.

— Според медиите вие двамата живеете доста опасно напоследък.

— Добрата новина е, че вълненията свършиха.

— Не само речта ти беше различна — каза Едуард. — Ти също си различен.

— Грейс промени всичко.

Едуард се засмя.

— Даяна каза, че според нея е станало точно това.

— Така ли?

— Звучиш изненадан. — Едуард се засмя. — Понякога другите виждат нещата по-ясно отстрани. Твоят съвет от днес е идеален пример за това.

— Ти не виждаше истината за проблема, защото не искаше да търсиш на правилното място.

— Не е ли винаги така?

— Да. — Джулиъс му намигна. — Звучи като едно от проклетите утвърждения на Уидърспуун.

Едуард се разсмя.

— Така е.

Джулиъс погледна часовника си.

— Най-добре да си тръгвам. Ако се задържа още малко, ще пуснат слух, че съм дошъл да превзема компанията.

— Нямах желание да я погълнеш?

— Не. — Джулиъс се отправи към вратата. — Имам предвид друг проект.

— Така ли? — Едуард го гледаше с любопитство. — Какъв е?

— Грейс ще си основе фондация. Аз ще я консултирам.

— Така ли. Фондация за добри дела?

Джулиъс сви рамене.

— Някакво разнообразие за мен.

— Не се засягай, но не ти отива да работиш за благотворителна фондация, Джулиъс. Така няма да печелиш пари. А точно в това е

дарбата ти.

— Същото казва и Грейс. Ще се възползва от таланта ми да печеля пари, за да финансирам фондацията ѝ.

— Явно е прекарала твърде дълго при онзи гуру на позитивното мислене Уидърспуун.

— Да ти кажа ли една малка тайна? — попита Джулиъс. — Грейс е била мозъкът на „Уидърспуун Уей“.

— Нима? — Едуард беше заинтригуван. — Как така?

— Тя е написала готварската книга и блога. Тя е измисляла утвържденията. Набелязвала е целевата аудитория. Ръководела е онлайн маркетинга. Извела е Уидърспуун от играч на средно ниво до звезда от първа лига.

— Грейс е толкова добра в бизнеса?

— Тя има естествен талант за маркетинг. За нещастие се интересува единствено от бизнес модели, свързани с правене на добро.

— Оттук и твоят новооткрит интерес към благотворителността — каза Едуард. — Разбрах. Какво ще правиш, освен че ще ѝ осигуряваш финансиране?

— Инстинктите ѝ по отношение на маркетинга са страхотни, но не я бива никак да преценява хората. Все се фокусира върху позитивното. Прекалено е доверчива. Склонна е да вижда най-доброто у всеки.

Едуард кимна разбиращо.

— Подобна наивност създава проблеми всеки път.

— Ето защо аз ще се занимавам с персонала на фондацията, аз ще отсявам кандидатите за финансиране. На Грейс ѝ трябва някой, който да разпознава измамниците и мечтателите.

— Каква ще бъде целта на фондацията на Грейс? — попита Едуард.

— Много хора мислят, че искат да стартират собствен бизнес.

— Разбира се, това е част от американската мечта. Статистически погледнато, повечето предприемачи обаче фалират.

— Обикновено това е, защото няма кой да ги научи как да правят бизнес. И точно с това ще се занимава фондацията на Грейс. Нещо като университет за начинаещи предприемачи — хора, които иначе не биха могли да успеят, защото нямат връзки, опит и финансиране, за да се справят със системата.

Едуард се засмя.

— Искаш да кажеш, че наистина смяташ да изпълниш съвета, който даде в речта си онази вечер? Смяташ да предложиш услугите си като ментор?

— Грейс казва, че титлата ми ще бъде консултант. Засега ще се придържам към нея.

— Ти, Джулиъс Аркрайт, ще предлагаш безплатни консултантски услуги — повтори Едуард с равен тон.

— Не казвам, че ще имам нещо против да печеля пари покрай другото — усмихна се Джулиъс. — Определен процент от предложенията, които фондацията финансира, ще пожънат успех. Сигурен съм.

— Това вече ми звучи повече в стила на този Джулиъс Аркрайт, когото познавам.

— Чакай да кажа на Грейс.

— Какво да й кажеш?

— Тя казва, че никой никога не помни подробности от речите на такива събирания. Твърди, че публиката си спомня емоциите, които са изпитали по време на речта, не думите.

— Зависи от речта — отвърна Едуард. — Между другото така и не ми каза името на клиента, който те е наел да консултираш „Хейстингс“ днес.

— Грейс.

Елънд го погледна многозначително.

— И аз така подозирах. Да попитам ли каква е тарифата ти?

Джулиъс отвори вратата и погледна през рамо.

— Ще ме черпи обяд днес.

Едуард се разсмя. Джулиъс видя как няколко глави се завъртяха към него във вътрешния офис. Израженията на секретарката и на тримата души, които чакаха за среща с Едуард, бяха безценни.

Той автоматично разви сценария в главата си. Новината, че Аркрайт и Хейстингс отново са в добри отношения, щеше да гръмне из целия Сиатъл до края на деня. Внимателно обмислените стратегии, целящи да се възползват от краха на „Хейстингс“, щяха да се провалят. Експертите по сливания и придобивания щяха да потърсят други мишени. Ловците на персонал щяха да размислят дали да предлагат нова работа на най-ценните служители на „Хейстингс“. Работниците,

които не можеха да спят нощем от тревоги, че ще загубят работата си, можеха да си отдъхнат.

Джулиъс прекоси смълчаната приемна леко усмихнат. Грейс беше права за едно — бъдещето можеше да се промени. А тя беше точно жената, която можеше да го направи.

51.

Тя чакаше Джулиъс в кафенето долу. Голямата чаша с органично безкофеиново кафе, което си беше поръчала, беше почти пълна. След като си го поръча, Грейс заключи, че опънатите ѝ нерви не могат да понесат допълнителна доза кафе, дори и безкофеиново.

Като повечето клиенти на кафенето наоколо и тя беше отворила лаптопа си. Трябваше да работи върху мисията на новата фондация, но осъзна, че не е готова да се съсредоточи върху целевата си аудитория и маркетинговите стратегии. Срещата на Джулиъс и Едуард сякаш траеше цяла вечност. Това е добър знак, каза си тя. А може би не беше добър знак.

Отказваше да мисли негативно.

В мига, щом видя Джулиъс да влиза в кафенето, разбра, че тревогите ѝ са били напразни. Лицето му беше непроницаемо както обикновено, но когато той се приближи, очите му ѝ подсказаха, че може да се успокои.

— Гладен съм — каза той. — Готов съм да получа първото си заплащане. Къде ще ме водиш на обяд?

— Знам едно приятно място с вегетарианска храна на Първо авеню близо до пазара.

— О, каква радост.

— Но първо ми кажи как мина срещата. Искам подробен отчет.

Джулиъс сви рамене.

— Съмнявам се, че ще празнува Деня на благодарността с роднините си. Двамата с Ед стигнахме до едно и също мнение. Той знае, че не опитвам да проваля бизнеса му и че трябва да спаси компанията на баща си. Докато двамата с теб довършим обяда си, слуховете, че двамата е Ед отново правим бизнес заедно, ще са обиколили половината Сиатъл. Другата половина ще научи клюката, като седнат на вечеря тази вечер.

— Отлично. — Грейс се усмихна доволна. — Дори само тези слухове ще променят бизнес ситуацията за империята „Хейстингс“.

— Така е, но слушай какво. Не искам повече да говоря за бизнес днес — каза Джулиъс. — Искам да говорим за нас.

Тя спря точно когато затваряше лаптопа си. Искрица надежда се пробуди и я накара да застине неподвижно. Никакво негативно мислене, каза си тя. Ставаше дума за бъдещето ѝ и тя го знаеше.

— Добре — каза тя. — Искаш ли да проведем този разговор по време на обяда?

— Не. Искам да го проведем тук. Сега.

— Чакай, какво точно ще обсъждаме? — Грейс имаше чувството, че пристъпва върху подвижни пясъци. Една погрешна стъпка и...

Той протегна ръка през малката маса и хвана ръката ѝ.

— Обичам те, Грейс Елънд. Не мисля, че някога съм знаел какво е любов, преди да те срещна. Любовта промени всичко.

Това не беше първият път, когато ѝ казваше, че я обича, но тя знаеше, че никога няма да ѝ омръзне да чува тези думи. Емоциите ѝ бяха толкова силни, че се страхуваше да не избухне в сълзи пред всички клиенти и бармана. Атмосферата в малкото кафене изведнъж стана кристално ясна, чиста и съвършена.

— Срещата с теб промени нещата и за мен — каза тя тихо, за да не ги слушат хората от околните маси. — Обичам те, Джулиъс.

— Знам, че това е ново и за двамата ни и че трябва да си дадем повече време. Но не искам да губя какво време. — Той стисна ръката ѝ. — Ще се омъжиш ли за мен? Ще изградиш ли дом с мен? Ще създадем ли наше семейство?

— Да. Да. Да.

Джулиъс се изправи и я издърпа да стане. Погледна бармана и клиентите.

— Тя каза да — съобщи той.

Избухнаха аплодисменти.

Грейс се изчерви. Знаеше, че е станала червена като домати, но освен това осъзнаваше, че никога не е била толкова щастлива през живота си.

Джулиъс я целуна, точно там, пред бармана, който правеше страхотно кафе, и всички клиенти, които пиеха кафето си и работеха на компютрите и телефоните си.

Аплодисментите станаха по-силни.

Джулиъс я пусна колкото да вземе лаптопа ѝ. Тя грабна якето и чантата си. Възгласите ги изпратиха навън в яркия, измит от дъжда следобед. Тротоарите бяха претъпкани както винаги, когато в Сиатъл изгряваше слънце. Всички носеха слънчеви очила, сякаш появили се като с магия.

— Имаш ли някое утвърждение за този момент? — попита Джулиъс.

— Това, което ти измисли, ми се струва идеално — отвърна Грейс. — Любовта променя всичко.

— Това не е утвърждение каза Джулиъс. — Това е обещание.

Издание:

Автор: Джейн Ан Кренц

Заглавие: Не се доверявай на никого

Преводач: Дори Габровска

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс принт“

Отговорен редактор: Ивелина Балтова

Коректор: Юлиана Василева

ISBN: 978-954-26-1470-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2136>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.